

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

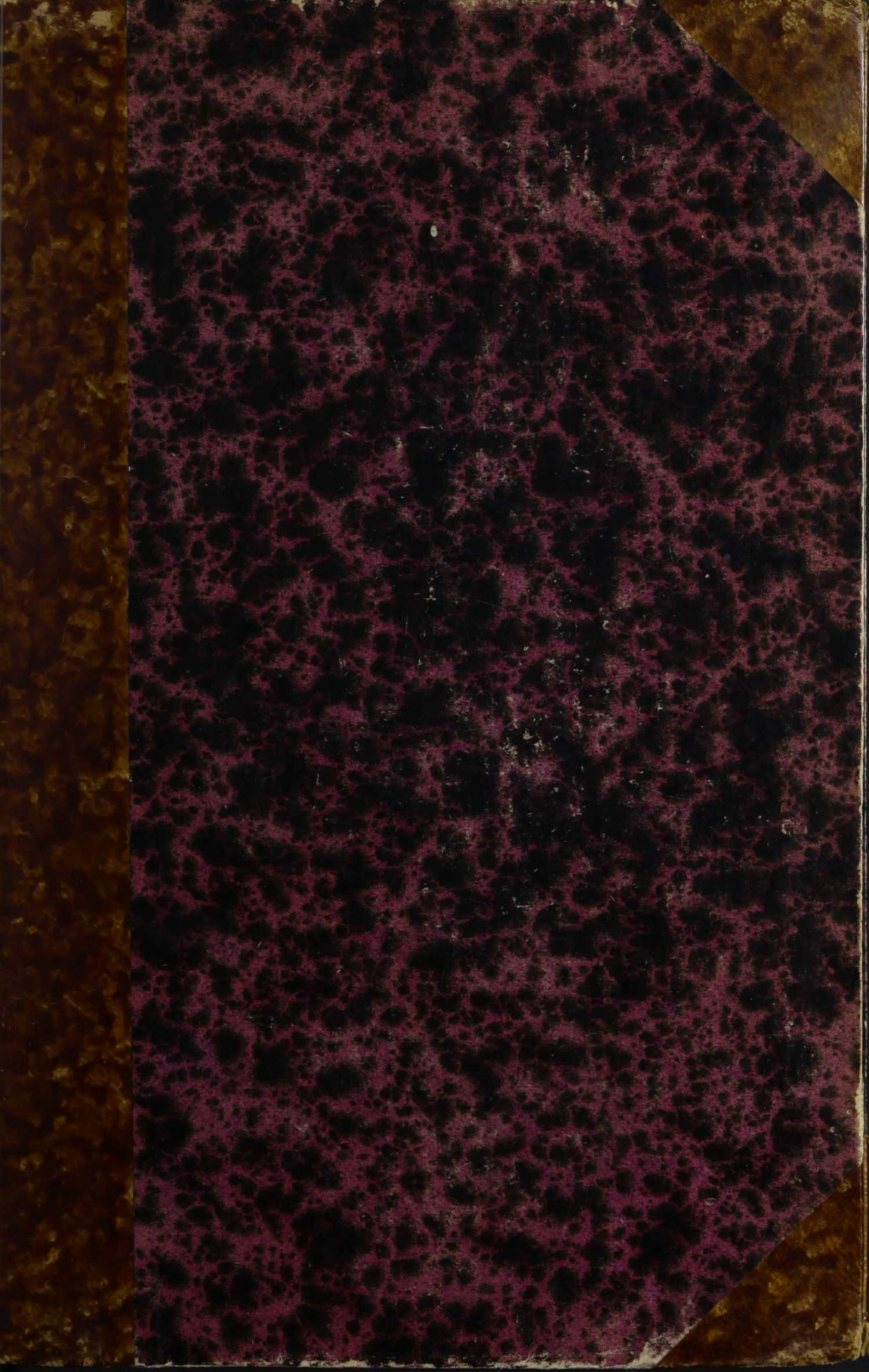
Forfatter(e) Author(s):	B.S. Ingemann ; med Oplysninger udgivet af "Dansk lærerforening" ved F. Rønning.
Titel Title:	<u>Reinald Underbarnet : et lyrisk-dramatisk Digt i tre Eventyr</u>
Udgivet år og sted Publication time and place:	København : Det Reitzelske Forlag (George C. Grøn), 1893
Fysiske størrelse Physical extent:	138 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

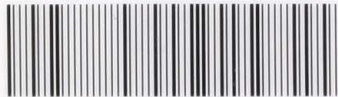
The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

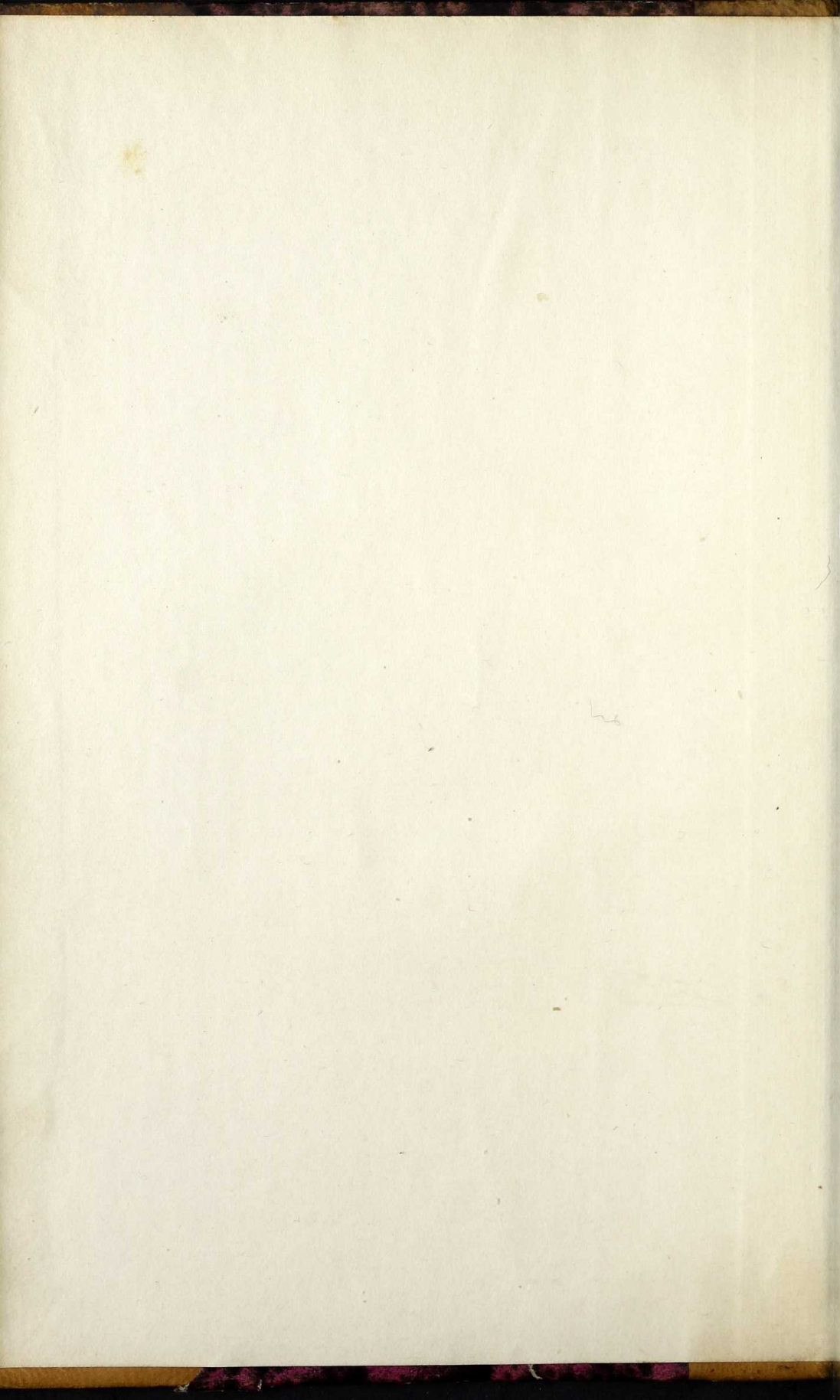
55. - 141.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130021272982

Reinald Underbarnet,

et lyrisk-dramatisk Digt i tre Eventyr

af

B. S. Ingemann.

—•—
Med Oplysninger udgivet af „Dansklærerforeningen“

ved

F. Rønning.

København.

Det Reitzelske Forlag (George C. Grøn).

1893.

Reinhold Underbarner.

et historisk og kritisk Bidrag til den danske

B. S. Ingemann.

Danske Forfattere. Nr. 33—34.

Med Oplysninger om den danske

København. — Bianco Lunos Kgl. Hof-Bogtrykkeri (F. Dreyer).

Bernhard Severin Ingemann.

Du var mig hele Verden,
du lille grønne Ø
imellem de dybe Sunde
og brusende Østersø!
Med Pragt staar op fra Grönsund
din Sol hver Morgenstund,
ved Kvæld den til sit gyldne Slot
nedruller i Guldborg Sund.

Saaledes synger Ingemann til sin Fødeø, Falster, den „Plet af Jord“, for hvilken han altid vedblev at nære en vis Forkærlighed. Det var i Torkildstrup Præstegaard, paa den nordlige Del af Øen, at han saa Dagens Lys i det skæbnesvangre Aar 1789, dette Aar, der blev Forløber for de mange urolige Aar, i hvilke den franske Revolutions Storme gik ud over Evropa; men de urolige Dønninger i det store Verdenshav naaede ikke „den lille grønne Ø“ oppe mod Nord. I den stille Præstegaard levede Drengen et fredeligt, solbeskinnet Barndomsliv, mest ude i den fri Natur, og i fortroligt Samliv med den. Der var især to Væsener, han saa paa med Beundring og Kærlighed. Det var den lille Snegl, som med sit Hus paa Ryggen kunde krybe op ad den stejle Træstamme, og Fuglen der jublende boltrede

sig oppe i den blaa Hvælving. Mange Aar efter satte denne Barndomskærlighed sig et smukt Minde, da han sang:

Nu titte til hinanden de favre Blomster smaa,
 — — — — —
 nu Sneglen med Hus paa Ryg vil vandre.

Det religiøse Liv i hans Barndomshjem var noget paavirket af Tidsaanden; det var Rationalismens (Fornufttroens) Tidsalder, i hvilken man kun vilde anerkende det i den overleverede Kristendom for Sandhed, som man mente kunde fattes af den menneskelige Fornuft. „Mellem Kirken og det daglige Hjem var der draget en skarp Grænse“, saa at „Salmer og det bibelske Sprog næsten aldrig hørtes uden for Kirken.“ Der var mange Börn i Torkildstrup Præstegaard, og mellem dem førtes der et muntret Samliv; desuden kom der jævnlig Gæster fra de omliggende Præstegaarde og Købstæder, ja endogsaa helt fra København, naar den ældste Søn, „Studenten“, i Ferier bragte nogle Kammerater hjem med sig.

Det var dog paa ingen Maade en verdslig Tone, der var den fremherskende i Torkildstrup Præstegaard; paa Bunden af hele Livet i Ingemanns Barndomshjem laa der en stille Gudfrygtighed. Af sin Moder, som han elskede saa højt, lærte han sine Morgen- og Aftenbønner, og det var sikkert ud fra dem, han dannede sig sine første Forestillinger om Gud. Han var saa vis paa, at der oppe over alle Skyer sad en usynlig Fader, som han kunde nære ubetinget Tillid til. Hvad der fortæltes ham om Jesus, syntes han nok var könt, men han følte egentlig ingen Trang til at have videre med ham at gøre. Længere kom han ikke som Barn, og han kom vel aldrig stort længere. Naar han senere synger om Jesus, er det dog nærmest om „Menneskevennen“, hvis Gerning det er at „bære Barnet op til Gud paa Armen“.

Ingemann er født den 28de Maj, i Vaarens fagreste Tid, da alt endnu staar saa rent og skært, og saaledes var hans eget Liv. Faa Digtene kunne saa godt som han taale at ses paa nært Hold uden at tabe derved,

og denne rene, skønne Personlighed afspejler sig da ogsaa i al hans Digtning, smukkeste i hans „Morgen- og Aftensange“.

„Eventyrverdenen havde tidlig aabnet sig for mig“, fortæller Ingemann i sin „Levnedsbog“, „og sluttet sig til, hvad man kunde kalde religiøst i mit Sind.“ Af Tjenestefolkene blev han naturligvis proppet med Fortællinger om Trolde, Spøgelse, Gengangere o. lgn.; men det eventyrlige mødte ham ogsaa paa en anden Maade. I en Tilbygning til Præstegaarden, afsides fra den øvrige Beboelseslejlighed, levede Grandmama (Mormoderen). Naar han havde slaaet det hemmelighedsfulde Dørtæppe til Side, som skilte hendes Værelser fra den øvrige Verden, stod han med eet som i et vidunderligt Eventyrland: Gulvet var bedækket med et spraglet Tæppe fra Kina, og rundt omkring stod der kinesiske Borde, Vaser, Skabe og Billeder; det allermærkeligste var dog en malet Gipsfigur i Legemsstørrelse, der forestillede hendes afdøde Søn i fuldstændig Galladrægt som Supercargo¹.

Dette var altsaa Hovedtrækkene i Ingemanns Sind som Barn: noget fredeligt, rent og kønt, der kunde glæde sig inderligt over Guds rige, skønne Verden, men som ogsaa tidlig følte sig uimodstaaeligt dragen mod en oversanselig, hemmelighedsfuld Verden. Og dette blev ogsaa Grundtrækkene i den voksne Mands Sind.

Efter Faderens Død (1799) flyttede Moderen med Börnene til Slagelse, og i denne Bys Latinskole, med dens støjende Liv og Drengespilopper, forberedtes Ingemann til Studentereksamen. Da han den første Dag noget hovedkulds var bleven puffet ind i den store Skolestue, fandt han sig omgiven af omtrent 40 skrigende og larmende Dreng, der straks begyndte at haane „Jomfrudrengen“, som de kaldte ham. Han „stod, som han var nedfalden i en Røverhule eller i en Forsamling af

¹ Saaledes kaldes den befuldmægtigede, der følger med et Skib, for paa Afsenderens Vegne at udlevere eller sælge Ladningen.

smaa og store Rasphusfanger“¹. Skönt han efterhaanden lærte at slaa fra sig, og at more sig over mange af de drøje Skolespilopper, der daglig gik for sig, kom han dog aldrig til at finde sig rigtig tilpas i denne larmende Verden. Han følte sig mere hjemme, naar han i Tusmørket sad i sin Moders lille hyggelige Stue, og saa Skæret fra Kakkelovnen spille hen over Gulvet og Møblerne, eller han i Aftenskumringen stod med Panden mod Ruden og lod sit Blik og sin Sjæl følge med de forbidragende Trækfluglskarer eller de røde Aftenskyer. Denne Stilling havde noget usigelig tillokkende for ham; det var „Mulighedernes uendelige Tryllerige“, han stirrede ind i.

Denne hans Tilbøjelighed til at fordybe sig i indre Stemninger tiltog i de senere Skoleaar, og det var hans Kammerater for en væsenlig Del Skyld i; thi naar han en enkelt Gang vovede at blotte sit Følelsesliv for dem, mødtes han gerne med Spot. I samme Retning virkede en Begivenhed, som han selv tillægger en vis Betydning. En Dag var han vandret ud ad Landevejen, stærkt opfyldt af patriotiske Følelser, som vare blevne vakte hos ham ved Efterretningen om Skærtorsdagskampen den 2den April 1801. Han kom glædestraalende hjem og fortalte, at han havde set en „Bavtasten“, „et Mindesmærke i Pyramideform over en af Danmarks største og berømmeligste Helte“, skönt hvilken Helt det var, vidste han ikke. Denne Meddelelse blev modtaget med et vældigt Latterudbrud af en ældre Broder, da han opdagede, at denne Bavtasten var Milepælen paa Korsørvejen. Denne Latter lød saa pinlig i Drengens Øre, at han besluttede, „aldrig mer at aabenbare noget Menneske, hvad der rørte sig i hans Inderste . . . Fra den Tid af vogtede han sig vel for at meddele nogen, hvad der

---

¹ Rasphuset var en Straffeanstalt, der tidligere stod i Forbindelse med Tugt- og Forbedringshuset paa Christianshavn; det havde sit Navn af, at Fangerne skulde „raspe“ Farvetræ (∴ bearbejde det med en grov Fil).

uden for det dagligdags Liv kunde være Genstand for hans Tanker, Følelser og Stemninger . . . . En Følge heraf var, at han, uden nogen eneste fortrolige, kun ret følte sig fri, naar han var ene“.

I 1806 blev han Student, og det følgende Aar, i September Maaned, stod den spinkle unge Student, maaske den mindst krigersk anlagte af danske Digtere, paa Københavns Volde under Englændernes Bombardement af Byen. Efter at have tilbragt et Par Aar som Huslærer fik han i 1811 Fribolig paa Valkendorfs Kollegium¹. Her var han i Begyndelsen ivrigt optaget af at betragte Genbohusets Vinduer, bag hvis Gardiner og Blomster han jævnlig saa en rosarød Kjole bevæge sig; den tilhørte en ung, noget sværmerisk anlagt Pige, Lucie Marie Mandix, der kort efter blev hans Forlovede og i 1822 hans Hustru.

Ingemann tænkte en Tid paa at studere Jura, men det blev ikke til noget; Digtekunsten tog ham helt og holdent. I 1811—12 udgav han sin første Samling „Digte“ (i 2 Bind).

Næsten alle vore Digtere i dette Aarhundredes første Halvdel have udviklet sig under Paavirkning af Oehlenschlägers Digtning; men der er dog noget sandt i Ingemanns Ord, naar han siger: „Jeg følte ikke Kald til at være en uselvstændig vandrende Planet om min geniale Forgængers Sol; jeg følte selv noget i mig af en aandelig Fiksstjernes Ild og vore Veje skiltes“. Baade Oehlenschläger og Ingemann bleve som begyndende Digtere paavirkede af den romantiske Retning i Poesien, men denne Paavirkning artede sig meget forskelligt hos dem paa Grund af deres forskellige Naturer. I Oehlenschlägers friske, sunde Sind med den frodige Fantasi frembragte den romantiske Udsæd en farverig Blomsterverden, medens mange af de Blomster, der skød frem

---

¹ Fribolig for Studenter; dette „Kollegium“ blev stiftet 1595 af den bekendte Christopher Valkendorf, en af de fire Regeringsherrer under Kristian den Fjerdes Mindreaarighed.

hos Ingemann, havde et blegt, sygeligt Udseende. Ingemann har selv, ved Begyndelsen af sin Digterbane, sammenlignet Oehlenschlägers Sang med Nattergalens fulde, svulmende Slag og sin egen med Svalens „klynkende Kvidren“. Den væsentlige Grund til denne Sygelighed i Ingemanns Følelsesliv var sikkert det, at han i sin Ungdom havde et skrøbeligt Helbred. Efter sin Moder havde han arvet en Spire til Lungetæring; „hans hele Nervesystem var angrebet, og han var i nogle Aar saa udmagret, at hans Venner og han selv ansaa ham for en vis Kandidat til Tæringsdøden“. Dertil kom andre Omstændigheder, f. Eks. den, at han i dette Tidsrum mistede sin Moder, sin Broder og en kær Ungdomsven. Naar alt dette paavirkede et Sind, i hvilket Følelseslivet var det afgjort fremherskende, vil man kunne forstaa den Vending, Ingemanns Udvikling for en Tid tog.

Det sygelige i hans Følelsesliv kommer stærkt frem i hans første Digtsamlinger. For det første ser man af dem, at han følte sig underlig draget mod det grupvækkende, det nervepirrende. I „Nattevandrerinden“ fortæller han saaledes om en Ridderfrøken, der om Natten hemmelig sniger sig op til Kirkegaarden, og banker paa en Marmorsten over en Grav; op af den stiger en Dødning, hendes elskede, og de to omfavne saa hinanden, medens Moderen, som er fulgt efter hende, forfærdet udbryder: „O ve dig, Dødning, du est min Søn, o Dotter, det er din Broder“. Men den døde svarer: „Ti stille! ej Blod kan Sjæle adskille“.

Ingemanns første Digtning viser desuden en stærk Forkærlighed for det allegoriske, det sindbilledlige. Selv naar han forsøger sig i Romancen, kommer dette frem, og han danner derved en mærkelig Modsætning til Oehlenschläger. Man kan f. Eks. stille dennes „De tvende Kirketaarne“ over for Ingemanns „De trende Börn“ for at se den store Forskel mellem en Digtning, der har hele Virkelighedens Farve og Fylde, og en, der svømmer ud i en blodløs og tit uklar Allegoriseren. Denne Tilbøjelighed kommer ikke blot frem i mindre Digte, men

ogsaa i større Arbejder, som i Eventyrdigtet „Parizade“. Til Grund for dette ligger Fortællingen fra „Tusind og een Nat“ om en Konge, der lovede sin Datter Parizade til den, som kunde finde følgende tre Skatte: Fuglen, der har ti Mands Forstand og kan fortælle sandt baade om Fortid, Nutid og Fremtid, Træet, hvis Løv, naar det bevæges af Aftenluften, lyder som „tusind Fugles Sang og tusind Harpers Bardeklang“ og Kilden, hvis gyldne Saft hentörres i Niddingens Bæger men i Ædlingens bliver til et sjælestyrkende Væld. Disse tre Skatte forklares saa i en Efterskrift sindbilledligt som: Visdom, Fantasi og Tro. Ingemann var i det hele meget tilbøjelig til at fortabe sig i almindelige Betragtninger, det faar man allerede et Indtryk af ved at gennemse Indholdsfortegnelsen i hans første Digtsamlinger; her møder man Titler som: Ønsket, Troen, Kræfterne, Kunstens Grænse o. lgn.

Det sygelige i hans Følelsesliv kommer ikke mindst frem, hvor han skildrer Kærligheden mellem Mand og Kvinde. Dette se vi særlig i „Varners poetiske Vandringer“. I Breve, der formelig strömmen over af sygelige Følelser og Stemninger, fortæller Varner en Ven om sine Oplevelser. Han er i lang Tid nedtrykt af et dybt Tung-sind, indtil han endelig finder sit Hjertes udkaarne; da viger Tung-sindet for en jublende Glæde, men den er kun kort. Hans elskede faar en dødelig Sygdom, han bliver smittet af hende og med Døden i sine Aarer skriver han det sidste Brev til sin Ven; det ender saaledes:

Paa Jorden Salighed er Brøde,
og ingen elsket har, som ikke døde,
hos Gud alene Kærligheden bor,
den er for himmelsk for den faldne Jord.

Emnet: Kærligheden mellem Mand og Kvinde tager han et Par Aar efter igen op til Behandling i sit bekendte Sörgespil Blanca (1815). Tonen i dette Arbejde er ganske vist ikke saa overspændt som i Varner, men der var dog mer end Følelsesfuldhed nok i det til, at det ved sin Opførelse kunde bringe Publikum til at svømme

i Taarer. Ogsaa i dette Stykke er Grundtanken den, at den ægte „Kærlighed er for himmelsk til den faldne Jord“. Ved Svig skilles de elskende fra hinanden, og Blanca, som dør i sin elskedes Arme, trøster ham med, at de skal mødes hinsides Graven. — Det overspændt sværmeriske i „Blanca“ gik ikke Ram forbi; i sin vittige Satire „Julespøg og Nytaarslöjer“ spottede Heiberg ubarmhertigt over Ingemanns Føleri og Mangel paa Virkelighedssans.

Det er dog ikke blot det sygelige i den romantiske Retning, der har præget Ingemanns Digtning; ogsaa noget af det smukkeste i den har fundet Udtryk i hans Poesi. Det ejendommelige for den romantiske Bevægelse, der opstod i Tyskland i Slutningen af forrige Aarhundrede, er, at den bag alt det sanselige aner en hemmelighedsfuld, overnaturlig Verden. Kun dybere Aander, som de poetisk begavede Naturer, ere i Stand til at kaste et Blik ind i denne Verden, der er Tilværelsens egentlige Kærne, medens den sanselige Verden kun er et ufuldkomment Udtryk for den. Maalet for Menneskelivet er, at det indre Aandens Rige kommer til at gennemtrænge den ydre Forkrænkighedens Verden. I denne bliver nemlig det højere og ædlere menneskelige paa saa mange Maader holdt fangent af den lavere Natur, de dyriske Lidenskaber og Drifter, der undertiden faa en saadan Magt over et Menneske, at han kommer helt i deres Vold og mister sin Frihed: han „bliver som et Dyr“. Det er dette, som den folkelige Forestilling udtrykker paa sin Maade ved at lade saadanne Mennesker blive forvandlede til Dyr. Dette Træk finde vi i adskillige af vore Eventyr og Folkeviser, af hvilke ogsaa de fleste ere enige om, at skal et saadant Menneske reddes ud af sin dyriske Tilstand, da maa det ske gennem en anden Persons Kærlighed og Opofrelse.

Den Tanke, at det er Menneskets Opgave at vie sit Arbejde til de ædle Kræfter, som udstrømme fra en højere Verden, for derved at sejre over alt det onde og lave i Menneskelivet, har Ingemann behandlet i flere af

sine Ungdomsdigtninge, f. Eks. „Parizade“ og „De sorte Riddere“, smukkeste dog i det lyrisk-dramatiske Digt¹ Reinald Underbarnet, der udkom i 1816. Da Gangen i dette Digt er noget indviklet skal der her gives en Fremstilling af den:

Tre Prinser ere af en mægtig Trold blevne omskabte til en Björn, en Ørn og en Delfin. Trolden har faaet Magten over dem ved deres egen Brøde; de have nemlig givet efter for en overmodig Drift til at udgrunde en hemmelighedsfuld Flammeskrift paa en stor sort Sten, og derved søgt at trænge ind i de Mørkets gaadefulde Rædsler, som det ikke er tilladt noget Menneske at se. Saa længe de ere i deres Dyreham, have de en vild Trang til at ødelægge; men Mørkets Aander have ikke fuldstændig faaet Magten over dem: med visse Mellemrum blive de til Mennesker igen, og angre da det onde, de have gjort.

Disse tre Prinser elske en Ridder Bennos tre Døtre: Alvilde, Anna og Emma, som ogsaa føle sig dragne mod dem, skönt de aldrig tør give sig helt hen, fordi de have en dunkel Anelse om, at der er en grufuld Hemmelighed i deres Liv. Og dog komme de til sidst, ved deres Faders Brøde, i Prinsernes Magt. Da Benno engang har ladet sig friste ind i en fortryllet Skov, møder han en „Troldbjörn“, som truer med at dræbe ham, hvis han ikke skænker ham sin Datter Alvilde, og for at frelse sit eget Liv, opofrer han Datteren. Ved sin Ødselhed bliver Benno snart aldeles forarmet, og saa falder han for Fristelsen til at sælge sine to andre Døtre til Ørnen og Delfinen for kostbare Skatte.

Ved sin Død efterlader Benno en lille Søn, der allerede som Barn har sælsomme Drømme, i hvilke han faar Glimt at se af en vidunderlig Verden. Da han bliver voksen, betror hans Moder, Christella, ham den

¹ Med denne Benævnelse vil Forfatteren antyde, at hans Arbejdes Form ikke er strengt dramatisk, men at det er en Mellemting mellem et lyrisk Digt og et Drama.

tunge Skæbne, som ved Faderens Brøde er kommen til at hvile over Slægten. Da tager hans dunkle Barne-drømme bestemt Form, og han bliver klar over, hvad der er hans Livs Opgave: at drage ud i den vide Verden for at finde sine Søstre og befri dem for Mørkets Magt. Og denne Opgave kan han løse, hvis hans rene, fromme Barneaand ikke falder for Fristelsen til at udgrunde, hvad der ikke er forundt Mennesket at se. Hans Moder skænker ham „et gyldent Skovhorn“, der kan aabenbare ham den Vej, han skal følge:

Naar rene Læber Hornet røre,
 skal Bjærg og Sø og Skov det høre,
 og, vakte ved den dybe Klang,
 skal Bjærg og Sø og Skov fornemme
 og aabenbare, hvad de gemme
 og hvad de ved — i liflig Sang.

Reinald rider ind i „den fortryllede Skov“. Det er nemlig ikke blot Mennesker, som Mørkets Aand har faaet i sin Magt; ogsaa den ydre forkrænkelige Natur lider under hans Herredømme og sukker efter Befrielse¹. Reinald støder i Skovhornet og sælsomme Toner svare ham. En Stemme fra Dybet vil lokke ham bort fra hans Vej ved Løfte om gyldne Skatte, som han skal vinde, hvis han vil knuse sit korsdannede Sværdhæfte. Men Reinalds rene, fromme Sind falder ikke for den Fristelse. Han hører andre uskyldige Toner klinge fra Skoven, og da han spørger Træerne, Smaablomsterne og Stjernerne om, hvad der er det skønneste, de have set paa Jorden, faar han det Svar, at det er en dejlig Kvinde, som de kalde „Skovens gode Engel“, og hvis Røst Sivet en Nat har hørt tone fra Björnens skumle Bolig. Reinald forstaar, at det maa være hans Søster Alvilde, og følger den nynnende Bæk, der lover at lede ham til hende.

¹ Jvf. de bekendte Ord i Biblen: „Thi vi vide, at al Skabningen tilsammen sukker og er tilsammen i Smerte indtil nu“ (Rom. 8, 22).

Alvilde har fattet en inderlig Kærlighed til den Ridder, som bortførte hende; ganske vist var hun bleven forfærdet, da hun første Gang saa ham blive forvandlet til en Björn; men der stod Taarer i dens Öjne, og deraf forstod hun, at det menneskelige i ham ikke helt var tilintetgjort, saa hun vedblev at haabe paa, at engang skulde Befrielsen komme. Da Reinald staar i Björnens Hule, er det lige ved at komme til en dødelig Kamp mellem den og ham; thi i sin fortryllede Tilstand skaaner den ingen, undtagen sin elskede. Da sker Forvandlingen i samme Öjeblik, og Prinsen staar igen som Menneske. Men han kan ikke give Reinald Oplysning om, hvorledes Fortryllelsen skal hæves: „Nøglen til den store Trolddomsgaade, den maa du alene finde selv ved Himlens Naade“. Da Reinald drager bort, faar han af Prinsen tre Björnehaar; naar han er i Nød og trykker dem mod sit Bryst, da vil Björnen komme ham til Hjælp.

Reinald vandrer videre for at finde den anden Søster, Anna, som blev bortført af Ørnen. Han spørger sig for hos Fuglene; de have ogsaa engang været Mennesker, men da de forbrød sig ved at stræbe for höjt, bleve de af Trolden forvandlede til Fugle. Af dem faar han at vide, at Ørnens Bolig er i et Kæmpetræ paa Toppen af et Bjærg. Medens Reinald bestiger dette, bliver han forfulgt af Trolden, men Fuglene skjule ham med deres Vinger, indtil han naar Ørnens Bolig. Ørnen kender ham og gör ham derfor intet ondt; da han var Barn, lod den engang tre Slagfjer dale ned til ham, og dem har han siden baaret som Hjælmbusk. Hvis han kommer i Nød og ryster den, vil Ørnen komme ham til Hjælp.

Reinald har nu tilbage at finde den tredje Søster, Emma, som Delfinen bortførte. Han kommer ned til en Sø, støder i Skovhornet og spørger Fiskene, om det er muligt for ham at naa til Delfinens Bolig. De svare, at deres Hjem staar ham aabent, og Havfruerne bære ham varligt til den Krystalhal i Søens Dyb, hvor Søsteren opholder sig. Delfinen, som ser, at en fremmed omfavner

hans Hustru, knuser i sin Forbitrelse Krystalborgen; men da han, efter sin Forvandling til Menneske, faar at vide, at den fremmede er Emmas Broder, skænker han ham trende Sølvskæl; naar Reinald i Nødens Stund trykker dem til sit Hjerte, vil Delfinen komme ham til Hjælp.

Da Reinald er kommen op til Jorden igen, falder han i Søvn ved Bredden af Søen. I Drømme faar han et Syn — et Syn, som han allerede dunkelt har set i sine Barndomsdrømme¹: et blinkende Guldslot og i det en dejlig Kvinde. Og nu er det, som hun hvisker til ham: „Lyt til Sangen, lyt til Harpeklangen og indvi din Aand til Heltegangen“. Da kommer Trolden farende, Reinald gaar dristig imod ham i Tillid til den Aand, „som trodser Mørkets Magt og Dybets Rænker“, og fælder ham med sit korsdannede Sværd; men endnu i sin Dødsstund fryder Trolden sig ved det Haab, at den Forbandelse, som han har nedkaldt over saa mange jordiske Væsener, skal hvile uryggelig til Dommedag. Han siger til Reinald:

Du Nøglen til min Löndom aldrig finder,
för selv — trods alle Elementers Strid —
sig Jord og Luft og Hav med dig forbinder.

Reinald staar et Öjeblik raadvild: hvorhen skal han vende sig for at finde Nøglen til Löndommen? Men en Ravn, der har sat sig paa Troldens Lig, og hvis Tunge er bleven løst ved den onde Aands Død, synger for ham om en Trylleborg, i hvilken der hviler en dejlig Prinsesse, dysset i en dyb, sælsom Slummer. Det er den samme, som han har set i Drømme, og som lige fra hans Barndom har staaet for ham som hans Livs Ideal. Ørnen, der flyver over hans Hoved, skriger til ham: „Husk paa — hvad du drömte — du först skal naa, förend du Frelse os bringer!“. Altsaa ved at frelse Prinsessen, skal han finde Nøglen til Löndommen.

¹ Jfr. S. 25.

Denne Prinsesse (Mathilde) er en Søster til de tre forheksede Prinser. Trolden, som elsker hende, har faaet Magt over hende, fordi ogsaa hun har følt sig fristet af Mørkets hemmelighedsfulde Aand: naar Trolden, i Skikkelse af en Fugl, ved Midnatstide sang uden for hendes Vindue, følte hun sig sælsomt draget mod noget löndomsfuldt lokkende. Men da Trolden viste sig for hende i sin sande Skikkelse, da hun stod Ansigt til Ansigt med det onde, gøs hun tilbage for det med Afsky. Derfor formaaede Trolden ikke helt at faa Magt med hende, men kunde kun dysse hende i en dyb Tryllesøvn. Flere Gange har han vækket hende og søgt at friste hende til Fald ved at love at hæve Forbandelsen, som hviler over hendes Brødre og deres Land, hvis hun vilde skænke ham sin Kærlighed; men hun svarede standhaftigt nej.

Reinald kommer endelig til den fortryllede Borgs Port. En forfærdelig Løve angriber ham; da trykker han Bjørnehaarene til sit Bryst, og i samme Nu kommer Bjørnen, kaster sig over Løven og sønderriver den. Men af Løvens Bug hæver der sig en stor Søfugl, der flagrer ud over Søen. Reinald aner, at Uhyret ikke er dødt, men kun har skiftet Form. Han ryster Hjelmbusken, Ørnen kommer flyvende og dræber Fuglen, men i det samme falder et Æg ned i Bølgerne. Maaske atter en Forvandling; han hidkalder Delfinen, og den bringer ham Ægget. Saaledes „har Jord og Luft og Hav forbundet sig med ham“. Med sit korsdannede Sværdhæfte knuser han Ægget, og finder inden i det en lille Guldnøgle, dannet som et Sværdhæfte eller Kors. Denne Nøgle sætter han mod Borgporten, og den springer straks op af sig selv. Han kommer ind i en Sal, hvor han finder Mathilde liggende paa en Löjbænk¹, bunden i Tryllesøvnen. Han staar uvis om, hvad han skal göre. Da ser han en sort Sten med en sælsom Flammeskrift paa; han slaar paa den, og i det samme rörer Prinsessen sig;

¹ En Art Bænk bedækket med Hynder.

saa aner han, at hendes fortryllede Tilstand staar i Forbindelse med Stenen. Han griber den, og bærer den ud i Gaarden. Et Öjeblik fristes han til at ville udgrunde den hemmelighedsfulde Skrift, men overvinder Fristelsen og knuser Stenen. Da er Troldens Forbandelse hævet: Mathilde vaagner af sin Søvn, de tre Riddere blive udløste af deres Dyreham, og alle de forgjorte Skabninger, Træerne i Skovene, ja selv Brostenene i Borggaarden, blive til Mennesker igen. —

Med Hensyn til den Betydning, som kan lægges i „Reinald Underbarnet“, har Ingemann udtalt sig saaledes: Dette Digt „kan ikke være bundet til nogen enkelt Udtydning, men maa kunne opfattes i forskellig Belysning efter det Standpunkt, hvorfra Aanden vil beskue dets Billeder“¹. Han selv har gennem dem villet fremstille følgende Tanke, der allerede er bleven antydet foran: Alt tilværende, baade Mennesket og Naturen, sukker under Forkrænkelighedens Lov; den, der skal befri dem, er „hverken Videnskaben eller Kunsten, men den poetisk-kristelige Barneaand, der ikke ved egen Kløgt og Kraft, men ved Tilegnelsen af Guddomskraften i Fromheden og den evige Kærlighed kan fremkalde Menneskelivets og Naturens mægtige skönt endnu dog bundne Aander til Kamp for det tabte Aandens Rige. Kun i den himmelske Forløsnings Tegn finder han Nøglen, der løser Livsgaaden og atter aabner den store lukte Helligdom, hvori den forløste Natur bliver til et lutret Tempel for Aanden og det befriede Menneskeliv“².

„Reinald Underbarnet“ er et helt igennem symbolsk (billedlig) Digt; men da Ingemann selv har udtalt sig mod en „sønderlemmende“, i det enkelte gaående Udlægning af hans symbolske Digtninge³, skal en saadan

¹ En historisk-poetisk Udlægning har N. F. S. Grundtvig søgt at give i „Hejmdall. Dansk Nyaarsgave for 1816“, S. 260—72. ² Se „Forerindring“ til „Samlede dramatiske Digte“, 3dje Del. ³ Se f. Eks. „Forerindring“ til „De sorte Riddere“ i „Samlede Romancer, Sange osv.“ 3dje Del og Prologen til „Reinald Underbarnet“.

heller ikke forsøges her; hvad de tre forgjorte Prinser, Bjørnen, Ørnen og Delfinen, angaar, kan det dog antydes, at Ingemann maaske i dem har villet fremstille Billeder paa „den selvraadige Vilje, den overmodige Erkendelse og den egenkærlige Følelse“¹.

Af Ingemanns Arbejder fra hans senere Aar skal der her berøres et enkelt, da der er et Slægtskab mellem det og hans Ungdomsdigtning, særlig da „Reinald Underbarnet“. Det er hans Morgensange for Börn og Aftensange, som udkom 1837 og 1838.

Det ejendommeligt barnlige, som gennemstrømme disse Sange, møde vi ogsaa i „Reinald Underbarnet“. Allerede i Prologen til dette Digt siger Forfatteren:

Börn maaske ham [Reinald U.] bedst forstaa;
men vil ham de store høre,
maa de være som de smaa,
ellers vil det ej dem röre.

Og under Læsningen af Bogen selv vil man hvert Öjeblik komme til at tænke paa disse Sange. Det er de samme nynnende, inderlige Toner, vi høre begge Steder, og den barnlige Fantasi, der kan male med saa straalende Farver som i „Der staar et Slot i Vesterled, tækket med gyldne Skjolde“, den møder vi allerede her f. Eks. i et Vers som dette:

Tusind fortryllede Lande og Øer
svømme i Æterens Bølger,
flyvende Bjerge blandt gyldene Søer,
purpurne Skove dem følger;
Kæmper paa Klippernes Sølvtoppe staa,
Feslotte glimre, hvor Verdner forgaa,
snart dem en Rosenström dölger.

„Morgen- og Aftensangene“ er Perlen i Ingemanns Digtning; her har det rene, barnligt-fromme, som føler sig draget mod en højere Lysets Verden, fundet sit ædleste og skønneste Udtryk. Af alt, hvad Ingemann har digtet, ere de sikkert det, der vil leve længst.

¹ J. Nørregaard: B. S. Ingemann, S. 71.

Der var, allerede før Udgivelsen af „Reinald Underbarnet“, begyndt et Omslag i Ingemanns Digtning; som en af Grundene hertil angiver han selv, at han, efter at have overstaaet en svær Sygdom, var bleven legemlig raskere. Omslaget viser sig f. Eks. deri, at han jævnlig søger bort fra Eventyrverdenen og henter sine Emner fra Virkeligheden, fra Historien, f. Eks. i „Røsten i Ørkenen“ (Døberen Johannes) og „Masaniello“ (den neapolitanske Fisker, der i 1647 ledede en Opstand mod det spanske Herredømme i Neapel). Det Omslag, der saaledes var begyndt, fuldendes ved hans Udenlandsrejse i 1818—19, fra hvilken han vendte tilbage kraftigere og sundere baade paa Legeme og Sjæl. I 1822 blev han Lektor i dansk Sprog og Literatur ved det da netop genoprettede Sorø Akademi. Dermed begynder et nyt Afsnit i hans Liv, og derfor standser denne Fremstilling af Ingemanns Liv og Digtning her, da Opgaven for den kun var at gøre Rede for det første Afsnit af hans digteriske Udvikling, det hvorfor „Reinald Underbarnet“ er saa betegnende, saa fint et Udtryk.

Reinald Underbarnet.

Prolog¹

til første Udgave 1816.

Du², som venlig mangen Gang
saa igennem Vindvets Rude,
naar min lille Musa³ sang
uden Ly i Regn derude;

du, som gik til Døren glad,
den med gæstfri Haand oplukked,
uden först at spørge ad,
om hun smiled eller sukked;

gak til Døren atter, Ven!
udenfor paany det klinger;
luk dog ikke til igen,
ser du end, et Barn⁴ kun ringer.

Barnet er dog seksten Aar,
er en Riddersmand, skönt lille;
han paa Eventyr udgaar;
men i Aften er det silde.

---

¹ En digterisk Indledning eller Fortale.
Læser.

³ Digtekunstens Gudinde.

² Ingemanns

⁴ Digterens Værk,
„Reinald Underbarnet“.

Luk ham ind, og lad ham kun
 sætte Sværd og Skjold til Side,
 hvile sig en liden Stund;
 han har vandret om saa vide.

Og naar han har sat sig ned,
 lad ham om sin Valfart¹ melde;
 om han end ej andet ved,
 kan han Eventyr fortælle.

Frygt ej, der er Visdom i;
 om Morale² du ej spørge.
 Sligt han gerne gaar forbi,
 lader derfor andre sørge.

Strengt jeg ham indprentet har,
 ej et Ord at sige mere,
 end hvad der gör Sagen klar,
 og især ej — raisonnerer³.

Det han ogsaa nødig vil;
 men vil du ham noget lære,
 tier han og lytter til;
 sligt han selv nok lader være.

Dog vil ret du se ham glad,
 dine Börn kald ind i Stuen;
 de vil vist ej spørge ad,
 om han har en ret Anskuen⁴.

¹ Egentlig en Rejse, der i religiøst Öjemed foretages til et eller andet helligt Sted. Ordet, der er laant fra Tysk, er oprindeligt dannet af et Udsagnsord, der betyder „at vandre“.

² Moralen i et Digtværk er den Lærdom, den Belæring, det vil indskærpe.

³ Anstille Betragtninger. Digteren mener, at den „Morale“, som findes i hans Digtværk kun skal skimtes gennem dets Billedslør, men ikke træde aabenlyst frem.

⁴ Börnene ville blot glæde sig over Eventyret, uden at spørge om, hvorvidt den Tanke, der ligger skjult i det, stemmer overens med eller afviger fra den herskende Tankegang i Tiden.

Börn maaske ham bedst forstaa;
men vil ham de store høre,
maa de være som de smaa,
ellers vil det ej dem röre.

— Dog han er jo inde alt;
høvisk¹ han ved Bordet sidder.

— Te dig nu ej alt for galt²,
husk dog, Barn! — du er en Ridder!

---

¹ Med Anstand og Sömmelighed.   ² En Formaning,
som Digteren egentlig retter til sig selv: Reinald skal bestaa
mange Eventyr, men han maa dog ikke boltre sig alt for
eventyrlig vildt.

Personerne:

Reinald, Underbarnet kaldet, en Yngling paa 16 Aar.

Christella, hans Moder, Ridder Bennos Enke.

Alvilde, }
Anna, } Reinalds Søstre.
Emma, }

En Björn, }
En Ørn, } tre forvandlede Prinser.
En Delfin, }

Mathilde, deres Søster, en fortryllet Prinsesse.

En Trolde.

Forspil.

(Christellas Borg. Moderen sidder med Haand under Kind og græder. Reinald staar ved Vinduet og sætter Fjerbusken i en Guldhjælm.)

Reinald (synger).

Jeg drömte som Barn om et Slot af Guld;
 det Slot kan jeg aldrig glemme:
 der sad en Jomfru, helt underfuld,
 og kvad som med Fuglestemme.

Den Jomfru ser jeg i Drömme nu,
 saa ofte jeg lukker mit Öje;
 og til det fjerne stander min Hu,
 naar Sol farver Morgenens Höje.

Med Vindene vilde jeg gerne fly
 og skue al Jorderigs Under;
 og ser jeg Fuglen i höjen Sky,
 jeg den sine Vinger misunder.

Med Bølgen vilde jeg gerne gaa
 langt bort til fremmede Lande;
 en underlig Verden det være maa,
 hvorefter min Hu mon stande.

(Han vender sig om til Moderen.)

Se, Moder! — se, hvor nu min Hjælm er skön!
 De stolte Ørnefjer den herligt pryde.

Christella.

Vær du kun glad, og sjung og smyk dig, Sön!
din Moder kan sig aldrig mere fryde.

Reinald

(kaster Hjælmen fra sig og omfavner Moderen med barnlige Kærtegn).

Ak, Moder! sig, hvi er din Kind saa vaad?
Hvi sukker dog saa tit, saa dybt dit Hjerte?
Kan ej din Reinald törre bort din Graad,
o! lad ham dele sönlig dog din Smerte!

Christella.

Nu har jeg dulgt dig, Barn! i mange Aar
den Jammer, som vor arme Slægt forfølger;
nu atter du saa bönlig for mig staar,
vil vide Sorgen, som min Ömhed dölger;
ak! gerne trænger den af Barmen ud —
den hviler, ak! saa tungt, saa haardt derinde:
Saa længe saa nu kun den gode Gud
i Lön min bitre Modertaare rinde.
Til Luft det trænger, det bespændte Bryst —
det lindrer Sorgen dog, naar den har Tunge;
saa hør da, hvad jeg tit med kvalte Røst
har maattet for de tavse Mure sjunge:

Hr. Benno havde sig Døtre tre,
saa fagre som Roser at skue;
dem kunde ingen Ungersvend se,
för Hjertet ham höjt stod i Lue.

Og Bejlere kom der i Hundredvis,
de Jomfruers Hjerter at vinde;
ved hver Turnering¹ til Sejrens Pris
en Krans monne Søstrene binde.

---

¹ Ridderspil, ved hvilket det især kom an paa at løfte sin Modstander af Sadlen. (Af et fransk Ord, der betyder at „vende“.)

Hver syvende Dag kom en Ridder skön
i Björneskindspanser til Borgen.
Han syntes at elske den ældste i Lön;
men blegt var hans Aasyn af Sorgen.

Naar Kvælden udbrød, han Afsked tog
og trykte Alvilde i Haanden;
saa sælsomt da hendes Hjerte slog,
og blev hun saa mod¹ i Aanden.

En Prins hver syvende Uge der kom;
hans Hjælm var med Ørnefjer smykket.
Den næstældste Datter han sysled om;
men Uro hans Aasyn omskygged.

Hans Tanker sig hæved med Ørneflugt
og higed stolt mod det høje,
og hvad han taled var djærvt og smukt;
men dunkelt og vildt var hans Öje.

Skön Anna var ham i Hjertet god,
hans Sange saa gerne hun hørte;
men meget han sang, som hun ej forstod,
skönt dybt hendes Hjerte det rörte.

Hver syvende Maaned en Herre der kom;
med Perler hans Panser var prydet.
Den yngste Datter, saa yndig og from,
den venligste Hyldest han yded.

Men sælsom var han i Hu og Sind:
han aldrig nød Vinen den søde;
men tit randt Taaren ham ned over Kind,
naar Sangen og Harperne løde.

---

¹ sorgmodig.

Tit bruste han op, som det vildene¹ Hav,
 naar Storme dets Grundvold oprøre;
 men naar skön Emma et Smil ham gav,
 hans Røst var som Bækkens at høre.

Tit gik han med hende ved Havets Bred,
 og saa i den klare Bølge —
 da flygted hun fra ham med ængstligt Fjed
 og voved ej mer ham at følge.

Saalunde de fremmede kom og gik;
 men ingen i Landet dem kendte;
 dog læse kunde man i deres Blik,
 de for de tre Jomfruer brændte.

Men ingen havde saa kær dem dog
 — ej Fader, ej Ungersvende —
 som hun, der ved kærlige Barm dem opdrog,
 og ingen de elsked som hende.

Det Hjerte, hvorunder saa trygt de laa,
 för Sol og Maane de skimted,
 det kunde dog bedst hver Taare forstaa,
 som i deres Öjne glimted.

Saa stille de hjemme hos Moderen sad;
 de sysled saa venligt om hende;
 og naar hun lo og var sjaeleglad,
 saa smiled de alle trende.

Reinald.

O Moder! du om mine Søstre kvæder —
 dem saa jeg aldrig. — Moder! ak, du græder —

Christella.

Engang kom Hr. Benno fra vildene Jagt
 saa ængstlig ved Midnatstide:
 „O, ve! jeg har sluttet saa ond en Pagt —
 derfor maa mit Hjerte nu lide.

¹ En gammel, skönt urigtig Form for „vilde“.

I Skoven en Troldbjørn trued mit Liv;
 men ej jeg ham modstaa kunde,
 og fanger han ej vor Alvilde til Viv,
 saa gaa vi nu alle til Grunde.“

I seks Dage Moder og Døtre græd;
 men se! paa den syvende Morgen
 en Brudeskare fra Skoven red,
 indsprængte med Jubel paa Borgen.

Og klædt i Silke og Hermelin¹,
 den Ridder med Bjørneskindspanser
 alvorlig træder i Salen ind —
 og tavs med Alvilde bortdanser.

Han løfter hende paa Gangeren op,
 og fluks² med den larmende Skare,
 med Spil og Klang, i vilden Gallop
 vi saa dem mod Skoven bortfare.

Men, se! i Gaarden, hvor Ridderen svandt,
 laa Sække med Guldpenge, røde.
 Hr. Benno sig trøstet, da Guldet han fandt;
 kun Moderens Taarer nu fløde.

(holder inde og græder.)

Reinald.

O! græd ej, Moder! hun vist lever end. —
 Hvor gik det med de andre? — o, fuldend!

Christella.

Hr. Benno leved saa yppigt et Liv;
 til sidst blev den Ridder forarmet.
 Paa gamle Borg hos Døtre og Viv
 den Herre sig ensom harmed.

¹ Betyder baade den nordiske hvide Væsel (Lækat) og dens Skind, der særlig i Middelalderen hyppigt brugtes til Kapper og Kaaber. ² straks (laant fra Tysk).

En Nat kom han hjem, saa mørk i Hu:
hans Falk af en Ørn var myrdet;
men ej han nævned den større Gru,
hvormed hans Sjæl var bebyrdet.

Skön Anna, den næstældste Datter, gik
hver Morgen sit Lærred at blege
paa Dammen¹, hvor hun efter gammel Skik
med Søstrene plejed at lege.

Seks Uger lod hende Faderen gaa,
det lod, som han ænsed det föje,
Den syvende Uge han ofte saa
paa Anna med ængsteligt Öje.

„Gak ej“ — han sagde — „saa tidlig ud
paa Dammen, dit Lærred at brede;
husk paa, din Søster blev Björnens Brud;
vogt du dig for Fuglen, den lede.“

Skön Anna forstod ej Faderens Raad;
en Dag hun paa Borgen blev savnet.
Hun kom ej igen; og Moderens Graad
kun lidet den trøstløse gavned.

Men Faderen vandred paa Dammen ud —
der fandt han i Græsset, det grønne,
til Pris for den unge bortranede Brud
tre Ørneæg, gyldne og skönne.

For dem fik han Lande og Borge igen;
men snarlig de Skatte forsvunde.
Hr. Benno drog arm til sit Jagtslot hen.
Snart hedere Taarer end runde.

---

¹ Oprindeligt „et Jorddige“, hvorved man dæmmede op for et Vandløb. Senere ogsaa brugt om en Eng eller lignende flad Strækning, hvor man kan lægge Tøj ud til Bleg (Blegdammen).

Reinald.

Ak! er end ej din Sörgesang til Ende?
Gud hjælpe os! — forsvandt de alle trende?

Christella.

En Nat kom Hr. Benno fra Fiskefangst,
urolig i Sind og Hjerte.
Det Moder og Datter fornumme¹ med Angst;
men mørk han dulgte sin Smerte.

Seks Maaneder drog han fra Hus og Hjem,
lod Datter og Hustru tilbage;
i den Tid slet ingen besøgte dem,
og langsomt gik ensomme Dage.

Men se! i den syvende Maaned en Nat
hin fremmede Herre dem gæsted,
som havde sit Panser med Perler besat;
til Brud han skön Emma nu fæsted.

Og medens ham Moderen hentede en Drik
af Kildevandet, hint klare,
han fluks med Bruden af Borgen bortgik;
men ingen saa dem bortfare.

Kun toned fra Havet en sælsom Lyd,
og Maagerne hørte man skrige;
forsvunden var Moderens sidste Fryd,
forsvunden hin dejlige Pige.

Hr. Benno kom hjem i den samme Nat
og Moderens Klager istemte;
da fandt han af Perler saa rig en Skat
i Salen — og Sorgen forglemte.

---

¹ En gammel, skönt urigtig, Flertalsform af „fornam“.

Han købte sig Lande og Borge igen:
den Skat ej forøde han kunde —
for ham svandt hver Dag i Herlighed hen;
men Moderens Taarer kun runde.

— Nu ligger Hr. Benno i sorten Muld;
hans Hustru end sidder tilbage,
har baade Lande og Borge og Guld,
men kan dog kun sukke og klage.

Den fagre Alvilde blev Björnens Brud —
skön Anna med Ørnen er svundet —
liden Emma i vildene Hav er bragt ud;
af Trolddom de arme blev bundet.

Hvo løser den Trolddom? Hvo vover sit Blod,
og fører de Søstre tilbage?
En Broder de have, saa fager, saa god;
men han kan mod Troldmænd ej drage.

Hans Arm er for spæd, og hans Hjerte for ungt,
paa Kind han först Dunet mon bære;
for ham er end Faderens Panzer for tungt;
den Moder ham ej kan undvære.

Reinald.

Jo sandelig! jeg er et Barn ej mere,
og ej din Søn at nævnes var jeg værd,
hvis nu jeg ikke fluks greb Skjold og Sværd,
og mægted selv det störste Harnisk bære;
ej kan jeg længer sidde rolig her
og se den grumme Sorg din Sjæl fortære.

(ruster sig.)

Se, Moder! — se! jeg staar i Panzerplader;
endnu i denne Stund jeg dig forlader.

Christella.

Nej, bliv, min Sön! jeg kan dig jo ej følge —
den sidste Støtte røves mig i dig;

Se! derfor havde jeg bestemt at dølg
for evig, hvad du nu har hørt af mig;
bortrives du af samme grumme Bølge,
som mod min hele Afkom taarner sig,
saa har jeg ingen Glæde mer tilbage,
saa maa jeg trøstløs ende mine Dage.

Reinald (*ruster sig ivrig uden at høre.*)

Udrust dig nu, du stærke Björn!
jeg ikke for din Trolddom bæver;
udbred din Vinge, Kæmpeørn!
min Lanse mod dit Bryst sig hæver;
stig højt, Delfin, af Havets Strømme!
du i dit eget Blod skal svømme.

Christella.

Ak, Søn! du iler sjungende til Døden —
forgæves vil du vove Liv og Blod.

Reinald.

Farvel, min Moder! — förend Aftenrøden
mit Skjold forgylder, skal min Ganger god
mig til de mørke Trolddomsskygger bringe,
hvorfra de grumme Bejlere udginge.

Christella.

Ak, tøv! — dit raske Ynglingsmod mig fryder,
men ængster mig tillige — styrt dig ej
saa ubesindig bort! — hvis ej du lyder
din Moders Raad, du finder aldrig Vej
til den tillukte Trolddomsskov; men jeg
har af din Fader i hans Død modtaget
det Mittel, hvorved han har den opdaget,
til Jammer for sin hele Slægt.

Reinald.

Behøver

jeg andet Mittel dertil da, end Mod
og Vilje? og det har jeg —

(vil bort.)

Christella.

Du bedrøver
 mig med dit Ilsind, Barn! skönt djærv og god,
 du iler mod den Daad, som mig dig røver;
 du fejled storlig, hvis du mig forlod,
 blot for at tumle Verden om i Blinde
 paa Eventyr, og lod min Taare rinde
 ustandset fort.

Reinald.

Sig, Moder! da, hvorved
 jeg Vejen til den Trolddomsskov skal finde.
 Tit naar paa Jagt jeg gennem Landet red,
 hin Skov at søge brat mig randt i Sinde,
 af Lyst til Eventyr; nu er mit Med¹
 dog stort og skönt, og ej jeg gaar i Blinde,
 saasandt som did jeg gaar af Kærlighed
 til dig, o Moder! og de Søstre trende,
 skal derfor end mit unge Liv jeg ende.

Christella.

Velan! saa modtag af min Haand
 Klenodet², som en mægtig Aand
 engang din Fader gav i Hænde.
 Det ham Fordærvelse har bragt,
 med Rigdom og forfænglig Pragt;
 brug du det til vor Kval at ende.
 I dette gyldne Skovhorn stød
 mod Nord og Syd og Morgenrød,
 og Taagerne sig skal adskille,
 som skjule den tillukte Skov,
 hvor Ørnen vogter paa sit Rov,
 og Björnen skjuler min Alvilde.

Reinald (tager Hornet og betragter det med Glæde.)

Det Horn er vist en herlig Skat —
 sig, har det Egenskaber flere?

¹ Öjemed, Formaal.   ² „Klenod“ eller „Klenodie“:
 en kostbar Genstand (betyder oprindeligt: noget rent, fint).

Christella.

Hvad der er skjult i dunkle Nat
 og i dens Aanders skjulte Sphære¹,
 sig aabner for dets Toner brat;
 men lad din Sjæl ej blind begære
 de Skatte, som dit Øje ser;
 thi da den Onde ad dig ler,
 da som din Fader du forblindes,
 og Jammer kun ved Skatten vindes.

Reinald.

Kom, skønne, farlige Klenod!
 lyksalig jeg din Kraft skal nytte;
 for mig du, vennehuld og god,
 skal hjælpe Uskyld at beskytte,
 og klar din underfulde Klang
 skal sprede Taagen paa min Gang.

Christella.

Naar rene Læber Hornet röre,
 skal Bjærg og Sø og Skov det høre,
 og, vakte ved den dybe Klang,
 skal Bjærg og Sø og Skov fornemme
 og aabenbare, hvad de gemme
 og hvad de ved — i liflig Sang.

Reinald.

O! Moder, Moder! lad mig ile!
 jeg ser en Trylleverden smile
 saa venlig mig i Møde hist.
 Ej længe skal din Taare rinde:
 jeg skal de kære Søstre finde —
 det aner mig saa skönt, saa vist.
 Saa længselfuldt mit Hjerte banker —
 jeg ved ej selv, hvorhen jeg vanker,
 men, o! jeg er saa sjæleglad:

¹ Egentlig: Kugle, Klode; dernæst ogsaa: et bestemt Omraade.

for mig er ingen Pligter tunge,
 for mig skal Bjærg og Bølge sjunge
 og røbe — jeg ved selv ej hvad;
 men herligt i min Sjæl det toner
 som Harpeklang fra fjerne Zoner.
 — Farvel! nu maa vi skilles ad!

Christella.

Farvel da, Barn, du synderlige!
 du i min Alderdom blev fød;
 i Vuggen alt din Røst mig lød,
 som vilde du mig Trøst tilsige;
 jeg Underbarnet kaldte dig —
 o! lad mit Haab mig ikke svige!
 Et Under er det, sandelig!
 hvorefter nu din Aand maa hige;
 ak! gaar du kun ej til din Død —

Reinald.

Farvel! — se! det er Aftenrød;
 naar tredje Gang i Vest den luer,
 du atter Underbarnet skuer —
 saasandt jeg til din Trøst blev fød.

(omfavner hende og gaar.)

Christella (alene.)

Ak, Søn! nu ogsaa du har mig forladt;
 maaske du aldrig mer din Moder skuer.
 Nu sidder ene hun ved Dag og Nat
 og venter dig og for din Skæbne gruer.
 O! blænder dig kun ingen Mørkets Skat!
 O! vogt ham, Krist! hvor Død og Fare truer.
 Gaar han nu ogsaa sine Søstres Gang,
 maa Stene röres ved min Sörigesang —

Den fagre Alvilde blev Björnens Brud —
 skön Anna med Ørnen er svunden —
 liden Emma i vildene Hav er bragt ud —
 o! naar er min Jammer forvunden?

(gaar ud paa Altanen og vinker endnu engang farvel til den bortilende Reinald.)

Reinald (paa sin Ganger, farer forbi.)

Tumle dig, Skimmel,
lystig af Sted,
did hen, did hen, hvor Solen gik ned,
indstyrt dig i glødende Himmel.
Du skønne Frue
paa Ridderborgen,
endnu engang jeg dit Blik maa skue,
bortvift nu Taaren, forglem nu Sorgen.
Jeg blusser i underfuld Lue.
Se! Vesper¹ blinker
i sælsom fjerne —
fortrolig vinker
den venlige Stjerne.
Tumle dig, Skimmel,
indstyrt dig i glødende Himmel.

(forsvinder i Aftenrøden.)

---

¹ Aftenstjernen.

Förste Eventyr.

Den fortryllede Skov.

(Det er Nat. Af og til lyner det. Uglerne tude, Flagermusene sværme, og de vilde Dyr skrige. Reinalds Underhorn toner fra Skovens Indgang.)

Stemmer (i Skoven.)

Hører du, Skov! de Toner, som sprede
 Taagerne trindt dig og aabne dig brat?
 Hører du Gangerens Hovtrin, som træde
 over din Grænse i lynende Nat?
 Dristig en Ridder med Sværd og med Lanse
 Hegnet nedbryder — nu stiger han af.
 Skal vi med venlige Varsler ham standse,
 för han nedstyrter i blodige Grav?

Skoven.

Ej vanhellig Fod i min Skygge indtræde;
 her hersker en mægtig, men sørgende Aand;
 alvorlig den sukker, mens Blomsterne græde,
 og Træerne suse i magiske¹ Baand;
 de evige Kræfter, som bandtes hernede,
 dem løser paa Jord kun en brødefri Haand;
 men ræd i min Skygge skal Niddingen blegne,
 og brat den forvovne i Afgrunden segne.

¹ trolddomsagtig, hemmelighedsfuld.

Reinald

(kommer i himmelblaa Rustning med Sværdet i den ene Haand og Guldhornet i den anden.)

Nej, her behøves intet Sværd:
fortrolig synes mig Naturen her,
skönt fremmed og besynderlig. — Velan!
med Gud i Hjertet, tryk jeg vandre kan.

(støder Sværdet i Balgen.)

Skoven.

Hvo nærmer sig mit Skyggeland?

Reinald.

Vær hilset! I dunkle, I sælsomme Skygger,
som nynne, som hviske med underlig Røst.
O! siger mig, om der hos eder ej bygger
en Datter, bortreven fra Moderens Bryst?
Sig, har I ej skuet saa dejlig en Kvinde,
som sørgende vanked med taarefuldt Blik?
Sig, har I ej set hendes Taare henrinde,
hvor, fulgt af et Udyr, hun sukkende gik?

(Han blæser i Hornet, Skoven genlyder.)

Med sælsomme Toner, o Skov! du gentager
kun Hornets den dybe, vemodige Klang,
istemmer deltagende kun mine Klager;
men ej jeg begriber din lønlige¹ Sang.
O! er du begavet med Menneskestemme,
saa lad mig den i dine Toner fornemme.
Forkynd mig, du dunkle, melodiske Røst,
hvad du mig kan nynne til Haab og til Trøst.

Skoven.

Hvad jeg ved er tungt at sige;
Vandrer! fly! hvad vil du her?
Nattens Ugler her kun skrige
i de sekelgamle² Træer;

¹ Egentlig: skjult, derfor ogsaa, som her: hemmelighedsfuld.

² aarhundredgamle.

her kun Snoge sig omsnige,
 Tudser her du vrimle ser,
 og i disse dunkle Skygger
 Flagermusen ensom bygger.

Reinald.

Kan du kun sukke? o! kan du kun klage?
 sørgende Skov med den liflige Røst!
 Kan, hvad jeg søger, ej du opdage?
 Ejer du intet Ord til min Trøst?

En Stemme (fra Dybet.)

Søger du Guldet,
 som glimrer i Muldet
 og skjuler i Natten den tryllende Glans,
 saa bortvend dit Øje
 fra Lyset, som tindrer fjernt i det høje,
 i Solstraalens Flamme, i Stjernernes Krans.
 Sønderknus Korset paa Heltesværdet;
 gik frem uforfærdet
 i Bjerggruben brat,
 og hvad du ej fandt over Jorderigs Flade,
 skal Dybet i straalende Hal dig oplade,
 og Natten skal aabne dig Afgrundens Skat.

Reinald.

Ti stille, du Øgle
 fra hule Bjerg!
 i Dybet du lokke kun vanskabt Dværg.
 Min Salighed skal du mig ikke fragøgle;
 behold kun dit Guld,
 og rug paa din Skat i dit skumle Gemme.
 Det evige Lys skal jeg aldrig forglemme,
 som hæver min Sjæl fra dit Muld.
 Men sig mig, du skønne,
 uskyldige Røst,
 som toner i Skovens fortrolige grønne,
 o! sig, hvi saa dybt du genklang i mit Bryst?

— O Eg! kan du tale,
saa kan, hvad mig skjultes, du vist mig afmale;
du bævende Esp! du viftende Siv!
o! sig mig, hvad skønnest du saa i dit Liv.

(han blæser i Hornet.)

Egen.

Hvad skønnest jeg saa,
er de Blomster smaa,
som duftende her i min Skygge staa.
Over dem jeg venlig min Løvsal hvælver,
og naar det stormer, for dem jeg kun skælver;
men Stormen skal ej mine Yndlinger naa.
For dem jeg med Nordenvindene kæmper,
de mægtiges vilde Natur jeg dæmper,
og mildt rører Luften de spæde smaa.

Blomsterne.

Hvad skønnest vi saa,
er de Stjerner smaa,
som evigt hist funkle paa Himlen blaa;
gennem Egens flagrende Løv vi dem skimte,
saa venligt de ned til os Smaabörn glimte,
naar natlige Vindpust i Løvsalen lufte,
og opad vi stirre og smile og dufte;
som Stjerner selv vi da funkle maa,
naar Dugperlen falder
i Maaneglans ned fra æteriske¹ Haller,
og Stjerner og Blomster hverandre forstaa².

Reinald.

Huldsalige³ spæde! saa fromt I nynne —
kan jo ej heller som Mennesket synde.

¹ Æter: et meget fint Stof, hvormed man tænker sig Verdensrummet opfyldt. — Æterisk: hvad der hører til de højere Luftlag, er let, overjordisk.

² Romantikerne mente,

at der var en hemmelighedsfuld Forbindelse mellem alt i Verden.

³ yndig, elskværdig.

Se, derfor I smile mod Æterens Blaa,
 kan tale med alle Guds Stjerner smaa;
 uskyldige spæde! jeg kan jer forstaa;
 det herligste selv jeg foroven skuer
 i Aanden, som lyser i Stjernernes Luer;
 men sig mig, hvad skönnest paa Jorden I saa.

Blomsterne.

Skön er Skovens grønne Krone,
 Bækkens Rislen, Fuglens Sang,
 skönt i dunkle Trolddomszone¹

Livet röres kun i Tvang.

O! men naar til Harpeklang
 velbekendte Sange tone
 fra et fromt, beslægtet Bryst,
 naar det Væsen, som vi alle
 Skovens gode Engel kalde,
 trøster os med venlig Røst,
 o! da føle vi med Glæde,
 vi en Søster har hernede,
 som, fortrolig med vor Lyst,
 som, fortrolig med vor Smerte,
 har vor Himmel i sit Hjerte,
 har vor Længsel i sit Bryst.

Ej Skov og ej Kilde,
 ej Fuglen i Luft
 fornemme, hvad stille
 vi nynne i Duft;
 selv Blomsten, som svinger
 sig over os hen,

vor Broder, som flagrer med spraglede Vinger,
 vor Sommers letsindige Ven² —
 selv han ej fornemmer
 paa spøgende Flugt,
 hvad Blomsteret gemmer
 i Hjertet tillukt;

¹ „Zone“ bruges særlig om Jordbælterne, dernæst ogsaa om en Egn, et Strøg i Almindelighed. ² Sommerfuglen.

det ser kun vor Søster,
den elskende Kvinde,
det ser kun vor Slægtning fra himmelske Kyster,
det ser kun vor Fryds og vor Længsels Veninde.

Reinald.

Hav Tak, I Smaablomster, for hvad I mig sang;
det venligt omtoner min vildsomme Gang.
O! hvor er den Søster, I have saa kær?
Saa Blomsten alene den yndige her?

En Bøg.

Jeg har set en dejlig Kvinde
vandre her en Aftenstund;
i min Skygge hviled hun,
og jeg nynnede blidt for hende.
Se! da sank hun sødt i Blund,
og da hun paa ny bortiled,
mildt hun gennem Taarer smiled.

En Esp.

En Morgenstund jeg sorgfuld stod
og maatte ængstlig bæve,
da hørte jeg saa let en Fod
hen over Løvet svæve.
Det Skovens gode Engel var;
til Snogene hun Føde bar,
til vilde Dyr og Fugle,
til Flagermus og Ugle;
da rysted jeg mit grønne Blad
og al min Sorg forglemte,
og hvad jeg sang, saa sjæleglad
den hele Skov istemte.

Et Siv.

En Nat, da Stormen suste vild,
og jeg mod Jorden luded
og hørte tavs og frygtsom til,
mens Ulv og Ugle tuded,

da toned der saa sød en Røst
 fra Björnens skumle Bolig,
 som fra et menneskeligt Bryst,
 saa venlig og fortrolig;
 da Stormen tav, og det blev tyst,
 da Esp og Siv stod rolig
 og lytted til den søde Sang
 og til den milde Harpeklang
 fra Björnens skumle Bolig.

Reinald.

I har hende skuet, den fagre Alvilde;
 her vandrer den arme, da ensom forladt,
 her bor hun i Hulen hos Björnen, den vilde,
 og sjunger sørgmodig ved Dag og ved Nat,
 maa Snogene fostre, maa Uglerne føde,
 og brummes af Udyr i ængsteligt Blund.
 Ak! viser mig Hulen, hvorfra de genløde,
 de sørgende Toner i Midnattens Stund.

Bøgen.

Følg Bækken, som risler
 her ud ved min Rod;
 da finder du Grotten, som Snogen omhvisler,
 ved Granklippens Fod;
 der har hun sig bygget
 af Fjældet omskygget,
 hos Björnen en Hytte af Mos og af Siv;
 kun hun kan ham tæmme
 med venlige Stemme;
 men ser han dig, Yngling! det koster dit Liv.

Skoven.

Ja, ser han dig, Yngling! det koster dit Liv.

Reinald.

Lad Livet det koste — jeg maa hende skue!
 Hav Tak nu, o Skov! for din venlige Sang,
 hav Tak for dit Varsel. Lad Farer mig true —
 det ej mig bortskræmmer, ej standser min Gang.

Bækken.

Ridder! følg mig, hør min Sang.
 Hvad jeg nynner paa din Gang,
 skal du aldrig glemme;
 hvad jeg saa paa dybe Vej,
 det begriber Jorden ej;
 vil du det fornemme,
 lyt til Bølgens Tonefald,
 meget den dig sige skal,
 som du aldrig drømmer;
 fra det underfulde Land,
 hvortil ingen vandre kan,
 Tonevældet strømmer.

Reinald.

Henrul kun, o Bæk! se, jeg følger din Gang,
 forkynd, hvad du ved, i din rislende Sang;
 den toner saa venligt om ukendte Zoner,
 skönt ej jeg begriber de fremmede Toner.

(gaar langs med Bækken.)

En Fiol (skjult i Græsset.)

Fiolen den lille
 staar ydmyg og stille
 og hilser dig, Ridder! og hvisker: Guds Fred!
 Du ser mig vist ikke,
 mens höjt dine Blikke
 i Stjernerne svimle — o! var jeg der med!

Sommergækkene (ved hans Fod.)

Trød ikke os i Støvet ned,
 vi smaa vil ogsaa leve;
 vi er vel Gække — som du ved —
 men gör dog ingen Sjæl Fortrød;
 trød ikke os i Støvet ned,
 lad os Smaagække leve.

Liljekonvallerne (i Dalen.)

Gak Dalens Liljer ej forbi,
 vi elske dig saa saare;

vi saa dig paa din fromme Sti,
 vi saa din Glædestaare,
 da dine Toner trindt genklang,
 og Skov og Blomst og Kilde sang.
 Gak Dalens Liljer ej forbi,
 vi elske dig saa saare.

Kærminderne (i Busken.)

Farvel, Hr. Ridder! glem os ej,
 vi fulgte dig saa gerne,
 vi nynned gerne paa din Vej
 om Lyset fra din Stjerne;
 men, ak! vi maa jo stille staa
 og titte mod det fjerne
 med vore Stjerneøjne smaa;
 vi spejle dem i Himlens Blaa
 og i den klare Bølge;
 hvorfor vi Stakler længes saa,
 det kan vi aldrig ret forstaa,
 det maa vi stedse dølgge.
 Ak! hvi kan vi med dig ej gaa?
 Hist oppe vore Søstre smaa¹
 med Sol og Maane følge.

Liljekonvallerne.

Hav Tak, at du til os vil gaa;
 din Gang er høj — saa lavt vi staa,
 kan ej vor Dal forlade;
 mens du kan Bjergets Tinde naa,
 os Dybets Kilder bade;
 men at du ej forglemme skal,
 at Liljen i den stille Dal
 og Ørnen hist i Skyens Hal
 er lige nær Guds Trone,
 saa gem, o Ridder, ved dit Bryst
 en Dalens Blomst, hvis stille Røst

¹ „Stjernerne“; jfr. Anm. 2 til S. 39.

kan nynne i din höje Lyst
i stolte Æterzone
en ydmyg Uskyldstone.

Reinald

(bryder Blomsterne af og sætter dem paa sit Harnisk.)

I venlige Blomster! I dufted mig tit
huldsaligt fra Dalen i Møde.
I hviske, I nynne, saa huldt nu, saa blidt,
mens anende Hjertet mon gløde;
kom! følger mig da paa min sælsomme Gang,
husval mig med Duften, og kvæg mig med Sang,
at from jeg, som I, kan opløfte mit Öje
til Blomsternes Ven i det höje!

(gaar videre langs med Bækken.)

Bækken.

Lyt til Bølgens Tonefald,
meget den dig sige skal,
som du aldrig drömmer;
fra det underfulde Land,
hvortil ingen vandre kan,
Tonevældet strømmer.

Jomfruen i det grønne.
Saa du, Skov! den skönne Ridder?
Hørte du hans milde Røst?
Som en Nonne her jeg sidder,
ellers havde jeg ham kyst.
I maa tro, han ej forgæves
vandrer her med Kors paa Sværd:
kan Fortryllelsen ophæves,
vist vor Friheds Stund er nær.

Skoven.

Hvad er det, saa venligt du hvisker i Lön,
du Jomfrulil i det grønne?

Blomsterne.

Hvad ved du, Søster, om den Ridder skön?
Hvad ved du, favre Søster i det grønne?

Jomfruen i det grønne.
 Sælsomt mig den Ridder fryder:
 Underbarnet er hans Navn;
 naar hans Horn i Skoven lyder,
 röre sig de dybe Savn:
 Kilden af sin Skranke bryder,
 græder sødt i Blomstens Favn,
 og vor Sjæl sig hæver i sit Fængsel
 og udstammer sjungende sin Længsel.

— Jeg var engang en Pigelil,
 gik med min Ven i Skoven;
 den stille Bæk vi lytted til
 og Tonerne fraoven.

Det klang saa skönt, saa sælsomt dog,
 saa klagende tillige,
 og ængsteligt mit Hjerte slog,
 jeg kunde det ej sige.

Ak! — græd jeg — ak! hvad vil vi her?
 Her tör jo ingen træde,
 her vorde alle Mænd jo Træer,
 og Piger Blomster spæde.

Ak! fast de maa i Jorden staa,
 kan mer ej frit sig röre,
 kan ikke se Guds Stjerner smaa,
 ej Himlens Fugle høre.

Og mens jeg sukked saa og græd,
 som Blomst jeg her alt standed,
 og ved min Rod en Kilde gled,
 og grædende mig vanded.

Min elskte jeg i Kilden saa;
 blidt kan den dog mig röre;
 vi kan dog se Guds Stjerner smaa
 og Himlens Fugle høre.

Men længselfuld jeg sidder her
i Busken nu hver Sommer
og efter Underbarnet ser,
som os at frelse kommer.

Jeg har ham set — han er os nær:
græd ikke mer, o Kilde!
suk ikke mer, I arme Træer!
sörg ej, I Skovdyr vilde!

Et venligt Ord forkynder jer
den Jomfru i det grønne;
jeg læste det i Stjernesvær
de Sommernætter skønne:

Naar Ridderen med Kors paa Sværd
og Underhornet kommer,
skal Blomster, Fugle, Dyr og Træer
lovsjunge Livets Sommer.

Og Blomster, Fugle, Dyr og Træer
skal evigt Herren love,
at Livet, som indslumred her,
ej evigt skulde sove.

Skoven.

Hæv dig, knuste Aand! og haab nu i dit Fængsel:
evigt slumrer ej det bundne Liv paa Jord;
løses kan mit Baand, husvales kan min Trængsel;
paa Forløsningen jeg haaber nu og tror.
Lad nu Stormen vildt hen over mig kun bruse,
dog en venlig Røst skal gennem Stormen suse;
— i Aarhundreder den gennem Verden for; —
Mørkets hele Magt eet Lysets Glimt kan knuse —
Jordens Kval er kort — men Himlens Vælde stor.

Skovtrolden (stiger ud af Jorden.)

Ha! ti, forvorpne Slægt! — saa længe jeg
end martres skal paa Jord, du frelses ej.

om selv din Klagerøst til Himlen naaede.
 Da sidst min Kæmpefod din Grund betraade,
 du Hævnens dunkle Skov! jeg svor en Ed —
 den vil jeg holde: din Elendighed
 skal daglig vokse, mens jeg Aande drager,
 hvor Jordens Skönhedsengel grumt mig plager.
 — Mathilde! ha! hvi kan jeg dig ej fly?
 ej fly den Verden, hvortil du mig binder
 med Tryllelænker? Hvi kan jeg ej ty
 tilbage did, hvor Flammestrømmen rinder
 i giftigt Mulm? Der kunde jeg dog bade
 min Sjæl i Luerne — og evig hade!
 Nu maa jeg elske. — Ha! fordömte Magt,
 som underfuld selv min Natur betvinger!
 Jeg kunde — ja saa vidt har du mig bragt —
 jeg kunde Staven knuse, som jeg svinger
 til Rædsel for hver ussel Slægt paa Jord,
 og vorde Menneske, hvis med et Ord,
 hvis med et Blik du vilde mig oplade
 den Himmel, jeg fordöptes til at hade.
 — Velan! for sidste Gang jeg rækker Haand
 dig til Forsoning, Jord! Du høje Himmel!
 jeg vakler mellem dig og Dybet svimmel;
 hæv eller skælv for den fordömte Aand!

(forsvinder.)

Björnens Hule.

(Inderst i Hulen staar en Vugge. Björnen ligger paa et Leje af Mos og Siv og slumrer, omvunden af Rosenkranse.)

Alvilde (sidder ved Siden og synger til Harpen:)

Sov rolig, du vilde, du stormende Ven,
 med Roser Alvilde dig binder;
 snart favner du mig paa din Trone igen,
 og Taaren i Skoven bortrinder.

Sov sødt i min Lænke; snart Timen skal slaa,
som løser de tungere Kæder,
der bøje dit Hoved fra Himlen, den blaa,
fra Jordens og Menneskets Glæder.

Sov sødt i min Lænke, til Taagen bortflyr,
som rædsomt dit Øje fordunkler
og hyller din Aand i de natlige Skyer,
hvor Stjernen saa sørgeligt funkler.

Sov rolig, du vilde, du stormende Ven,
med Roser Alvilde dig binder:
i Morgen vort Guldslet sig hæver igen,
og Skoven og Hulen forsvinder.

Björnen (vaagner.)

Livsallige Sang!

du maa atter forsvinde.

Ej mer kan jeg drømme til Harpeklang,
ej mere kan Toner og Roser mig binde.

(farer vild op.)

Jeg maa ud i min Skov!

— Det er lummert herinde.

Jeg maa blande min Røst med de hylende Vinde,
maa søge i Natten det blodige Rov.

Alvilde.

O! kan du ej dæmpe
den voldsomme Lyst?

O! kan du til Midnat din Vildhed bekæmpe,
saa kommer din Lindring, saa kommer vor Trøst.

Björnen.

Ti stille, Alvilde!

søg ej mig med venlige Ord at formilde,
du kan dog ej tæmme den stærke Natur:
den trænger til Føde,
til Blodet, det røde,
maa knuse sin Lænke, maa sprænge sin Mur.

Alvilde.

Seks Døgn er fast rundne
 i Kummer paa ny;
 snart Lindringens syvende Morgen skal gry.
 O bliv! snart de rædsomme Timer er svundne.

Björnen.

Ti, o ti! — lad mig gaa!
 Jeg kan ej dig forstaa.
 Jeg kender dig næppe — mig Blodtørsten driver —
 det sortner for Öjet — min Kval mig bortriver —
 af Sted!

(styrter rasende ud i Skoven.)

En lille Björneunge

(stikker Hovedet ud af Vuggen og brummer med spæd Stemme:)

Jeg vil ogsaa af Sted,
 jeg vil op, jeg vil med,
 jeg vil blande min Røst med de hylende Vinde.

Alvilde (binder ham fast til Vuggen.)

Nej, dig kan jeg binde
 og styre endnu
 og lulle i Slummer, mens Taarerne rinde.
 Sov sødt! visselu! visselu!

Björneungen (græder.)

Jeg skal nu ogsaa Dag og Nat sove,
 maa aldrig gaa ud i de herlige Skove
 og klatre og løbe med Fader paa Jagt;
 og jeg er dog Faders Purk, har han sagt.

Alvilde (synger.)

Ti stille! du lille, forviltrede Björn,
 i Morgen skal du lege med Menneskebörn;
 som en lille Prins du paa Slottet skal løbe
 og Guldtoppen snurre med Silkesvøbe;
 ti stille, Barnlil! sov sødt! visselu!
 en liden Stund du maa slumre endnu.

I Morgen du gyldne Trøje faar paa,
 skal baade Nødder og Æbler faa;
 paa Faders Knæ skal du Ranke ride.
 — O! vidste du, hvad din Moder maa lide. —
 Ti stille, Barnlil! sov sødt! visselu!
 en liden Stund du maa slumre endnu.
 (Reinald træder ubemærket ind.)

O! Moder! hvis her du ved Vuggen mig saa,
 alene i Björnens den rædsomme Vraa,
 da vilde du med din Alvilde vist græde,
 men dog ej begribe min Sorg og min Glæde.
 Ti stille, Barnlil! sov sødt! — visselu!
 en liden Stund du maa slumre endnu.

Reinald (iler imod hende med aabne Arme.)

Alvilde! med Hilsen fra sorrigfuld Moder
 her kommer en Ven — —

Alvilde (forfærdet.)

Hvo er du?

Reinald.

Din Broder.

Alvilde.

Min Broder? — jeg havde jo Broder ej;
 hvo bragte dig hid paa den farlige Vej?

Reinald.

Vor Moder mig sender: hun sidder bedrøvet
 alene i Hallen; vor Fader er død.
 Christella var alle tre Døtre berøvet,
 da blev dem til Redning en Søn hende fød:
 ham her du nu skuer; han Reinald sig kalder;
 han bærer sin Stamfaders vældige Skjold —
 og, enten jeg sejrer nu eller jeg falder,
 jeg vil dig udrive af Troldmandens Vold.

Alvilde (omfavner ham.)

Ak! Broder, velkommen! — o ve! men jeg gruer —
 hvor funkler dit Öje! — hvor blinker dit Sværd!
 Med Jammer og Død du min elskede truer,
 og han sønderriver dig, ser han dig her.
 — O fly — jeg besværges dig — för han dig skuer!
 Han raser, den arme, han er os vist nær —
 han kommer — o, skjul dig! —

Reinald (drager sit Sværd.)

Nej! för skal jeg bløde
 i Uhyrets Strube! — jeg vel ham tör møde.

Alvilde.

Men naar jeg ved Himmelens Lys dig besværges:
 med ham du mig dræber — han myrder med dig
 den elskende Søster — —

Reinald.

Du aldrig afværges
 min knusende Harme — —

Alvilde.

Udøs den mod mig,
 men skaan den, jeg elsker — skal ej paa hans Lig,
 din Daad jeg forbande, skal ej jeg begræde
 din Død, för jeg kan ved dit Komme mig glæde.
 O skjul dig, til Midnattens Time snart slaar,
 og frelst er vi alle —

(Björnen brummer udenfor.)

Reinald.

Jeg ej dig forstaar.

Alvilde.

Jeg hører ham — skjul dig!

(drager ham hen bag et Fjældstykke i Grotten og skjuler ham hastig.)

Reinald.

Velan! jeg dig lyder;
men snart af det skændige Skjul jeg udbryder,
hvis Trolden mig ægger.

Alvilde.

Han er der — o ve!
ak! hvis han min Angest og Uro kan se!

Björnen (kommer blodig tilbage.)

Menneskefod

har jeg sporet i Skoven;
hvo er saa forvoven
min Grund at betræde?
Jeg skal ham oplede,
det koster hans Blod!

Alvilde.

O! læg dig til Hvile,
usalige Ven;
snart Morgnen skal smile
os venlig igen!

Björnen.

Ti stille, Alvilde!
min Harmе jeg först
i dampende Menneskeindvold maa stille
og slukke i Blodet den brændende Tørst.

Alvilde.

Ak! vil du din elskte Alvilde da myrde!
Jeg er jo det eneste Menneske her,
som kommer dig i din Elendighed nær
og deler din Jammer og letter din Byrde.

Björnen.

Nej, her jeg opsporer min Avindsmands Fjed:
jeg Ridderen søger,
dumdrstig og ræd,

som trodsende her mine Kvaler forøger
 og lurur i Lön paa min Fred.
 Mit Liv tör han true,
 men vover ej mig under Öje at skue;
 han er her, fuldt vel jeg det ved:
 hans Ganger jeg styrted i Skoven ned;
 og kommer han ej af sit skændige Gemme,
 saa skal i sit Skjul han min Harmе fornemme
 og dø for min Vælde — af Sted!

(styrter hen imod Klippehulen, hvor Reinald er skjult.)

Alvilde (kaster sig i Vejen for ham.)

Ak, skaan! jeg besværger dig — —

Reinald

(træder frem med det dragne Sværd opløftet.)

Trold! du mig æsker.

Ej Reinald dig frygter — jeg trodser din Magt.

(angriber Björnen.)

Alvilde (styrter sig angst imellem dem.)

O, Broder! hold inde!

Reinald.

Jeg har ham undsagt:

een af os maa falde.

(De kæmpe.)

Björnen.

Min Tørst jeg först læsker

i Voldsmandens Blod — snart er Hævnen fuldbragt.

(river Sværdet af Haanden paa Reinald.)

Alvilde.

Hold inde! — se! Midnattens Stjerne frembryder —
 Forløsningen kommer —

Reinald.

Hvad? Hammen han skyder!

Björnen.

O Lindring! O Himmel!

(Han staar pludselig forvandlet til en skön Prins i Björneskinspanser, og i samme Öjeblik forvandler Hulen sig til et gyldent, fyrsteligt Palads, og en stor Folkeskare opfylder Salen.)

Alvilde.

Du evige Magt!
 vær lovet, at Trøsten du atter os sender.

Prinsen (udstrækker sine Arme mod Himlen.)
 Husvalende Tilstand!

Alvilde.

O elskte! genkender
 du nu din Alvilde?

Prinsen.

O! kom til mit Bryst!

En lille Prins

(springer ud af Vuggen, hvori Björneungen laa.)

Min Fader!

Alvilde.

Min elskte!

Prinsen.

O himmelske Lyst!
 (omfavner dem begge.)

Alle tre.

Atter Sorgens Tid er svundet,
 Rædslerne i Fryd opløst.
 Al vor Jammer er forvundet,
 fro vi sjunge Bryst ved Bryst.

Hoffolkene (omfavne hverandre.)

Al vor Jammer er forvundet,
 fro vi sjunge Bryst ved Bryst.

Prinsen.

O, Alvilde! genfødt er min Sjæl og min Lykke:
til Menneskebarm kan jeg atter dig trykke;
en venlig Natur os husvaler igen,
i Jubel skal atter et Døgn rinde hen.

Folket.

En venlig Natur os husvaler igen,
i Jubel skal atter et Døgn rinde hen.

Den lille Prins.

I den store Sal jeg nu atter skal løbe
og Guldtoppen snurre med Silkesvøbe.

Alvilde og Prinsen.

Vi skal atter gaa sammen paa Mark og i Enge
og tale og sjunge til Harpernes Streng,
se trindt om os Livet sig røre igen.

Folket.

I Jubel skal atter et Døgn rinde hen!

Reinald (som hidtil har staaet tavs af Forundring.)

Men, Søster! sig, hvad skal alt dette betyde?
En Dröm det mig synes, mer sælsom end skön;
er denne din elskede? denne din Sön?
Hvor kan du ved al denne Trolddom dig fryde?

Prinsen (forundret.)

Din Broder? Alvilde! — hvad er her da sket?
En Broder du har, og som her dig opsøger?

Alvilde.

I Nat jeg den Broder har förste Gang set,
og nu först hans Komme min Glæde forøger:
nær havde han blind efter Livet dig stræbt;
nær havde du i din Forvandling ham dræbt.

Prinsen.

Hvad hører jeg? — Ædle! du Livet har vovet,
 din Søster at frelse fra Trolddom og Vold?
 I mig har du troet, du bekæmped en Trold?
 Jeg vilde dig myrde? — O! Gud være lovet!
 som nu har bortrevet Vildfarelsens Slør —
 som Broder velkommen jeg sige dig tör!

Reinald.

Hvorledes? — er hvad jeg har hørt her og skuet
 ej Virkning af Trolddom og Helvedes Magt?
 Alvilde! o Søster! dit Hjerte var svagt:
 har Trolden selv dig med sin Flamme opluet,
 har skændige Pant selv din Elskov ham bragt,
 mig skal han ej daare med gøglende Pragt:
 den Sjæl han ej lokker, som frugtlost han trued,
 jeg slutter med Djævelens Afkom ej Pagt.

Alvilde.

O, Broder! vor sælsomme Skæbne du høre,
 og ej du fordømme din Søster, din Ven.

Prinsen.

O! har du et Hjerte, saa vil det dig röre,
 og broderlig rækker du Haanden mig hen.

Alvilde.

Se paa dette skönne Öje!
 Kan den Aand, som i det bor,
 for en anden Gud sig böje
 end for ham, som hersker i det höje,
 og paa hvem de gode Engle tror?

Se i Öjet, klart og stille,
 Taaren, som nu ruller hen.
 O! forstod du den, du vilde
 den bortkysse, henrykt som Alvilde,
 og du blev i Evighed hans Ven.

(omfavner Prinsen.)

Reinald (betragter ham rørt.)

Forunderlige Mand! din Taare siger
 mig mer, end selv din Engel sige kan:
 jeg ser, du er en ædel Mand,
 men som en rædsom Gaade mig undviger
 din Skæbne, din Natur, dit Liv;
 afslør mig, hvad du kan deraf — og bliv
 min Ven, som jeg fra denne Stund har givet
 dig Broderhaand og Venskab gennem Livet.

(rækker ham Haand.)

Prinsen.

Hav Tak derfor, du djærve, unge Mand!
 Jeg, som min Fjende selv, har lært dig agte;
 alt maa jeg som en Broder dig betragte.
 Hør nu min Skæbne.

Dette hele Land
 er mit, men ved en fjendtlig Talisman¹
 fortryllet saa, at alle, Mænd som Kvinder,
 fra mig til Trællen, som min Skorem binder,
 forvandlede til Fugle, Dyr og Træer,
 seks jammerfulde Døgn maa plages her,
 hvor alt, hvad menneskeligt er, forsvinder,
 og vi en vild og raa Natur kun ser;
 først naar syv Gange over os oprinder
 det blege Midnatslys, det Under sker,
 du nys var Vidne til, og jeg genfinder
 mit Væsen, min Natur, min Borg, min Brud
 og Land og Folk som før — og priser Gud.
 Dog kun een Dag vi denne Lykke nyde:
 naar Midnat kommer, maa jeg atter lyde
 hin grumme Magt og som et Udyr gaa
 i Skoven og Forfærdelse udbrede,
 til atter jeg den Time hører slaa,
 som kalder os igen til stakket Glæde.

¹ En Genstand, der har en overnaturlig Kraft i sig.

Reinald.

Forunderligt, men rædsomt!

Alvilde.

Hvordan jeg
til Brud blev fæstet og af Borgen førtes,
det ved du vel; dog det du ved vist ej,
hvor sælsomt snart mit bange Hjerte rörtes
af Kærlighed og Tillid til den Mand,
som, skönt til Tvang han mægtig var i Stand,
dog ædelmodig Frihed mig tilsagde,
da han sin Skæbne i min Haand nedlagde.
Og skönt min Moders Tab mig voldte Sorg,
skönt jeg de elskelige Søstre savned,
jeg fulgte frit min Brudgom til hans Borg
og som en huld og kærlig Brud ham favned.
Men snart den kom, den frygtelige Stund,
da förste Gang jeg hans Forvandling skued:
i Klippehulen vakt af ængstligt Blund,
jeg saa den arme ved min Fod — og grued;
dog Taarer stod i Dyrets dunkle Blik,
og ej hans vilde Aasyn mer mig skræmmed.
Som Lammet mild, han ved min Side gik,
min Røst hans stormende Natur kun tæmmed.
Seks Dage svandt; i Borgen jeg igen
stod ved den kummerfulde Brudgoms Side.
Nu fik jeg först hans tunge Lod at vide;
men evig var og blev han nu min Ven.

Prinsen.

Tro deled hun min Kummer og min Glæde,
i Hulen snart, og snart paa Kongesæde.

Alvilde.

Seks Dages Kval er her vor Glædes Pris;
den syvende os aabner Paradis.

Reinald (omfavner dem begge.)

O Broder! — Søster! kommer til mit Bryst!
Jeg græde maa af Smerte og af Lyst —

O! siger mig, kan eders korte Glæde
kun købes med saa lang en Kval? — O sig:
hvorlunde knuser jeg den Trolddomskæde,
som eders Liv omsnor? — O! nævner mig
den Daad, hvorved jeg eder Frelse bringer.
Og vid, jeg ej forgæves Sværdet svinger;
ved Frelsens Tegn jeg sværger eder til:
med Liv og Blod jeg eder frelse vil!

(lægger sin Haand paa Sværdets korsformede Hjalte¹.)

Prinsen.

Forvovne Ven! du Helt, saa ung som modig,
den störste Daad du vist udøve kan;
men fly fra dette jammerfulde Land,
her venter dig en Grav kun, mørk og blodig.
Vid, Nøglen til den store Trolddomsgaade,
som mig til Kval fordømmer, den du maa
alene finde selv ved Himlens Naade,
hvis du os frelse skal; dog, vil du naa
hint store Med, jeg vil dig bönlig raade:
i Tide fra mit Aasyn bort du gaa.
Thi kommer min Forvandlingsstund tilbage,
maa mig min dyriske Natur hendrage,
da skelner jeg ej Ven fra Fjende mer,
da kan jeg dræbe den, jeg mest har kær.
Saa megen Sans mig kun min Elskov laaner,
at jeg min elskede Alvilde skaaner:
hvad hun berörer med sin rene Haand
mod Trolddom værnes af en hellig Aand;
hun ældes ej i min Forvandlings Dage;
kun hun mig lænke kan med Rosenbaand;
hver anden dødelig jeg grumt maa plage.

Reinald.

Din Ven du kunde myrde?

¹ Oprindeligt „Parerplade“, her brugt om denne og Haand-
taget tilsammen.

Prinsen.

Ja, desværre!

det vilde Dyr er ej sin egen Herre;
o! var vi end af samme Moder fød —
ak, Broder! visselig det blev din Død,
hvis jeg dig i min Hule saa i Morgen.
Naar det er Midnat, svinder Kongeborgen;
saa længe kun er Tryghed hos din Ven —
thi fly i Tide.

Reinald.

Vel! jeg vandrer hen
at søge op de andre Søstre kære,
og vil mig Himlen saa den Fryd beskære,
at finde Nøglen, som du taled om,
jeg visselig ej hid forgæves kom;
men ved min Arm skal Trolddomslænken springe,
og Frelse skal jeg eder alle bringe —

Alvilde (omfavner ham.)

O Broder! ædle Broder!

Prinsen.

För du gaar,

tag disse trende mørke Björnehaar,
til Minde om din vilde Ven i Skoven.
Og færdes du paa Landet eller Voven
og stedes du i Trængsel og Besvær,
ser du beængstet om en Ven i Nøden,
tryk Gaven til dit Bryst — og jeg er nær
med ærlig Hjælp i Livet og i Døden.

Reinald.

Du trofast er som ædel — ræk mig Haand!
Dit Venskabsminde skal mig helligt være:
beslægtet synes mig din djærve Aand;
ak! hvi maa den saa grumme Lænker bære?
Alvilde! nu det mer ej undrer mig,
du til hans Skæbne fast maa klynge dig

og glemme, hvad hver Uge du maa lide,
for kun een Dag at glædes ved hans Side.

Alvilde.

O Broder! saa du, hvor han lönner mig
den ene Dag for hine Dages Smerte,
dig intet kærligt Par paa Jorderig
Lyksalighedens Löndom bedre lærte:
den störste Jammer selv, vi dele maa,
vor Elskov mildner; — o! hvis du os saa
i Hulen selv, hvor vore Taarer flyde,
hvor Ugleskrig kun Klagerne afbryde,
saa du ham der i Blomsterkæder gaa,
af sin Alvildes spæde Haand kun styret,
du vilde aldrig tro, det var Uhyret,
mod hvem ej Ulv og Tiger kan bestaa.

Reinald.

Det har jeg ikke set: men jeg har skuet,
at han med vilde Blik selv dig har truet.

Prinsen.

Hvad hører jeg? o Himmel! er det sandt?
Er selv mod dig min blinde Harm opluet?
O elskte! saa min sidste Trøst forsvandt:
det var det rædsomste, hvorfor jeg grued.

Alvilde.

Lad det dig ej forfærde saa! — naar vild
du ofte farer op, og Tungen brænder
dig hed og tör, da stundom det sig hænder,
du ej kan lytte til mit Harpespil,
men mine Rosenkæder du afriver
og flyr, hvorhen den vilde Harm dig driver;
i Skoven du da farer grumt af Sted,
og blodig kommer ofte du tilbage;
men da du gerne lægger dig til Fred
og slumrer uden Kval og Harm og Klage,
indlullet mildt af din Alvildes Sang.

Prinsen.

Men jeg dit Liv har truet —

Alvilde.

Kun een Gang.

Da du i Nat paa ny opfor, jeg glemte
at röre Harpen blidt; men angst istemte
min kvalte Röst din Uro, og du gik
med Dødens Rædsler i dit vilde Blik —
og flyede din Alvilde — —

Prinsen.

Dig jeg flyede,

for ej at myrde dig; ak! som en Dröm
det svæver for min Sjæl: som i en Ström
af Blod jeg syntes svømme — —

Alvilde.

Lad os fryde

os ved vor skönne Dag nu, Ven! og ej
gensøge Smerten paa Erindrings Vej.
Lad os den blidere Natur nu nyde,
som vil sin Balsam¹ i vort Hjerte gyde.

(Det dages.)

Venlige Lys! du os fryder igen,
atter vi trøstes af Menneskestemmer,
Hjertet slaar höjt og sin Kummer forglemmer,
atter i Fryd skal en Dag rulle hen.

Folket (synger:)

Atter i Fryd skal en Dag rulle hen.

Prinsen.

Genfødte Venner! omslyng os med Danse,
fletter os Morgenens duftende Kranse,

¹ egentlig: en vellugtende Saft, der flyder ud af visse Træer; dernæst ogsaa i overført Betydning: Trøst, Lindring.

höjt tone Flöjtens og Harpernes Klang,
Festen vi hilse med Jubel og Sang.

Folket.

Festen vi hilse med Jubel og Sang.
(Dans og almindelig Glæde.)

Reinald.

O! hvor kan I sjunge? O! hvor kan I danse?
O! hvor kan I flette jer duftende Kranse?
I Morgen som Dyr jo i Skoven I gaa
og Dagen forbande, da Lyset I saa.

Folket.

Just derfor vi gribe den flygtende Glæde
og binde den til os med Blomsternes Baand,
naar atter vi føle den evige Aand
i Menneskebarmen sin Himmel udbrede.
Een Dag er os mere i Menneskeform,
naar frit vi kan tænke og føle og sjunge,
naar Livet sig rører i Sjæl og paa Tunge,
end hundrede Aar, naar i Nat og i Storm
som Træer vi bæve, som Dyr vi omvandre
og dunkelt kun kende og elske hverandre.
Genfødte, vi prise det Liv, som vi vandt,
da Solen først over vor Verden oprandt.

Reinald.

Saa sjunger kun, arme! saa jubler og danser,
og i jer Elendighed Glæden bekranser.
Farvel nu, Alvilde! farvel nu, min Ven,
først naar I er frelste, I se mig igen.

Prinsen.

Dig fluks skal modtage
min gyldene Karm¹:

---

¹ Vogn.

seks Hingste skal brat gennem Skoven dig drage,
til Uriel synker i Havfruens Arm¹.

Saa længe skal tro dig mit Følge ledsage
og vogte dig kløgtig for Skovtroldens Harm;
men naar du ser Karmen og Gangerne svinde
i sælsomme Skikkelser — naar det er Nat,
og atter du stander paa Vejen forladt,
da selv gennem Mulmet du Lyset maa finde,
ifald du skal løse de Baand, som os binde,
og knuse det Aag, der blev over os sat.

(Reinald gaar. Alle følge ham.)

---

¹ ɔ: til Solen gaar ned. „Uriel“ er et hebraisk Ord, der betyder „Guds Flamme“, Navnet paa en af Erkeenglene. Her brugt om Solens Engel eller Solen selv.

Andet Eventyr.

Skovtroldens fortryllede Jernslot.

(Prinsesse Mathilde ligger paa en Løjebænk i en dyb Tryllesøvn; det er over Midnat.)

Trolden (betragter hende.)

Der hviler hun, min grumme Herskerinde,
i Tryllesøvnens kolde Demantarm¹.
End hvælver sig den stolte Svanebarm
saa højt, saa trodsende, mens Aar henrinde,
og Kæmpens Elskov næres kun af Harm.
Genstridige, forunderlige Kvinde!
hvo lærte dig min Sjæl at overvinde,
for med din Kulde den at martre saa,
at den i Kval og Harme vil forgaa?

(stamper.)

Nej, hæv dig, stolte Aand! du, som kan tvinge
hver Elementaand², og i Lænker bringe

¹ „Demant“, en sjældnere Form for „Diamant“. — Diamanten er det haardeste af alle Mineralier, og Digteren bruger derfor her Udtrykket „Demantarm“ for at betegne de haarde, ubrydelige Baand, hvormed Tryllesøvnens binder hende.
² Ved „Elementer“ forstaar man „Grundstoffer“ 3: Stoffer, som man ikke kan opløse i uensartede Bestanddele. I Oldtiden antog man 4 saadanne: Jord, Vand, Luft, Ild. — „Elementaander“ (eller „Elementaraander“) vare de Aander, som boede i Elementerne.

hvert Legemverdnens Væsen, — skal en Mø
 omskabe dig til slig en Turteldue,
 som kælen selv fortæres i sin Lue?
 Nej, elske skal hun mig nu eller — dø.
 Syv lange Aar jeg atter fnøs og sukked —
 endnu er ej den stærke Flamme slukket.
 Forgæves hendes Brødre fare om
 og føle haardt min Vredes Herredom,
 blandt Skovens Rovdyr, Bølgens Kreaturer
 og Luftens Yngel; kæmpende Naturer
 forgæves jeg fremmaner i min Harm,
 for blot at röre denne Kvindebarm;
 men ubevægelig for Kæmpens Sukke,
 end mer den maa for Troldens Harm sig lukke.
 — — Fordömte Afmagt! — stolt jeg knuse kan
 det störste Fjeld, jeg kan hver Form omdanne
 og Synderne til vilde Dyr forbande —
 til Sjæletvang er jeg dog ej i Stand.
 Ha! det maa jeg min store Mester lade:
 han bedre ved paa Sjælens Streng at slaa
 og lokke til at elske — til at hade,
 alt som hver Streng er spændt; jeg nöjes maa
 med denne Verdens tomme Skal saa længe,
 til selv jeg lærer den at gennemtrænge.
 Nu vel! den Magt, jeg har, jeg bruge vil.
 Forgæves jeg det Öje har lukt til,
 hvis Ild fortærer mig; jeg vil oplade
 det een Gang end, og i dets Glans mig bade.
 Og saa — til Dommedag det lukkes skal,
 hvis ej det lindrer ved et Smil min Kval.

(berører Prinsessen med sin Tryllestav, medens han tænder en Lampe over hendes Hoved.)

Far hen i Luften,
 giftig og lummer,
 med Valmudriften¹,
 bedøvende Slummer.

¹ Valmuens Frø ere giftige, bedøvende.

— Du Kongedatter!
 vaagn op paa ny af din lange Dvale,
 se Lyset atter,
 og lyt til den mægtiges Tale.

Mathilde (i Drömme.)

Du Ridder, saa skön!
 Yngling, saa elskelig,
 Vaarens Sön,
 hvad sjunge de Fugle dig?
 Stille!
 ret saa! lyt kun til den venlige Kilde,
 indblund ved dens Strömme,
 saa kommer jeg til dig i favre Drömme — —
 — Tys!

Uven sig nærmer —
 i min Dæmring tændes et fjendtligt Lys;
 — — fly, min Beskærmer,
 flyr, Engle fra Morgenens Höje!

Trolden.

Hun drömmer igen —
 far hen, far hen
 hvert Billed, som svæver for Aandens Öje.
 — — Hvad fjendtlig Magt
 har koglende bragt
 til den dybe Dvale
 de Syner, hvorom hun mon tale?

Mathilde

(vaagner, rejser sig og ser sig forundret om.)

Ak! er jeg her endnu? ak! er det dig,
 forhadte Trold! som atter mig udriver
 af mine søde Drömmes Himmerig
 og til fornyet Kval min Sans opliver?

Trolden.

For sidste Gang du Öjet nu opslaar,
 hvis ej det kærligt smiler mig i Møde.

Syv Gange sov du atter bort din Vaar;
for sidste Gang skal Ungdomsrosen gløde,
genfødt, paa dine Kinder, hvis i Dag
du ikke lindrer mine Elskovsnag
og i min Arm . .

Mathilde.

O! ti, du onde Trold!
for dig min Barm er evig lukt og kold:
du har mit Barndoms-Eden mig frataget
og alle lyse Aander her bortjaget.

Trolden.

Det har du selv! — hvi tabte du hin Skat¹,
som mine Fjender dig fra Østen hentede?
Dog sørg ej derfor! ved min Haand dig ventede
en større Fryd; — den aned du hver Nat,
da om din Borg jeg svæved fjernt og sukked,
imens end hint Klenod mig udelukked — —

Mathilde.

Ja, du har Ret, du Nattens stolte Søn!
Jeg har den Straf fortjent, jeg nu maa lide:
hvi lytted jeg til Sangen, som i Lön
hin Troldfugl kvad saa tit ved Midnatstide?
Hvi trylled mig dens löndomsfulde Aand?
Hvi tabte Nøglen jeg af svage Haand?
Ha! var du Fuglen selv, som den bortførte,
som ej min hede Angerstaare rørte?

Trolden.

Ja, kolde skönne! om min Elskov sang
for Vindvet jeg hver Nat med Fuglestemme:

¹ o: den kristne Tro, der her forestilles under Billedet af en korsdannet Nøgle (jvf. nedenfor L. 25); det er med denne Nøgle — som er kommen i Troldens Magt — at den store Trolddomsgaade skal oplukkes.

da syntes du din Stolthed dog at glemme,
og venligt smilede du mig mangen Gang.
Med Møje aabned jeg mig Vej til Borgen;
men da jeg stod her i min egen Dragt,
hvi trodsed du da Kæmpen med Foragt,
og tvang til Grumhed mig i Elskovssorgen?

Mathilde.

O! mind mig ej om den forgangne Tid.
Før dig jeg saa, jeg leved her, fortrolig
med lyse Aander, i en venlig Bolig;
de flyede — og med dig kom blodig Strid —
ak! vil du om min Faders Drab mig minde?

Trolden.

Selv styrted han sig i mit Sværd i Blinde;
ej jeg har myrdet ham.

Mathilde.

Har du da ej
forvandlet mine tapre Brødre?

Trolden.

Nej,
med Frihed har de selv det Lod udkaaret,
som nu dem martrer: ej de havde baaret
den Ham, de nu maa bære, hvis hin Skrift
ej deres Forsken havde selv udgrundet —
(han peger paa en stor sort Sten med en hemmelighedsfuld Flammeskrift,
som staar paa et blodrødt Altar.)
Hvi modstod de ej kæk den stolte Drift,
at se, hvad ej blev Mennesker forundet?

Mathilde.

Hvo fristed dem da til at skue mer?
Er ej hin Flammeskrift paa Stenen der
dit Trolddomsværk?

Trolden.

Den Dybets Visdom gemmer.
Ustraffet ingen dødelig den nemmer;

for svage Aander er dens Kraft for stor.
 . . Dog jeg vil selv udslette disse Ord,
 ja sønderrive Baandet, som mig binder
 til Verdenen, hvorfra hin Ild udrinder —
 jeg vil ej længer rase vildt paa Jord
 mod dig og dine — hvis din Arm vil hæve
 mig kærlig fra mit Dyb. Nu maa jeg svæve
 i Stormen over tvende Verdner hen,
 som begge maa mig vældig til sig drage;
 dog mens her end er Gnist af Haab tilbage,
 jeg styrter ikke til mit Hjem igen.
 Vel martrer ingen Elskov der mit Hjerte,
 der stærkere jeg hade kan, end her;
 dog fængsler Jorden nu mig med sin Smerte
 langt mer, end med sin Fryd; — fast har jeg kær
 den Kval, som Menneskelighed mig lærte.
 Vel Jorden ej min Kæmpeaand er værd;
 dog bliver jeg og frelser dig og dine,
 vil du blot röres ved min Elskovspine . .
 se! jeg har lagt vor Skæbne i din Haand —

Mathilde.

Jeg maa dig evig afsky, mørke Aand.
 Og kan jeg frelses kun ved dig at favne —
 til Dommedag jeg för maa Frelsen savne.

Trolden.

Saa skal da evigt dine Brødre gaa
 i Udyrham og hylende forbande
 din Trodsighed: — endnu Delfinen maa
 i Raseri opröre Havets Vande;
 end farer Björnen vildt i Skoven om;
 end svæver Ørnen over Hav og Lande
 i fredløs Kval. — Du fælder deres Dom:
 til sidste Dag skal deres Marter vare,
 hvis du min Brud ej vorder.

Mathilde.

För henfare
mit sidste Haab! — dog nej, dit Herredom
du ej til Tidens Udgang skal bevare.
Det maatte mig en Engel aabenbare,
som trøstende i Drömme til mig kom.
Engang, Tyran! din Djævlemagt er omme:
har du ej hørt om Underbarnets Komme?

Trolden (studser.)

Hvad siger du? — har du det Navn og hørt,
hvormed mig gamle Eventyr vil skræmme?
Vel ved jeg, dine Brødre har bortført
tre Søstre længst, hvis Frelser mig vil tæmme.
Men lad ham komme! snart skal han fornemme,
at Dybets Drot end Kæmper har paa Jord,
saa længe faldne Slægt i Støvet bor.

Mathilde.

Men en uskyldig Haand din Arm kan knuse,
og, visselig! din Banemand er nær;
jeg har ham set: i Nattens Stjerneskaer
Kerubers¹ Vinger lønligt ham omsuse,
og Frelsens store Tegn er paa hans Sværd.

Trolden.

Formastelige! ti! — et Drömmebilled
af Gøgleaander for din Sjæl er stillet;
det som en Sæbeboble skal forgaa.
Tro ej, at nogen dødelig skal naa
den Nøgle, som dit Fængsel kan oplukke.
Tro ej, den Helt paa Jorden Lyset saa,
som mægter disse Öjnes Glød at slukke.
. . Dog vil du nu min hulde Dronning være,
skal Lys oprinde i din lumre Sphære
og dine Brødre her forløste staa . .

¹ egentlig: Lynengel, Bibelens Navn for de højere Aander.

Mathilde.

Nej, för jeg evig skal med dem forjaa,
för Djævlens Slægt i Pagt med os skal sejre.

Trolden.

Forblindede! saa stoler end du paa
de Væsner, som i Drömme dig omlejre
og skuffe dig med Gøglesyner? — Vid,
her frelse dig ej Himlenes Hærskarer.

Mathilde.

Til Lysets Herre sætter jeg min Lid
og stoler paa, hvad han mig aabenbarer:
han har den Helt mig vist, som from og blid
med Engleaasyn denne Nat opklarer;
han nærmer sig — han har hver Trold undsaagt;
han vil mig frelse fra din Trolddomsmagt.

Trolden.

Det skal han aldrig! — (griber sin Tryllestav.)

Kom, du centnertunge,

du dybe Dødningslummer! kom igen!

Til knuste Verdner om din Isse runge,

til Sol og Maane opløst synker hen,

dit Öje lukkes skal, forstumme skal din Tunge.

(berører hendes Pande med Staven; straks synker hun tilbage med tillukte Öjne og bleg som et Lig.)

Dog evig Halvdød er ej Straf for hende;

nej, til det grimmeste af Jordens Kryb

jeg vil forvandle dig — —

(løfter Staven igen, men holder pludselig inde, og Armen synker, medens han betragter hende.)

Ha, Tryllerinde!

naar har du forsket i Naturens Dyb

og fundet Lænken, som min Arm kan binde?

Den skönne Form jeg ej forstyrre kan,

hvis Trylleri opflammer mig — ha! grumme!

du overtaler, skönt du maa forstumme:

at röre dig min Haand er ej i Stand,

og Djæveln selv skal ej et Haar dig krumme. —
Sov urørt da i al din Skönhedsglans.

Jeg flyr — og dig tilkender Sejrens Krans;
men sove skal du, til hver Stjerne falder,
og til Basunens Tordenrøst dig kalder!

(betragter den sorte Stentavle med de hemmelige Luecifre¹.)

Staa fast som Fjeldet nu, min Talisman!
og brist ej, förend Jord og Himmel brister.
Den Elskovsglød, jeg af mit Hjerte vrister,
for Jordan vorde skal en Afgrundsbrand.
Forfærdelse min Harm nu skal udbrede.
En evig Hævn jeg sværger Kvindens Sæd.
End kender du ej Mørkets Magt hernede,
fordømte Slægt! — er du til Kamp bered,
saa mød mig nu! först nu vor Strid begynder,
og knuses kan hvo blot i Drömme synder.
Vidunderbarn! hvor er du? — var du ren
som en af Lysets Aander — du skal falde,
skal jeg til Kamp saa hele Helved kalde.

— Nu Milesaalerne paa Kæmpens Ben,
og milevidt jeg ved hvert Fjed skal træde
og over Dal og Bjærg ham fluks oplede.

(binder et Par fortryllede Sandaler under Fødderne.)

Nu skal det Underbarn mig ej undgaa,
om selv han kunde Verdens Grænser naa!

(gaar hastig.)

Den fortryllede Skov.

(Det er henimod Morgenstunden. Storken sidder paa sin Rede og ser mod Dagningen i Øst. En Gøg kommer flyvende og sætter sig lige overfor i en Trætop ved Foden af et Bjærg.)

Gøgen.

Kukkuk! god Morgen! ved du nyt?
du Stork paa höjen Rede.

¹ „Chiffer“ eller „Ciffer“ (oprindeligt et arabisk Ord) betyder: Taltegn, Skrifttræk, Lönskrift.

Vaagn op, hver Skovens Fugl, og lyt,
hører, hvad her skete.

Storken.

Kuk ej saa tidligt, larm ej saa,
du vækker jo alle mine Unger smaa;
sid stille og Næbet luk.

Gøgen.

Kukkuk!

Vaagne skal gamle, og vaagne skal unge,
høre skal du og den hele Skov,
hvad jeg har set, mens I andre sov;
hvad jeg har hørt, vil jeg sjunge.

En fremmed Ridder er kommen hid,
han synes helt djærv og førvoven;
seks Hingste drog ham ved Nattetid
paa gyldne Karm gennem Skoven.

Ham fulgte vist over de tusind Mænd;
Hingstene vrinsked og fnyste.
Som Stormvinde for de i Natten hen;
de knusede Flintesten lyste.

Da Hanerne gole ved Midjenat,
var Karmen og Følget forsvundet,
og Ridderen laa paa Jorden saa brat,
men mærked det ej, for han blunded.

I Luften vel hundrede Natugler skreg,
og tusinde Flagermus Vingen udsloge;
men der, hvor den Guldkarm og Hingstene veg,
— kukkuk! — seks Myrer en Nøddeskal droge.

En Spurv.

Men er det og sandt, hvad du kukker os der?
Hvad mon dog alt dette betyder?

Storken.

Hvo er vel den Ridder? hvad vil han vel her?
Saa mægtigt hans Komme mig fryder.

Gøgen.

Han nærmer sig — stille! han er os alt nær;
vaagn Fugle! se Morgnen frembryder.

(kukker igen.)

Reinald (kommer.)

Se! Taagerne fly,
se! Bjærgene gløde
i Morgenrøde —

velkommen, du venlige Gry!

Jeg livlig paa ny

skal hvert Eventyr møde,

til Lyset adspreder Fortrylletsens Sky.

Hør! Fuglene vaagne nu i deres Reder:

de pippe, de kvindre i Busk og paa Kvist.

I Skoven alt Dyret sin Føde opleder,

en Røst kalder her — hør! nu svarer det hist.

Hvor underligt stille!

Hist risler saa klart, som med Sangrøst, en Kilde;

Naturen saa sagtelig rører sig kun

og drømmer endnu i den flygtende Blund;

den drømmer om spøgende Sommernatssyner,

om Alfernes Dans, medens Kornmonnet lyner

igennem en sølvbræmmed Sky;

den drømmer om Aander, som komme og fly

med Vinden, som vifter

i Maaneskin hen over Klippernes Rifter,

til Hanerne gale i fjerne By.

Nu Drømmene fly; men paa gyldene Höje

staar Uriel hist med det flammende Öje;

hør — Lærkerne hilse ham höjt over Sky.

Velkommen! du Engel fra Lysenes Fader.

Se! Ridderen i dine Straaler sig bader,

vil trøstig paa ny til sin Gerning henty.

Mangfoldigt sig rører

det stræbende Liv:

Naturens fuldstemmige Toner jeg hører
 paa ny gennem Luft, gennem Busk, gennem Siv.
 O! du, som paa sælsomme Veje mig fører
 fra Menneskesamfund til Fuglenes Hjem,
 den vildsomme Vandrer i Skoven ej glem!
 Han gaar til sin Idræt i Blinde.
 En Fuglesværm kvidrer i Buskene her;
 den maa mig forkynde, om Ørnen er nær.
 O! maatte de elskede Søstre jeg finde
 og løse de Baand, som dem binde.

Hører mig, I Fugle smaa,
 venlig og fortrolig.
 Vist I kan mit Kvad forstaa —
 siger mig, I Fugle smaa,
 hvor er Ørnens Bolig?

Eders Konge søger jeg —
 hvor skal jeg ham finde?
 Jeg i Dalen saa ham ej:
 højt gaar Kongeørnens Vej
 over Bjærgets Tinde.

Fugle smaa! o sig mig, hvor
 Ørnebruden lever.
 Mon paa Bjærgets Aas hun bor?
 Eller over Hav og Jord
 hun med Ørnen svæver?

Blander hun sin søde Røst
 hist med eders Toner?
 Hæver hun det høje Bryst
 over Skyerne med Lyst,
 i de rene Zoner?

Ak! jeg maa forneden staa —
 Støvet mig nedtvinger;
 lykkelige Fugle smaa,
 I kan Ørnens Haller naa
 paa de lette Vinger.

Flyver mig ej tavs forbi,
 hæver eders Stemme.
 Hvad I, let og glad og fri,
 saa paa eders høje Sti,
 lad mig det fornemme.

(blæser i Hornet.)

Fuglene.

Hvad vi har set over Skov, over Sø,
 over Bjerge og flygtende Dale,
 hvad vi har hørt mellem Jorderigs Ø
 og Himmelens hvælvede Sale,
 dertil har Fuglen i dunede Bryst
 afbrudte Toner kun, nynnende Røst;
 Tungen det ej kan udtale.

Tusind fortryllede Lande og Øer
 svømme i Æterens Bølger,
 flyvende Bjerge blandt gyldene Søer,
 purpurne Skove dem følger;
 Kæmper paa Klippernes Sølvtoppe staa,
 Feslotte glimre, hvor Verdner forgaa,
 snart dem en Rosenstrøm dølger.

Tusinde Toner fra Syd og fra Nord
 klinge i Skyernes Haller;
 Tumlen, som bryder sig fjendtlig paa Jord,
 her som en Lovsang gengjalder;
 o! men fornemme vi Sphærerens Klang¹,
 Himmel og Jord sig opløser i Sang,
 Fuglen i Støvet nedfalder.

Tusinde Vinger ej hæve os did,
 hvorfra de Toner genlyde;
 Stjernernes Himmel kan, venlig og blid,
 kun i det fjerne os fryde;

---

¹ Man tænkte sig tidligere, at Himmellegerne ved deres Bevægelser gennem Himmelrummet frembragte en skøn Samklang.

bævende hæver til den sig vor Sang;
 Ørnen alene paa kongelig Gang
 Tordenens Skyer kan bryde.

Hisset han svæver i straalende Glans
 stolt paa de susende Vinger,
 naar dog ej Lysets den funklende Krans,
 hvorfra dets Straalevæld springer;
 Solen han søger med stormende Aand;
 Jorden ham binder med venlige Baand:
 Elskov den mægtige tvinger.

Kan du paa Bjerget hint Kæmpetræ se?
 Der har vor Dronning sit Sæde;
 höjt troner Fuglenes yndige Fe,
 bygger som Fuglen sin Rede.
 Aldrig hun dog sig med Ørnen opsvang;
 stille hun lytter til Fuglenes Sang,
 deler vor Sorg, som vor Glæde.

Reinald.

Tak for eders Sang, I smaa!
 Kan jeg eders Dronning naa,
 fører mig til hende.
 Hvad I hørte, hvad I saa,
 hvad I ved, I mig tilstaa.
 Mon I mig ej kende?

Fuglene.

Underbarnet er dit Navn:
 du har løst vor Tunge;
 om vort Haab, som om vort Savn,
 kan vi höjt nu sjunge.

Ak! vi har saa meget tabt,
 kan det dog ej nævne:
 ej til Fugle var vi skabt —
 ved vor Brøde har vi tabt
 større Aanders Evne.

Mennesker, som du, vi var,
 skabte i Guds Billed;
 vi Guds Jord foragtet har,
 og da Vingen os bortbar,
 her vi os forvilled.

Her vi andre Verdner saa,
 andre Toner hørte,
 kunde dog ej Himlen naa,
 kunde Livet ej forstaa,
 som sig trindt os rørte.

Underfuldt er Fuglens Kaar
 under Himlens Bue:
 sjungende i lyse Vaar,
 vi mod Solen Vingen slaar,
 brænder i dens Lue.

Og hvad vi med barnlig Røst
 i det høje sjunge,
 er en Dröm kun om den Lyst,
 som vi ane i vort Bryst,
 uden Navn og Tunge.

Toner har for længst vi kun,
 Savnet at forkynde;
 fra vor Trængsels første Stund
 Luft og Hav og Bjærg og Lund
 længselfuld det nynne.

Kun ved Underhornets Klang
 vore Toner tale,
 og opløst i haabfuld Sang
 Længslen toner vist engang
 over Bjærg og Dale.

O! den Time alt frembrød;
 du har Vejen fundet:

sælsomt, da dit Guldhorn lød,
løstes i Naturens Skød
Ordet, som var bundet.

Reinald.

Haab paa ham, I Fugle smaa,
som os alle skabte.
End en Stund I flagre maa;
visselig engang I naa
atter hvad I tabte.

Paa min Skulder jer nedlad
venlig og fortrolig.
Følger mig med haabfuldt Kvad,
mens jeg søger, fri og glad,
Ørnebrudens Bolig.
(han blæser i Hornet og bestiger Bjærget.)

Fuglene.

(sætte sig paa hans Hjælm og Skuldre.)

Ser du, hist i Luftens Blaa
Ørnen Skyen bryder;
Hornets Toner ham vist naa;
ogsaa han nu sjunge maa —
vældig Sangen lyder.

Ørnen (over Skyerne.)

Sælsomme Lyst!
over Skyer at svinge
det anende Bryst
paa vældige Vinge.
Höjt i min Kval
kan jeg dog svæve —
i hvirvlende Storm mig mod Ildhavet hæve
stolt over Bjærg, over Dal.
O Ørnebrud! kunde din Ven du følge
og mægtig svømme
paa Æterbølge
og drømme med Ørnen de höje Drømme —

da randt ej saa hed
 din tunge Taare paa Jorden ned;
 da blev ej Ugerne dig saa lange,
 til atter du kan med din Brudgom gange
     i Kongesale,
     i Rosendale,
 blandt Mennesker paa den blomstrende Jord;
 du höjt med mig da mod Skyen for
 og lod dem færdes og lod dem larme
 i Støvet, de lænkede arme.

(forsvinder i det høje.)

Reinald.

Mægtige Fugl! du mit Blik undflyr,
 du svæver alt over de højeste Skyer.
 O! dig det var, som skön Anna røved,
 da hun ved sit Lærred paa Dammen stod;
 ak! du har vist hendes Hjerte bedrøvet:
 hun nødig vist Moder og Søstre forlod.
 — Fly, grumme Fugl! — mens i Skyen du viger,
 skön Annas Ridder dit Bjærg bestiger.

(stiger højere op paa Bjærget.)

En Turteldue (svæver om hans Isse.)

Lad mig hæve
 Vingen fro og svæve
 kærlig over dig, hvorhen du gaar.
     Hvor jeg dvæler,
     Fredens Aand besjæler
 Hjertet, som mod Livets Palmer slaar¹.

Reinald.

Hil dig, Fugl! som over Jorden svæved,
 för den af kaotisk Mulm² sig hæved.

¹ som længes mod Livets Land.   ² „Kaos“ var de gamle Grækeres Benævnelse paa det umaadelige tomme Rum, der var forud for Verdens Skabelse, eller det uordnede Grundstof, hvoraf den blev dannet.

Du har set dens Herlighed, dens Fald;
 du har svævet over den i Nøden:
 da den svømmed, kæmpende med Døden,
 bar du over Bjærg og Dal
 Oliebladet glad mod Morgenrøden.
 Ogsaa mig har du husvalet,
 da du over Jordans Vandrers daled,
 over Vidnerne din Vinge lued;
 du de hellige har skuet,
 da de højt med Flammetunger taled.

Turtelduen.

Fred paa Jorden!
 sjunger gennem Torden
 over Stjerner Himlens Engle smaa;
 Turtelduen
 under Himmelbuen
 from og stille det gentage maa.

Fred og Glæde,
 Kærlighed hernede,
 Salighed i Himlen jeg dig spaar.
 Lad mig hæve
 Vingen fro og svæve
 kærlig over dig, hvorhen du gaar.

En Svale (paa hans Hjælm.)

Vredes ikke, fromme Ridder,
 at den stille Svale sidder
 paa din Hjælm en liden Stund.
 Jeg vil ogsaa for dig kvæde
 om mit Savn og Haab hernede;
 derom kan jeg nynne kun.

Som et lille Barn du vanked
 tit paa Eng, i Dal, og sanked
 til din Moder Blomster smaa;

tit du saa da vist en Svale
 over dig fortrolig dale;
 ved du, hvad den tænkte paa?

Kunde du det Ord ej høre,
 som den hviskede i dit Øre,
 naar den gled dig tæt forbi?
 Krydsende i Luftens Strømme,
 kvidred den om sine Drømme,
 fulgte tro dig paa din Sti.

Underbarn! — jeg til dig nynned —
 ej du ved, hvad jeg har syndet¹,
 hvad jeg savner ved du ej;
 men mit Haab i dig dog lever,
 salig det din Gang omsvæver,
 leder dig paa Frelsens Vej.

En Spurv (flyver ham forbi.)

Fattig Fugl tør ikke hvile,
 Ridder! ved din Heltebarm;
 lad mig kvidrende bortile,
 skönt jeg er paa Toner arm.
 Jeg ved kun eet Ord om Livet;
 men det har mig Herren givet —
 lad det Ord og styrke dig:
 gak du tryk til Ørnens Haller!
 dig er givet mer end mig —
 Spurv dog ej til Jorden falder,
 vil ej Gud i Himmerig.

¹ En græsk Myte fortæller saaledes: En Kongedatter fra Athen, Procne, blev gift med en Konge over Thrakerne, Tereus; han skændede hendes Søster, Philomele, og skar Tungen af paa hende selv, for at hun ikke skulde røbe det. Procne fik det dog at vide. De to Søstre dræbte til Hævn Tereuses Søn, og da Tereus forfulgte dem, undslap de ved at blive forvandlede til Fugle, Procne til en Svale, Philomele til en Nattergal.

En Lærke

(hvirvler sig højt i Luften over hans Hoved.)

Lystelig, lystelig!
 Lærkelil! tumle dig!
 Sol skinner klart i Vaar;
 Underbarn nede gaar;
 Bjærg og Dal sjunge.

Lystelig, lystelig!
 Underbarn nærmer sig.
 Højt sidder Ørnebrud,
 stirrer saa vide ud;
 Bjærg og Dal sjunge.

Ridder med Kors paa Sværd
 vandrer i Morgenskær;
 trindt om hans Heltegang
 hilser ham Fuglesang;
 Bjærg og Dal sjunge.

En Nattergal (paa hans Skulder.)

Hil dig, o Ridder!
 høj er din Gang:

Kærlighedsfuglen paa Skuldren dig sidder,
 toner i Sjælen dig Nattergalsang.
 Ej du begriber endnu mine Toner;
 sødt de dig hviske fra fremmede Zoner,
 hvad dig i Vuggen Englene kvad,
 naar du i Drømme smiled saa glad,
 hvad du i Stjernernes Funklen har skuet,
 mens dig i Löndom Sjælen oplued,
 hvad du har anet i svulmende Bryst,
 hver Gang du svimled i ukendte Lyst,
     hver Gang du stirred
 højt imod Himlen med taarefuldt Öje,
 hver Gang Kerubernes Sang i det høje
 dybt gennem Sjælen dig dirred.

Reinald.

O Fryd! er alt dette en salig Dröm?
Et Hav af Toner min Sjæl ombølger;
den svulmer og gløder og svimlende følger
den saligthenrivende Ström.

En Vibe (til de andre Fugle.)

O! ve os, o ve!
Kan I Trolden se,
som gaar hist over Bjærg, over Dal?
Ved hvert Kæmpeskridt
gaar han milevidt.
O ve! han er Skyld i vor Kval.

De andre Fugle.

Ak! hvor længe skal grumt han os Stakler plage?

Reinald.

Hvad kvidre de Fugle? jeg fatter dem ej.

Fuglene (mellem hverandre.)

Nu forsvinder han atter paa ilsomme Vej;
saa lange Skridt saa vi aldrig ham tage:
i et Öjeblik,
mens Ridderen knap et Bueskud gik,
har Kæmpen lagt hundrede Mil tilbage.

Viben.

Se! der er han igen —
ak! ser han vor Ven,
han myrder ham eller til Dyr ham omskaber.

De andre Fugle.

Ak, Underbarn! hvis vi nu dig og taber,
vort sidste Haab svinder hen.

Duen.

Lad os klynge os tæt og vor Yndling omringe.
Naar hver liden Fugl breder ud sin Vinge,

saa ser kun Trolden os Fugle smaa;
men tryk kan Ridderen mellem os gaa.

Alle Fuglene (flokke sig tæt omkring ham.)

Fluks ham omringer
i tætte Klynger,
flagrer og synger!

Ingen se, hvad vi skjule med Vinger!

Trolden (nærmer sig; Fuglene skriige.)

Her er han ej;

jeg maa videre gange.

De Fugle mig plage med jamrende Sange;

de klynge sig altid saa tæt paa min Vej.

Ha! lad dem kun höjt i Forsmædelse synge,

og tæt sig i jamrende Sværme kun klynge —

Mennesker bli'er de i Evighed ej.

— — Dog hvad er derved tabt? — med Rette hader

jeg nu dig dobbelt, Menneskenatur.

Befængt af Luften bag din Fængselsmur¹,

forgæves Kæmpen sig i Blod nu bader.

Min Fjende! du mig mægtig til dig drog —

Ha! den Natur, jeg bandt, mig selv maa binde:

for menneskeligt dette Hjerte slog —

hvi skulde det opflamme for en Kvinde?

— — O! hvad er Dybets svovlblaa Flammevæld

mod disse Elskovsluers Kval paa Jorden?

Henriv mig, Storm! kom følg mig! Lyn og Torden!

Afryst den fremmede Natur, min Sjæl,

erkend dit dybe Udspring, myrd og had!

Far hen, og dig i friske Blodström bad!

Kan snart ej disse Kvindelænker sprænges,

paa Jord jeg efter Helved selv maa længes.

(han slaar i Luften med sin Tryllestav og forsvinder i en Orkan med Torden og Lynild.)

¹ Troldens Kærlighed til Mathilde binder ham til Menneskenaturen, som han dog føler sig fængslet af (jfr. f. Eks. S. 73).

Fuglene (mellem hverandre.)

Nu er han atter i Stormen bortgangen;
 som altid han viger for Fuglesangen.
 Med Tordenen gaar han i fjerne Dal.
 Ak! mon han os evig da ængste skal?

Reinald.

Et Drön jeg hørte, et Lyn jeg saa,
 og her er dog Himlen saa klar og blaa.
 Hvad kvidre I Fugle smaa mellem hverandre?
 Jeg ser næppe for jer, hvorhen jeg mon vandre.

Fuglene.

Nu staar du, o Ridder! ved Ørnens Hal.
 Som en Sky, som en Mur, vi trindt dig omringer,
 og skjule for Trolden dig med vore Vinger.

Reinald.

For ingen Trold I mig skjule skal;
 vil Gud, jeg hver Afgrundens Kæmpe betvinger:
 den Aand, som mig hæver til Ørnens Hal,
 er med mig, naar Sværdet jeg svinger.

(han nærmer sig til det store Træ øverst paa Bjærgtet og synger:)

O! bor du hist oppe, du Ørnebrud!
 saa hør, hvad dig nynner en broderlig Stemme.
 For dig drog ung Reinald i Verden ud;
 for dig græder Moder derhjemme.

Se! Underbarnet er vokset op;
 nu staar han, en Ridder, og Glavindet svinger
 ved Ørnens Bolig, paa Bjærgets Top,
 omsuset af Fuglenes Vinger.

Sin Handske han kaster i Verden ud,
 vil knuse de Trolddomslænker, saa tunge.
 O! bor du hist oppe, du Ørnebrud!
 saa hør, hvad din Broder mon sjunge.

— — Ak! ingen mig svarer; min Røst er for svag:
den kan dig ej naa i din skykranste Bolig;
saa ton da, mit Guldhorn! dit Tordenbrag
er med høje Naturer fortrolig.

(støder i Hornet.)

Bjærget (genlyder.)

Med høje Naturer fortrolig!

Skön Anna (fra Træets Top.)

Hvad er det? o Fryd!

Har Bjærget Lyd?

Hvilke dybe Toner

genlyde her over Skovenes Kroner?

Hvor kommer du fra, du mægtige Røst!

som hæver, som tryller det sorgfulde Bryst?

Reinald.

Jeg hører en Stemme,

saa liflig, saa sød;

kan Ørnens Brud mine Toner fornemme?

Skön Anna! o! var det din Stemme, som lød?

Anna (fra Træet.)

Hvad ser jeg? — paa Bjærget

en Ridder der staar,

med Naadens det hellige Tegn paa Værget,

med Guldhjelmen over de udslagne Haar;

se! paa hans Hjælm sidde Fugle smaa,

paa Heltens Skuldre de venligt sjunge,

og sælsomme Toner i Bjærget runge,

og Skoven selv sjunger, hvorhen han mon gaa.

Hvo er du, som trindt af Naturen fremkalder

de grunddybe Toner ved Skovhornklang?

Ak fremmede! stands din forvovne Gang!

Hvad vil du i Ørnens de luftige Haller?

Reinald.

Skön Anna! den Broder, den Ven er dig nær,

som Underbarnet de kalde;

det mægtige Horn i Haanden han bær,
 hvis Toner i Bjærget gengjalde.
 Sig, har du Ørnen den vældige kær?
 Hvad heller dig tvinger et Udyr her?
 Skal jeg af hans Vold dig udrive,
 og Ørnen sit Banestød give?
 Hvad heller kan her jeg med broderlig Haand
 udløse af Trolddom en højere Aand?

Anna.

Ak! elskede Broder! hvad vil du her?
 Du kan dog ej Frelse os bringe.
 Jeg ingen nu har paa Jorden saa kær,
 som ham, der hist svæver i Solens Skær,
 og ryster den vældige Vinge;
 med ham jeg Moder og Søster forlod,
 med Taarer i elskende Öje:
 den Ørneridder var ædel og god,
 hans Aand higed stolt mod det høje;
 den sælsomme Kummer kun ej jeg forstod,
 som syntes hans Sjæl at nedbøje.
 Nu ved jeg hans Skæbne og deler hans Kaar;
 men ingen paa Jorden vor Jammer forstaar,
 som ingen vor Glæde kan fatte;
 for høj er vor Fryd og for høj er vor Kval
 for dem, som, bundne til Jorderigs Dal,
 ej greb efter Himmels Skatte.

Reinald.

Sandelig! mig binder ej
 lave Sorgers Kæde:
 se! jeg gaar paa bratte Vej,
 søger højt min Glæde.
 Himlens Fugle mig forstaa,
 sødt for mig de sjunge maa
 hvad de i det høje
 saa med barnligt Öje.

Ørnen selv jeg gæste maa
 i hans høje Bolig,
 ogsaa han vil mig forstaa,
 møde mig fortrolig;
 Søster! har du ham saa kær,
 o! da vist jeg ogsaa her
 over Bjærgets Tinde
 skal en Broder finde.

Anna.

Ja Broder! det Væsen, hvis sælsomme Kaar
 jeg deler med Fryd og med Taarer,
 ham ingen i Højmod paa Jorderig naar:
 den svagere aldrig han saarer;
 selv naar han, i Rovfuglens mægtige Ham,
 med Ørneflugt Bjærget omsvæver,
 som elskende Due, saa stille, saa tam,
 sin Vinge han over mig hæver.
 Seks Uger forvandlet omflagrer han her
 og følger den fredløse Længsel.
 Skönt Konge for Luftrigets vingede Hær,
 han føler sig dog som i Fængsel
 og stræber og stiger fra Sky og til Sky;
 men Skyen ham følger — og Stjernerne fly,
 og Ørnen dog aldrig saa højt sig opsvinger,
 som Menneskeaanden paa evige Vinger.
 Hver syvende Uge affalde hans Fjer,
 og Ridderen staar der, med Sværd og Panser,
 og føler sig Himlen og Englene nær,
 naar Jordens Smaablomster Guds Billed omkranser;
 da dulmes hans Savn i min kærlige Arm,
 og højere Hjertet udfylder hans Barm,
 naar Menneskeaanden med Ørneflugt svinger
 mod Lyset sig højt paa usynlige Vinger.

Reinald.

Søster! har du da saa kær
 Helten, som med Ørnefjer

over Bjærget svæver;
 føler han i Skyens Hal
 selv de bundne Aanders Kval,
 naar han over Høj og Dal
 kongelig sig hæver —
 o! saa nævn det Trolddomsbaand,
 som den ædle tvinger,
 det skal knuses af min Haand,
 løses skal den bundne Aand,
 jeg ham Frelse bringer.

Anna.

Ja, hvad Ørnen saa, nu sker:
 dig vor Skytsaand sendte;
 Underbarnet her jeg ser,
 Ørnen længst dig kendte;
 men hvad du mig spørger om,
 kan jeg dig ej sige:
 gennemsøg kun, djærv og from,
 hver Naturens Helligdom,
 hvert dens Tryllerige —
 fundet har du her en Ven,
 som dig ej skal svige.
 Før du vandrer bort igen,
 hør hvad, mens han stormer hen,
 fjernt han dig maa sige.

Ørnen (svæver over Bjærget.)

Reinald Underbarn! snart du bortgaa!
 du var Dødsens, hvis ej jeg dig kendte.
 Husker du, da som et Barn du laa
 og drømmende leged med Blomster smaa?

Jeg fra Skyen dig saa
 og en Gave dig sendte:
 tre Slagfjer jeg lod
 i din Haand nedfalde,
 og de mer dig anstod
 end de Blomster alle.

Du ønskede Vinger som Fuglen at faa;
 jeg med Fryd det saa
 og nedvifted dig Drømme med susende Vinger.
 Underbarn! vid, naar du opfyldt ser,
 hvad dengang du drømte i Morgenskær,
 først da du Frelse os bringer.

(forsvinder i Skyerne.)

Reinald.

Søster! ak! naar vil det ske?
 I min Hjælm du end kan se
 Ørnens dunkle Minde.
 Trolig jeg de Fjer har gemt,
 har min Barndomsdrøm ej glemt,
 ej dens Syner svinde:
 end jeg Trylleslottet ser
 tonende mig gløde,
 hvor den yndigste blandt Feer,
 smilende i Rosenskær,
 vandrer mig i Møde;
 men i søde Drømme kun
 Billederne smile.
 End jeg drømme maa en Stund;
 hvad jeg ser i natlig Blund
 maa jeg efterile.
 Er for højt hvad jeg attraar,
 dog med Haab og Tro jeg gaar,
 til min Time lyder.
 Ej jeg fandt i Ørnens Hal
 Nøglen, som jeg finde skal,
 før vort Lys frembryder.
 Nu til Dybets store Hval
 vil jeg da nedstige;
 der maaske jeg finde skal,
 hvad ej Skov, ej Bjærg, ej Dal
 mægter at udsige.

Anna.

Velsignet, o sælsomme Broder! du være!
 velsignet din Idræt, velsignet din Gang!

forgæves ej hellige Værge du bære!
dig haabfuld Naturen omtoner med Sang.

Gak! følg dine Drømme!

de skuffe dig ej.

Dig Engle ledsage paa underfuld Vej,
paa Bjærgtet som dybt i de bølgende Strømme.
Men Himlen dig styrke! — thi Kampen er stor —
en venlig Natur dig ledsage paa Jord.
I Dybet du Venskab og Troskab selv finde,
som her hos din fjerne Veninde.

Ørnen (svæver atter over ham.)

I Luften er Fuglenes Konge din Ven,
skönt vildt han maa fare blandt Skyerne hen.
Maa Menneskekraften i Kampen dig svinde,
er Armen for kort, til din Fjende at naa,
saa kald paa din Ven over Bjærgenes Tinde.
Ryst Busken i Hjælmen — og fluks jeg skal staa
i Nøden dig bi og ikke dig svige,
saa vidt som jeg hersker i luftige Rige,
fra Jorden til Stjernernes Vej i det blaa. (forsvinder.)

Reinald.

Farvel nu, Venner i det høje,
farvel, du ædle Ørnebrud!
En Trylleverden ligger for mit Öje;
i den jeg vandrer trøstig ud,
og kan jeg ej til Frelsen Vejen finde,
skal Lyset vist dog bag min Grav oprinde.
— Følger mig nu, Fugle smaa!
atter huldt fortrolig,
følger mig til Bølgen blaa:
i det dybe vil jeg gaa
til Delfinens Bolig. (gaar.)

Fuglene (omflagre ham.)

Underbarnet atter omringer
i tætte Klynger,
flagrer og synger!
Ingen se, hvad vi skjule med Vinger!

En anden Del af den fortryllede Skov.

(Vild Klippeegn ved Havet i Baggrunden. Inderst i Skoven er en stor mørk Sø. Bølgerne kruse sig mildt; gyldne Forreller lege paa Vandfladen og en Svaneklynge svømmer paa Dybet. Skovtrolden nærmer sig. Bølgerne oprøres, Fiskene og Svanerne flygte.)

Trolden

(kommer med Storm og Torden.)

Ret saa, Hav! oplad kun dine Sluser,
 brus og ras, mens Stormen lystig suser.
 Fly! hver venlig Skabning paa min Vej.

Jeg fordrager eder ej.

Flygter, alle Dagens Fugle!

bliv og hyl for mig, du Nattens Ugle!

sjung du mig min Yndlingssang,

mens jeg hviler paa min Kæmpegang.

(Han sætter sig paa en Klippe ved det oprørte Hav og slynger sin Stav. Uglerne skriger. Tordenen ruller. Nødsskrig af skibbrudne høres i det fjerne. Lynene knitre mod Fjældene og splintre Egene over hans Hoved.)

Herligt, herligt! saadan maa det være,
 naar jeg skal udholde det paa Jord;
 skal den stille Kval mig ej fortære,
 maa den röre sig i større Sphære,
 at jeg selv kan føle, jeg er stor.

(Han rejser sig.)

Nu fort igen! følg med mig, Storm og Torden!

Med eder vil jeg vandre over Jordan
 og kæmpe med enhver, som kæmpe kan,
 indtil jeg fundet har min Banemand.

Hvor er det Underbarn, hvormed hun trued?

Endnu jeg har kun Øgleunger skuet,
 som ej var værd at knuse med et Slag.

I Kristenblod jeg stillet har mit Nag,
 Forfærdelse har jeg udbredt saa vide
 fra Jordens ene til dens anden Side;

skal saa jeg gaa til Verdens sidste Dag?
 — Nu vel! saa skal dens Morgen snart fremskride!
 (farer bort.)

(Søen bliver rolig igen. Den nedgaaende Sol forgylder Bølgerne. Fiskene og Svanerne lade sig atter se. Reinalds Tryllehorn toner gennem Skoven.)

Forellerne

(stikke Hovederne op af Søen og synge:)

Hvo løser Baandet, som bandt vor Tunge
 i hundrede Aar?
 Et underfuldt Liv der igennem os gaar —
 vi maa hæve vort Hoved af Bølgen og sjunge.

Svanerne (flagre med Vingerne.)

Genlyder, livsalige Toner! som svæve
 herhid over Dybet fra Skoven.
 Dets stumme Indvaaner sit Hoved maa hæve
 mod Himlen og nynne fra Voven.

Forellerne.

Fromme, hvide Svane-klynge,
 som paa Dybet svømmer,
 sig os, mon med os Naturen drømmer,
 eller kan de stumme selv nu synge?

Svanerne.

Hvo kan Underne forstaa,
 som vi se og høre?
 Toner gennem Skoven gaa,
 som kan Stene røre.
 Mon vi finde skal igen,
 hvad i Muld vi tabte,
 da den Lysets Aand svandt hen,
 som det bundne Lys i Mulmet skabte?

Forellerne.

Svane-klynge, from og hvid,
 som paa Voven svømmer,
 sig os, hvi saa kold og strid
 Bølgen om os strømmer?

Om en svunden, bedre Tid
 Dybets Afkom drømmer.
 Venligt vinker grønne Strand,
 gerne sprang vi op paa Land;
 se dog hine Blomster søde!
 Mon i deres Favn vi døde?
 Mon vi springe tör? — ak nej!
 vi fordrage Luften ej.
 Har vi vekslet Kaar og Skik
 sælsomt gennem Tiden?
 Mon vi ej histoppe gik
 ak! for længe siden?
 Underfuldt det for os staar,
 som en Dröm om svundne Vaar;
 inderst i os er' oprundne
 Anelser om det forsvundne.
 Syandt for evig Tid det hen?
 Taaler aldrig mer vort Öje
 Straaleglansen fra det höje!
 Varmes ej vort Bryst igen?
 Kan vi aldrig Aande drage
 over Bølgens tungë Luft?
 Vi har drömt om lyse Dage,
 vi har drömt om Blomsterduft;
 fromme, hvide Svaneklynge!
 kan du om vort Haab ej synge?

Svanerne.

O! naar vi sjunge, vor Stund er nær —
 saa sælsomt foroven det suser.
 Vær hilset, du venlige Aftenskær!
 Se, anende Dybet selv bruser —
 O! skal de nu briste de mægtige Baand,
 som binder til Jorden den evige Aand?
 O! skal vi os svinge
 fra Fængsel og Tvang
 paa Svanevinge
 med Svanesang?

Forellerne.

Hvo nærmer sig vor stille Kyst?
 O! se hin skønne Ridder!
 Hans Gang er høj, hans Öje lyst —
 Se! paa hans Skuldre, Hjælm og Bryst
 med venligt Fuglekvidder
 tryg Himlens Afkom sidder.

Svanerne.

Saa skönt et Syn vi aldrig saa
 fra Gry til Aftenrøde,
 saa vidt som Solens Straaler naa,
 saa vidt som Toner gennem Verden løde.
 Velkommen! du Yngling omkranset af Guld,
 omsust af de tusinde Vinger.
 Din Tonesnegl taler saa underfuld
 og Genkvad Naturen aftvinger.
 Velkommen! — se! Dybet modtager dig huld
 og fro sine Skatte dig bringer:
 se Muslingeskaller
 af Bølgen opstige,
 de aabne sig gavmildt, og Perlen udfalder
 og vinker dig ned til sit Rige;
 se! Havfruer række dig blinkende Bæger
 og hvælve dig Grotter af røde Koraller;
 hør! Sangen til Strømmenes Harper dig kalder,
 mens Guldfisk blandt Strengene leger.
 Se! tusinde Arme dig til sig vil drage —
 frygt ej for Undinernes¹ Haller;
 i hvælvede Buer af lyse Krystaller
 de Bølgernes Ven vil modtage.

Reinald

(nærmer sig til Havet og støder i Hornet.)

Siger mig, I Fiske smaa!
 siger mig, I Bølger blaa!

¹ Bølgernes Gudinder.

— svarer mig fortrolig —
 kan jeg liden Emma naa?
 Kan jeg gennem Dybet gaa
 til Delfinens Bolig?

Fiskene.

Kom! — vort Hjem dig aabent staar;
 tro vi dig skal følge.
 Hvad du søger, vist du naar;
 kom! — betro dig til vor milde Bølge.

Bølgerne.

Frygt ej, Ridder! for Bølgens Arm;
 er den ej hvid, og er den ej varm,
 den tro dog skal dig modtage.

Havfruene (række Hovederne frem.)

Saa blidt skal vi dig vugge ved vor Barm,
 mens vi dig til Delfinens Borg hendrage.

Reinald.

I Havfruer! er I mig ogsaa tro?
 Tör Ridderen paa eder lide?
 I Dybet fra Hedenolds Skumring I bo,
 I tit voldte Sømanden Kvide;
 I droge saa mange i Afgrunden ned,
 som aldrig kom mere tilbage.
 I Havfruer! vil I mig love med Ed,
 at aldrig I vil mig bedrage?

Havfruene.

Det sværge vi dig ved den højeste Gud!
 Hans Sendebud ej vi skal svige;
 du tryk kan styrte dig blandt os ud
 og aande i Havfruens Rige.
 Kun dem vi neddrage i bundløse Grav,
 som lede om Skatte i perlerigt Hav,
 som grumme forfølge
 i fraadende Bølge

de fredsomme Slægter, der skjule sig her
 for Menneskerænker, blandt Vover og Skær.
 Kun dem vi nedtyngte i kvælende Vande,
 som stævne med Dødsbud til fremmede Lande
 paa Snækker, som gungre med Lænker og Sværd;
 kun dem vi mislede med skuffende Sange
 til knusende Klipper, til dræbende Skær,
 som drives af Guldtørst, med Hjerter saa trange,
 til Bølgen at trodse paa svømmende Træer,
 paa konstig henhvislende Slange¹.

Men du, som dig nærmer,
 med forskende Aand,

med Fromhed i Hjertet, med Blomster i Haand,
 den Löndom, Dybets Hærskare beskærmer,
 dig skal vi ej binde med dræbende Baand,
 dig skal vi ej skuffe med gøglende Sange;
 du tryk til vort Hjem kan nedgange.

Vi skal dig omdanse
 paa underfuld Vej,

med Siv og Ranunkler din Tinding omkranse —
 Kom! følg os! — vi skuffe dig ej.

Reinald

(tager sin Rustning af og sætter den paa Strandbredden.)

Velan! til eder jeg mig tryk betror;
 en hellig Ed mig Havets Møer svor.
 I hulde Bølger! I vil ej mig svige;
 dybt under eder liden Emma bor;
 før ogsaa mig til eders Trylleriger.
 Saa meget har den stille Bæk mig sagt
 om Dybets underfulde Regioner²;
 hvad Voven lønligt om sin Verden toner,
 genlyder i mit Indre svagt.
 Velan! jeg følger mine Drømme
 fra Bjærgets Pynt til Dybets Strømme;
 jeg ledes af en større Magt,

¹ Skibet.

² Egne.

og søge maa jeg, til jeg finder —
om Lys end aldrig her for mig oprinder!
(styrter sig i Havet.)

Svanerne.

Bær ham venligt, bær ham stille,
Bølger hulde! Bølger milde!
Følger ham, I Fiske smaa!
Skjuler ham for Troldens Öje,
Himlens Fugle i det høje!
Intet fjendtligt Blik ham naa;
beder for ham, Blomster spæde!
I, som ved hans Bortgang græde.
Skjul hans Vandring, Busk og Træ!
at I kan ham frelst gense.
Bær ham venligt, bær ham stille,
Bølger hulde! Bølger milde!

Tredje Eventyr.

En Hede, uden for den fortryllede Skov.

(Det er henimod Morgenstunden. Trolden kommer i et Uvejr; foran ham flygter en utallig Mængde vilde Dyr, Flagermus og Ugler, som med Hylen og Skrigen søge Skoven.)

Trolden.

Min Hævn! du lindrer dog Kæmpens Saar:
 jeg intet Fodtrin forgæves gaar;
 min Tryllestav! du ej hviler,
 og Sejren med Kæmpeskridt iler.
 I talløs Vrimmel de myldre nu bort
 til Skoven de hylende Skarer.
 Som Dyr de leve i Verden fort,
 og Menneskeaanden bortfarer.
 Udhyler i Stormen min Pris, I Skabninger vilde!
 Nu er I dog noget: nu høre I Jorden dog til;
 nu har I ej nødig den dobbelte Farce¹ at spille
 og famle mod Himlen, imens I dog krybe kun vil.
 Elendige Kaar! mellem Mørket og Lyset at svæve,
 og høre til ingen af Verdnerne! — hvad vil jeg her?
 Mig væmmes at se paa de usle, som fly mig og bæve —
 Nej, der er dog bedre, hvor Aanden er helt hvad den er.

¹ et overgivent Skuespil, som kun skal vække Latter; her: om hvad der er uden Indhold, Alvor.

Af Sted igen! — paa Jorderig
 jeg intetsteds kan tøve;
 den Fred, som Jorden røved mig,
 jeg den igen maa røve.
 Ha, fort! — mig Underbarnet flyr;
 jeg stedse det maa søge;
 dog førend atter Morgnen gryr,
 en Daad min Hævn forøge!

(Han slaar en Kreds om sig med sin Tryllestav og svinger den trende Gange
 mod Skoven, Havet og i Luften.)

Du min Avindsmand i Skoven!
 du, som hader mig i Voven!
 du, som stolt forbander mig foroven!
 vilde Björn!
 Delfin og Ørn!

atter jeg besværges eder:
 naar til større Kval jeg løser eders Kæder,
 fryd jer kort, for Smerten at forstaa.
 Vid, nu er min Harme steget:
 Dages Lindring er for meget,
 I med Timer nøjes maa.
 Jeg skal trøstes ved jer Kvide,
 I skal Helvedsmarter lide,
 at jeg hævnnet kan min Kval udstaa.

(Han forsvinder.)

Den fortryllede Skov ved Havbredden.

(Den ser dunkel og vemodig ud; det suser sørgmodigt i
 Trærnes Toppe; Fuglene hænge med Hovederne, og Blom-
 sterne staa nedtyngede af store Dugperler.)

Blomsterne.

Ak! hvor er vor Ven hendraget?
 Kommer aldrig han igen?
 Har for evig Bølgen ham modtaget?

Har den grusom ham mod Klippen slaget?
Falske Bølge! myrded du vor Ven?

Træerne og Fuglene.
Falske Bølge! myrded du vor Ven?

Blomsterne.
Har du ham endnu dernede,
kolde Vove! i dit Skød?
Ligger i din Arm han, bleg og død?
Vil med 'Stene du hans Dødsseng rede?
Eller har til fjerne Kyst
du hans Lig henrullet?
Ak! naar han dog skjules skal af Muldet,
lad ham her da hvile ved vort Bryst.
Bring os dog hans Lig tilbage.
at ved det vi græde kan og klage.
Taarer har Naturen for sin Ven:
Skovens Træer over ham kan sukke,
Nattergalen kan hans Gravsang klukke,
Kilden lulle ham til evig Hvile hen
og med Blomsterne hans Grav bedugge.

Skoven.
Bølge! har du dræbt vor Ven,
evig du forbandet være!

Fuglene.
Bring os dog hans Lig igen,
vi vil med vor Sörgesang ham ære.

Bølgen.
Græder ikke, Blomster smaa!
vredes ej, I Træer grønne!
vredes ej paa Bølgen blaa,
Himlens Fugle skønne!
Jeg har eders Ven ej dræbt,

ej mod Klippen grumt ham slaget,
 ej til Dybets Afgrund ham neddraget,
 ej hans Lig til fjerne Kyster slæbt.
 Paa min Arm jeg bar ham trolig
 uskadt til Delfinens Bolig;
 men om der han fandt sin Grav,
 det ved Bølgedrengen¹ intet af;
 ak! men derfor er jeg selv urolig.

Blomsterne.

Hvo bringer os Budskab om Liv eller Død?
 Vi haabe, vi frygte, vi skælve, vi bæve —

Træerne.

En Maage vi se over Bølgerne svæve —
 ak! bringer den Trøst i vor Nød?

En Maage (kommer flyvende.)

Et Budskab jeg bringer
 med ilende Vinger,
 et glædeligt Budskab: vor Ven er ej død.
 Paa farlige Veje jeg fulgte ham trolig;
 Delfinen modtog ham i gyldene Bolig —
 jeg saa det, jeg deled hans Fryd, som hans Nød.

I Dybet sig hæved
 en Borg af Krystal;
 skön Emma der leved
 i ensomme Hal,

og ventede taalmodig seks Maaneder lange,
 til atter hun kunde af Fængslet udgange
 og favne sin Ven paa den blomstrende Ø,
 som stiger hver syvende Maaned af Havet,
 et frydefuldt Eden i underfuld Sø.
 Der lever Delfinen, naar, atter begavet
 med Menneskeasyn, han glemmer sin Kval;
 der bor han, med Emma, i sølverne Hal,

¹ jeg, Bølgen.

i Elskov og Glæde, til Timen genlyder,
 naar atter den grusomme Trolddom ham byder
 som rædsomme Udyr i Havet at gaa
 og svømme om Glasborgen aarle og silde
 og se, hvor den yndiges Taarer hentrille,
 som kun han med Smerte kan se, men ej naa.

Der sad hun i Borgen
 af klare Krystal
 og nærede Sorgen
 i ensomme Hal,

da Broderen kom for den hulde at trøste.
 Hun smiled og skjalt, da hun hørte hans Navn,
 og modtog ham ængstlig i søsterlig Favn;
 da føled de Glasborgens Grundvolde ryste:
 Delfinen sig nærmed — en fremmed han saa
 igennem Krystallet sin Emma omarme;
 han saa hendes Uro og fnøs i sin Harme
 og oprørte rasende Bølgen den blaa.
 Som Havet i Stormen, saa vild han opbruste
 og i sin Afsindighed Glasborgen knuste —
 og Emma og Reinald paa Havbunden laa.
 De sank; — dog ej derfor de Døden har fundet
 en Havfru bevogted dem, venlig og blid,
 og, skjult for Delfinen, de sødelig blunded
 tre Dage og Nætter; se! da var udrundet
 med rædsomme Maaned Forvandlingens Tid.
 Delfinen nu angred sin voldsomme Id:
 med Menneskekraft han til Frelse dem svømmed;
 han atter udrev dem af brusende Sø
 og fluks dem hensatte paa smilende Ø,
 hvor Livet paa ny gennem Blodet dem strømmed.
 I Reinald genkendte han broderlig Ven,
 udsoned hos Emma sin voldsomme Brøde;
 de elskende favnedes kærligt igen,
 og Glædens livsalige Taarer kun fløde.
 Nu atter en Maaned i Fryd og i Ro
 i sølverne Borg de paa Øen kan bo;

men Reinald ej tøver,
han kommer igen;
hvis han ej den Daad, som os frelser, udøver —
for evigt vort Haab farer hen.

Blomsterne og Fuglene.

Han lever, han lever — han kommer igen!
o Fryd! — men hvi tøver vor Ven?

Svanerne (komme svømmende.)

Han kommer tilbage,
vor kække Beskærmer,
i gyngende Snække han Kysten sig nærmer,
og venlige Vover ham drage.
I sølvblanke Bølge
de Guldfiske svømme —
se! smilende Havfruer sjunge og følge
vor Ven gennem tonende Strømme.

Fuglene (flyve ham i Møde.)

Velkommen! du Ridder, saa elskelig!
Se! alle smaa Fugle udflagre mod dig;
saa venligt dig vugge de Bølger blaa,
paa Kysten dig vente de Blomster smaa,
og alle velkommen! dig kvæde.

(Reinalds Underhorn toner.)

Træerne og Blomsterne.

Han kommer, o Glæde!
vi se ham, o Fryd!
vi høre alt Hornets besjælende Lyd;
med tusinde Stemmer, med tusinde Tunger
velkommen! Naturen ham sjunger.

(En Baad støder mod Kysten. Reinald stiger i Land med Emma og Delfinprinsen.)

Reinald.

Hav Tak nu, at I hid mig følge,
I elskte Venner fra den dybe Bølge!

Hav Tak for Glæden, jeg hos eder nød.
 Med Haab og med Fortrøstning I nu drage
 til eders underfulde Ø tilbage.
 Jeg glemmer eder ej i Liv og Død.
 Hvad jeg i eders Trylleland har skuet,
 har ej forgæves denne Barm opluet:
 jeg føler mig til eders Frelse fød;
 og fandt jeg end i Dalen ej og Skoven,
 ej höjt paa Bjærgtet og ej dybt i Voven,
 hvad denne Hemmelighed aabne skal
 og eder af Fortryllesen udrive,
 saa fandt jeg Venner dog, hvis Fryd, hvis Kval
 til Kamp med Broderkraft mig skal oplive.
 Ja visselig! jeg møde skal engang
 og knuse Magten, som jert Liv forfølger,
 og løse Gaaden, som mig Skov og Vang,
 som mig det höje og det dybe dølger.

Emma.

Du, som kærlig standse vil vor Jammer,
 Broder! ak! hvor skælver jeg for dig!
 Skönt en hellig Aand din Sjæl opflammer —
 hvis og dig vor grumme Skæbne rammer,
 aldrig mer, Delfin! du trøster mig;
 aldrig skal du se din Emma rolig,
 græde kan hun ved dit Hjerte kun,
 græde vil jeg i din Sølvbolig
 hist paa Øen, som paa Havsens Bund.
 — Elskte Søstre! I bli'er ej forløste;
 evig vorder vor Elendighed.
 Hvo skal dig, vor arme Moder! trøste,
 naar det sidste Barn dig røves med?

Delfinprinsen.

Græd ej, Emma! end vor Ven jo lever;
 djærv og haabfuld til den Daad han gaar,
 som i Gaader for hans Sjæl end svæver;
 end vi ved ej, hvad ham forestaar;

men jeg haaber . . .

(farer pludselig sammen og griber Reinald i Haanden.)

Ven! min Emma bæver —

evig Uro blev Delfinens Kaar:

se! jeg bæver og — hør! Stormen suser
over Havet nu, og Bølgen bruser.

Underligt det i mit Indre gærer,
som Forvandlingen var atter nær;
tungt igen mig denne Luft besværer,
og med Længsel jeg mod Dybet ser —
hvis ej Baaden snart mig atter bærer
til vor Ø — jeg ser den aldrig mer . . .

(vakler.)

Emma! — elskte! hold du mig tilbage!

Dybet vil med Magt mig til sig drage.

(omfavner Emma heftigt.)

Reinald.

Ven! hvad fattes dig?

Emma.

Ak! dine Arme

synke atter, og din Kind er bleg.

Skulde Trolden? . . . Himlen sig forbarme!

Prinsen.

Emma! ja, vor Fjendes Grumhed steg;
vist vort Haab opluet har hans Harmen,
og vor Kval forøges skal . . .

Reinald.

Hvad Kval

frygter I nu atter, elskte Venner!

End paa paradisisk Ø I skal

længe frydes jo i lyse Hal,

förend Smertens Tid tilbagevender.

Prinsen.

Ingen af os, Ven! vor Skæbne kender.

Lad os Afsked tage. — Til Farvel

modtag disse trende Sølvskæl.

Gem dem som mit Minde tro til Døden,
 og behøver du en Ven i Nøden
 dybt i Oceanets Strømmevæld,
 til dit Hjerte tryk Delfinens Minde,
 og du Troskab skal i Dybet finde.

Reinald (betragter Skællene.)

Underlige, löndomsfulde Gaver
 rækkes mig fra Jord, fra Luft, fra Hav;
 Ven fra Dybet! Løftet, jeg dig gav,
 skal jeg mindes; men du svimler, raver —
 Emma! — Søster! græder du?

Emma.

Ak! se!

Baaden som en Bølge jo bortflyder —
 og vor Ø er sjunken — ve os! ve!
 Alt Delfinens Svømmefod fremskyder —
 skal Forvandlingen den grumme ske?

Prinsen

(halv forvandlet til Delfin styrter hen imod Havbredden.)

Jeg kommer — jeg haster —
 o Afgrund! du kalder —
 jeg lyder — og kaster
 den venlige Skikkelse — iler og falder
 i Dybets de bundløse Haller.

(styrter sig som Delfin i Dybet.)

Emma

(styrter sig ud efter ham og klynger sig fast til Delfinen.)

O! lad mig dig følge,
 og trofast mig klynge
 til Vennen paa Dybet! — og Trøst dig tilsynge,
 som Havfru paa rullende Bølge.

(hun sætter sig paa Delfinens Ryg og synger:)

Bær mig til din Bølgedal,
 hvælv mig Borgen af Krystal!
 Der skal liden Emma bo,
 sidde tavs, mens Taarer trille,

se paa Bølgerne, de vilde,
 mens du svømmer uden Ro
 om din elsktes klare Bolig.
 Dog, naar Voven glider rolig,
 naar i Natten Stjerner tindre,
 og det mildnes i dit Indre,
 skal din Emma smile fro.
 Blidelig du da skal svømme
 i de stille, klare Strømme,
 forske længe, forske nøje
 i din Emmas havblaa Øje,
 om i hendes Sjæl er Ro. —
 Ak! der vorder aldrig stille,
 mens paa Bølger Stormen gaar:
 vi maa dele Dybets Kaar,
 medens Vover om os trille.
 . . . Du, som hist paa Kysten staar
 og din Arm imod os breder,
 frels os! — o! men følg os ej!
 — Underfuld er Frelsens Vej —
 knus paa Jorden vore Kæder,
 der du Gaaden løse maa.
 Underbarn! — Din Søster græder
 med sin Ven paa Bølgen blaa —
 — Frels os, Broder! vi forgaa . . .

(forsvinder i Dybet.)

Reinald

(som har staaet længe med udbredte Arme, som forstenet af Bestyrtelse,
 brister i Graad.)

O! rædsomme Syn! de i Havet forsvinde!
 jeg maa dem ej følge — jeg kan dem ej naa —
 ak! raadvild, forladt jeg paa Bredden maa staa,
 og daadløse Taarer kun rinde.

Blomsterne (ryste de duggede Blade.)

Underbarn! græder du, græde vi med;
 trøste dig kan vi jo ikke.

Reinald Underbarnet.

Fuglene.

Ak! hvo har vel gjort vor Ven Fortræd?
Han vender jo fra os de vaade Blikke.

Træerne.

Ti stille! forstyrrer ham ikke!

Reinald.

Hvad har jeg udrettet paa sælsomme Gang?
Kun set en Natur, som sig vaander i Fængsel,
kun hørt den udsukke sin Kval og sin Længsel
i Blomstens, i Dybets, i Fuglenes Sang.
Hvi har jeg de elskedes Jammer erfaret,
men Kilden ej fundet, hvorfra den udflød?
O Himmel, hvortil har mit Liv du bevaret,
naar ej jeg kan standse den Trængsel og Nød,
som trindt mig omringer
og Aanden betvinger

i Jorden, i Luften, i Bølgernes Skød?

... Hvad var det, de venlige Havfruer sang,
mens Vejen de mig med Ranunkler besaade?

— Forgæves jeg voved den lønlige Gang,
har vandret paa Veje, som ingen betraade,
hørt Toner, som aldrig paa Jorderig klang —
forgæves! — mit Væsen mig selv er en Gaade:
jeg ved ikke selv, hvad jeg hørte og saa,
ved ej, om maaske jeg har vandret i Drømme:
paa selvsamme Sted jeg nu atter maa staa,
hvorfra jeg nedsank i de tonende Strømme.

... Her ligger Pansret end — her staar mit Sværd —
her risler Bækken, som mig hid ledsaged;
den ruller langsomt, synger ikke mer,
og Fuglen tier, som sin Nød mig klaged,
— og Blomsterne, som havde mig saa kær;
... ak! har jeg mig i alting da bedraget?
Jeg ved ej mere selv, hvad jeg skal tro —
jeg føler det — min Aand behøver Ro.

(ifører sig sin Rustning.)

Til Kamp beredt, paa Skjoldet jeg vil hvile
og slumre her en Stund ved Bækkens Væld;
maaske det styrke kan den trætte Sjæl,
naar milde Drømme atter den omsmile.

(Han lægger sig til Hvile.)

I elskede Billeder! kommer igen,
som huldt mig omsværme, naar Öjet jeg lukker.
Du Drømmenes Engel, som tit svæver hen
og smilende over mit Leje dig bukker,
du straalende Fe, som paa Toner nedsvæver
fra fremmede Verdner, naar Aanden sig hæver
i barnlige Drømme! — o! kom du igen!
trøst atter din slumrende Ven!

(Han slumrer ind, men vaagner igen; Bækken risler stærkere.)

Fuglene (i Trætøppene over hans Hoved.)

Stille! stille!

Bølger smaa!

Hvorfor tumble I jer saa?

Kan I ej med Lempe trille?

Underbarnet slumre vil;

hvad skal saa den Rislen til?

Bækken.

Lad mig risle! lad mig rulle!

jeg vil ham i Slummer lulle.

(synger:)

Sov du kun, Underbarn! dröm du kun fro,
Bækken skal nynne dig venlig til Ro.
Alle smaa Vover har Underbarn kær —
sov du kun sødelig! ængst dig ej mer!

Reinald (halvt i Drømme.)

Sidder du nu der igen i Skoven,
tavs og sorgfuld, arme Bjørnebrud?

Liden Emma, græder du i Voven?

Hvo er du, som ser saa vide ud

over Bjærg og Dal? — o! græd ej længer,

snart jeg gennem disse Torne trænger . . .

(gör en urolig Bevægelse.)

Bækken.

Ængst dig ej mere! sov sødt til min Sang!
 Morgenen kommer, er Natten end lang;
 Fuglen naar Skyen, er Reden end lav;
 Kilden naar Bækken, og Bækken naar Hav.

Reinald

(udbreder sine Arme i Drømme og smiler.)

Guldslot! du blinker,
 Tempel! du kalder,
 Fe! du mig vinker
 huld til de tonende Haller.

Bækken.

Smil du kun, Underbarn! smil i din Dröm.
 Fryd dig tilhvisker den lullende Ström;
 tusind Smaablomster omfavne dig tro,
 Himmelens Fugle bevogte din Ro.

Fuglene.

Alle smaa Fugle bevogte din Ro;
 tal kun med Himmelens Engle saa fro.
 ... Stille! han slumrer, forstyr ej hans Dröm;
 ti med din Vuggesang, lullende Ström!
 (Bækken standser; Fuglene tie.)

Reinald (i Drømme.)

Er jeg paa Jorden —
 eller i Himmelens Rige?
 Skal jeg med dig over Stjernerne stige?
 Er jeg en Kerub alt vorden?

Mathildes Stemme (hvisker:)

Lyt til Sangen,
 lyt til Harpeklangen
 og indivi din Aand til Heltegangen!
 (Harpetoner høres i Luften og hemmelige Stemmer synge.)

Reinald (i Drømme.)

Kan jeg omslynge
 Himlen med jordiske Arme?

Favner mig salige Menneskers Klynge?
Smelte tilsammen i Jubel de tusinde Barme?

Hellige, høje,
verdneromfattende Glæde!

. . . Skønne! hvi rinde dig Taarer i Öje?
Maa du af Salighed græde?

Ak! du forsvinder —
bliv dog, o bliv!

Himmel! hvad ser jeg? — Lænken til Dybet dig binder —
ak! i din Taare min Glæde borttrinder;

Lænken skal briste — det koste mit Liv!

(griber i Drömme efter sit Sværd.)

Fuglene.

Sov du kun rolig! — o! dröm du kun fro!
alle Smaafugle bevogte din Ro.

Bækken.

Fuglen naar Skyen, er Reden end lav;
Kilden naar Bækken, og Bækken naar Hav.

Fuglene.

Se! se! Fuglevagt!

Spejderne har Budskab bragt —
hvad er sket? — Smaaduer!

(To Duer komme flyvende.)

Den ene.

Skjuler ham, Buske! skjuler ham, Træer!
Skovtrolden kommer — Kæmpen er nær;
ve os! den vældige truer.

Den anden.

Vækker, o! vækker vor slumrende Ven!
Trolden med Kæmpeskridt iler herhen —
Öjet af Morderild luer.

Alle Fuglene (flyve hen over den sovende Reinald.)

Vaagn op! vaagn op! grib Skjold og Sværd!
vaagn op, vor Ven! du er i Fare;

vi Stakler kan dig ej forsvare —
 vaagn op! den store Trold er nær.
 — O ve! han hører jo ej hvad vi sige;
 han sover endnu saa haardt som en Sten;
 saa lad os med Vingerne slaa ham og skrige,
 og plukke ham dygtigt paa Arme og Ben.

(De slaa Vingerne og Næbene mod hans Harnisk.)

Vaagn! vaagn! grib dit Sværd!
 vi kan ej dig skærme her . . .

Trolden (kommer.)

Endlig jeg ham finder.
 Vel! det var paa høje Tid:
 alt han ægget har til Strid
 disse store Fjender.

(Fuglene flyve ham ængstlig i Øjnene og skrige; Træerne bevæge sig imod ham og synes at ville spærre ham Vejen; Bækken svulmer og bestænker hans Fødder.)

Trolden (1er.)

Ha! lystelige Syn! vil Fugle, Bække, Træer
 bekæmpe mig og Drengen der omlejre?
 Ha! fly, du taabelige Hær!

Tro ej, jeg kommer, over dig at sejre.
 Du ej min Harm og knap mit Smil er værd —
 jeg med et Pust jer alle kan bortvejre.

(En Hvirvelvind adsplitter Fuglene. Nogle falde bedøvede til Jorden, de andre flyve hen over Reinald og skrige.)

Reinald (rejser sig og griber Sværd og Lanse.)

Hvad ser jeg? Hvo er du, som for mig staar
 og knudret Eg i Kæmpehaanden svinger?
 Er du den Trold, som her Naturen tvinger
 med Lænken, som til Sky og Afgrund naar,
 og trodser Jord og Himmel? — nu saa kom!
 og kæmp med mig om Liv og Herredom!

Trolden.

Du fandt din Banemand; dog för du tier
 ved Slaget af min Kølle — hør et Ord
 og svar mig, mens jeg end paa Svaret bier.

Hvor ejer du den Kraft, hvormed du tror,
at du kan fælde mig? hvad Underværk
forventer du til Frelse nu?

Reinald.

Det tænker
jeg snart at vise dig: den Aand er stærk,
som trodser Mørkets Magt og Dybets Rænker,
og den behøver ingen Kæmpehaand,
for Kæmper at nedstyrte — kom!

Trolden.

En Aand
du altsaa stoler paa? Formastelige!
ha! den skal snarlig med din Sjæl bortvige,
hvis ej du fangen bære vil mit Baand.
Din Ungdom ynker jeg; men jeg har svoret
dig og din hele Slægt et evigt Had;
et jordisk Blik min Sjæl har gennemboret:
se! dette Saar behøver blodigt Bad —
Dog jeg et Valg dig giver, vælg i Tide:
vil du forvandles eller Døden lide?
Se! her er Død — og her fortryllet Liv!

(hæver sin Kølle med den højre Haand og sin Tryllestav med den venstre.)

Reinald (med et bönligt Blik imod Himlen.)

Du, som for Sejren raader, Kraft mig giv!
Lad denne Mørkets Søn din Magt ej haane!

(styrter mod Kæmpen med sin Lanse, men den springer som Glas mod hans
Bryst i tusinde Stykker.)

Trolden (1er.)

Se, Daare! — dine Vaaben er kun Siv
i Barnehaand. — Endnu jeg vil dig skaane:
en Kæmpe blues ved at fælde Börn —
vil du mig fly, saa flyv herfra som Ørn,
og jeg dig Vinger skal til Flugten laane --

(hæver sin Troldomsstav; Fuglene skrige.)

Reinald (drager sit Sværd.)

Nej, för du mig skal knuse! — kom igen!
 Min Lanse brast; men dette Sværd ej sviger —
 saa sandt som jeg i Himlen har en Ven,
 som ej i Nøden fra sin Kæmper¹ viger!

Trolden.

Ham vover du at mane? — vel da! kald
 saa höjt du vil — han ej dig frelse skal,
 saa sandt som Guden i min Arm jeg kender.
 (Han slaar af al Magt sin Kølle mod Reinald; men Reinald springer til Side,
 og Køllen bliver siddende dybt i Jorden.)

Reinald.

Ha, Spotter! fuldt er nu dit Syndetal —
 i Lysets Navn jeg dig til Mørket sender!
 (styrter ind paa ham og gennemborer ham med sit Sværd; Kæmpen falder.)

Fuglene.

Sejr! Sejr! Trolden faldt;
 Underbarnet leve!
 Smertens Öjeblik er talt;
 Sejrherren haabfuld vi omsvæve.

Trolden

(stræber at rejse sig; men synker kraftløs tilbage i sit Blod.)
 Vær stolt kun, Underbarn! du mig har dræbt —
 mit Liv — men ej min Hævn du kan bekæmpe.
 Ad Helved ler jeg nu: mit Blod skal dæmpe
 den Flamme dog, som længe jeg har stræbt
 forgæves i mit Indres Dyb at slukke;
 nu skal den vige for en større Ild —
 i Dybets Luer för jeg hyle vil,
 end i en jordisk Kval min Aand udsukke.

Reinald.

Fortvilte Djævel! fast jeg ynker dig,
 skönt Lysets Aand har ved min Arm dig knuset.

¹ sjældnere Form for „Kæmpe“.

Trolden (truer.)

Ha, ynk mig ej! — min Gang paa Jorderig
 en Stormvind var; nu har den her afbruset;
 men hvor min Aand i Harme har hensuset,
 skal ingen dødelig nu fryde sig.
 Jeg styrter ned til de fordömtes Bolig;
 men, med min Lyst og med min Kval fortrolig,
 skal tit den vilde Jæger fare hen
 i Nat og Storm og trodse Himlens Flammer
 og le, naar Lynet mod hans Isse rammer.
 I Mennesket min Aand skal gaa igen:
 den Sjælen skal med Helvedild fortære,
 hvor store Kræfter i det indre gære,
 og fjernt skal Hævnen fryde mig. — Nu vid:
 fordömt er dette Land til evig Tid;
 för Dommedag Fortryllelsen ej svinder.
 Forbandet være du og al din Id!
 Du Nøglen til min Löndom aldrig finder,
 för selv — trods alle Elementers Strid —
 sig Jord og — Luft og — Hav med dig forbinder.

(dør.)

Reinald.

Han Jordan med Forbandelser forlod;
 dog den Forbandelse, mig Mørket sender,
 vist Lyset til Velsignelse omvender.
 Hans sidste Truselsord jeg ej forstod.
 Hvad mægter end hans Aand? — han lo i Døden.
 Ak! frelser denne Sejer os af Nøden?

Blomsterne.

Stor er din Vælde,
 Yngling, saa huld!
 Du, som kan Afgrundens Kæmpeslægt fælde,
 du kan vist løse Blomsten af fængslende Muld.

Fiskene (i Bækken.)

Du kan vist ogsaa Mennesker drage
 af Bølgen blaa.

Fuglene.

Du kan vist ogsaa Sorgen fratage
os Fugle smaa.

Træerne.

Kampen er større, som end er tilbage;
vist dog du Sejrens Palmer vil naa.

Reinald.

Ak! hvorhen skal jeg nu vandre
over Kæmpens Lig?
Fugle smaa! ledsager atter mig;
lad os trolig følges med hverandre.

En Ravn (sætter sig paa Kæmpens Lig.)

Giv Agt paa min Sang,
Ridder! dit Sværdslag har løsnet min Tunge;
mens jeg sidder her, gæk du kun din Gang —
hør først dog, hvad Ravnens maa sjunge.

Paa Klippen i Skoven bag Tornebuskværn
staar, uset af Menneskets Öje,
en Trylleborg, bygget af haardeste Jern,
med kobberne Porte og Flöje.

Hver Port er tillukket, og Nøglen er tabt,
som ene kan Borgen oplukke.
Forinden er alting af Trolden omskabt;
der høres kun jamrende Sukke.

I Gaarden de Brostene klynke hver Nat,
naar Hunden i Porten mon tude;
paa Skorstenen murrer den ensomme Kat
og ser gennem søndrede Rude.

I Krogen en Edderkop spinder i Ro
og piner den snurrende Flue;
de Flagermussværme i Höjenloft bo
og feje den støvede Stue.

Men inderst i Borgen der slumrer i Lön
 paa Bolstrene, gyldne og røde,
 en dejlig Prinsesse, saa ung og saa skön,
 men bleg som i Graven de døde.

Hvo hende kan vække af sælsomme Blund,
 skal løse de Baand, som os binde,
 og ham skal hun lönne i Sejrens Stund
 med Elskov, den dejlige Kvinde.

Reinald.

Hvad sjunger du? Ravn paa Kæmpens Lig!
 saa underligt Hjertet mon gløde —

Ravnen.

Jeg sjunger om Frelsen med hæse Skrig,
 jeg sjunger om Liv paa den døde.
 Lad muntre Fugle ledsage dig;
 i Underhornet du støde.
 Gak frejdig, o Ridder! til Borgen hen —
 en Helligdom har den været;
 men hvad der er tabt kan findes igen,
 og lutres hvad dybt er vanæret.

Reinald.

Velan! jeg gaar. — Tak for din Sang, o Ravn!
 til Lön derfor jeg har dig Føde givet;
 med hæse Stemme kvad du dog om Livet —
 for det jeg kæmper i hint store Navn,
 hvorpaa i Hungren dine Unger skrige.
 Jeg ile maa, at frelse Land og Rige.
 — Følger mig, I Fugle smaa!
 det er Morgenrøde;
 lad mig Trylleborgen naa.
 Vist jeg den i Drömme saa,
 fjernt i Glans og Toneströmme gløde.

(Han blæser i Hornet og gaar.)

Fuglene (flyve forud.)

Kom! kom! fro du gaa!
vi brede alt ud vore Vinger.

Ørnen (flyver hen over hans Hoved.)

Husk paa: hvad du drömte — du först skal naa,
förend du Frelse os bringer.

Ravnen (paa Kæmpens Lig.)

Helten ganger paa ny til Strid;
paa Valen¹ jeg dvæle maa.
Kommer hid, kommer hid!
alle Ravne, store og smaa.
Se! bleg sig nu strækker
vor stolte Fjende paa blodig Jord.
Han var vældig og stor;
ej mer os det rullende Öje nu skrækker.
Han har rast sin Tid,
og nu kommer vores — sin Lön han skal faa!
Kommer hid! kommer hid!
alle Rovfugle, store og smaa.

Det fortryllede Jernslot.

(Prinsesse Mathilde ligger sovende paa Löjbænken.)

En Kæmpeskygge (svæver gennem Hallen.)

Store Kæmpe! er det dig, der gaar
som et Vindpust nu igennem Hallen?
Fast, som Klippen, Kæmpeslottet staar;
Mesteren, som bygged det, er falden.

¹ oprindeligt: de faldne, senere brugt i Betydning af „Valplads“.

² Troldens.

Ej i Borgen gungrer mer hans Fod:
 kraftløs farer Aanden hen og sukker —
 Jorden drikker nu hans Hjerteblod —
 Raven ud det store Öje hugger.
 Kragen bygger Rede af mit Haar —
 större Kval jeg vandrer nu i Møde:
 til det dybe Flammeland jeg gaar;
 der skal jeg i evig Marter gløde.
 — Dog endnu engang jeg se dig, Mø!
 dig, jeg brændte for paa Jorderige.
 Naar du har udslumret, skal du dø;
 men saa skal din Aand til Himlen stige.
 Jeg gaar til en modsat Verden hen;
 mellem os er intet Samfund mere.
 — Afgrund! du mig kalder. — Bort igen!
 ikke giftig nok er denne Sphære —
 den fordømte higer mod sin Kval;
 nu farvel for evig da, du rene!
 Aldrig mer mit Blik dig martre skal;
 Lys og Mørke kan sig ej forene.
 Staa som Fjældet fast, min Talisman!
 brist ej, förend Jord og Himmel falder.
 Mø, som jeg dog ej forbande kan,
 sov du sødt — indtil Basunen kalder.

(Skyggen forsvinder.)

Mathilde (i Drömme.)

Skygge! far hen!

ængst mig ej mere!

Lad mig ej se, hvorhen dig Stormene bære.

Venlige Syn! kom igen!

. . . Du nærmer dig, Ven!

skön som Keruben fra Morgenens Höje —

hvor lyser dit Aasyn! hvor straalers dit modige Öje!

Se!

ved Borgen du stander — dig Vogteren skuer —

Løven dig møder og truer —

den vil dig knuse . . . o ve! —

(Hundene tude i Porten, og en dæmpet Jamren lyder gennem Borgea.)

Skoven uden for Slottet.

(En Løve staar ved Porten med glubende Öjne og ryster
harmfuld sin Manke.)

Reinald

(nærmer sig og støder i Hornet, idet han med Sværdet hugger sig Vej til
Borgen gennem Tornebuskene.)

Der staar da Borgen, men ej lys og klar
og gylden, som jeg den i Drömme skuer:
et grumt Uhyre vogter den og truer;
jeg saa en venlig Fe — det Bændværk var —
en Borg af Jern det gyldne Taarn er blevet,
og Ravnekvad har Drömmene fordrevet.
Du Sandhed sang, du Ravn paa Kæmpens Lig!
jeg hører Hundene i Porten tude;
jeg hører skjulte Stemmer jamre sig,
mens Løven ruster sig til Kamp herude.
Velan! jeg vil den møde med mit Sværd.
I Fugle smaa! flyv ikke mig for nær,
at ej jeg Venner skal i Kampen saare.
(han angriber Løven, som udspruder en Flammeström imod ham.)

Løven.

Vil du betvinge mig? forvovne Daare!

Reinald.

Ja, skal jeg i dit Flammesvælg saa dø . . .
(trænger den ind paa Livet.)

Løven (kaster ham tilbage.)

End saa jeg ej den Helt paa Verdens Ø,
som ej med Rædsel for mit Blik er veget;
og du min Flamme trodser — nu saa dø!
(Kamp.)

Reinald.

Uhyre! du fra Helveds Dyb er steget;
din Staalhud kan ej saares af mit Sværd —
— det brast — saa er min Undergang da nær —

Fuglene.

Underbarn! fly, fly!
knuset er dit Væрге.

Reinald (griber Bjørnehaarene i sin Barm.)

Ven i Skoven! jeg til dig maa ty;
vilde Broder! dig jeg maa besvæрге —
staa mig bi nu i min Nød.

Björnen (kommer.)

Björnen er dig tro i Liv og Død.

(angriber Løven.)

Fuglene.

Ser, o, ser! en Björn med Løven kæmper —
svær er Kampen — Løven spruder Ild —
kække Björn! du raser vild —
Sejr! o, Sejr! med Løveblod Flammen du dæmper.

(Løven falder. Björnen sønderriver den og gaar.)

Reinald.

Hav Tak, du ædle Björnehelt! — du gaar
og vil min Tak ej høre —

(En stor Søfugl flyver ud af Løvens Bug og flager hen over Søen.)

Hvad er dette?

Hvad sælsom Fugl mon Vingen her udslaar?

Jeg vil ej Lid til denne Sejr sætte:

Uhyret skifted kun sin Form — o! kom

til Hjælp mig da, du Ven i Luftens Rige;

lad ikke denne Trolddomsfugl mig svige;

kom, Ørnehelt! og øv dit Herredom.

Her er min Arm for kort, min Harmetom —

lad ej vor lumske Fjende os undvige.

(ryster Ørnefjærbusken i sin Hjælm.)

Ørnen (flyver forbi.)

Ej Ørnen skal svige sin Ven i Nød;
giv Agt kun paa Fjenden — selv i hans Død.

Fuglene.

Se! Ørnen forfølger
hin Søfugl hen over de brusende Bølger.
Se! Ørnen nedsløg — nu er Troldfuglen død;
men hvad mon den tabte i Havets Skød?

Reinald.

Hav Tak! du djærve Ørn! du holdt dit Ord;
men Freden ej endnu jeg tror:
til Havsens Bund vi Fjenden maa forfølge:
et Æg, mig syntes, faldt i klare Bølge —
maaske det atter en Forvandling var;
— saa kom da du, min Ven i Dybets Rige!
husk paa hvad du mig svoret har.
Lad i dit Hjem ej Fjenden os undvige.

(griber Sølvskællene i sin Barm.)

Jeg ser dig alt; højt Bølgen taarner sig,
hvorhen du svømmer, og et Springvand syder
mod Himlens Skyer, hvor du nærmer dig.
Ret saa! du Havets Grundvold selv opskyder.

Fuglene.

Underbarn! — ja, sandelig!
saa vi maa dig kalde.
Underfuldt adlyde dig
Elementer alle:
Skovens Konning er din Ven;
Luftens Drot dig lyder;
Havets Hersker farer hen
vældig, hvor du byder.
Se! Delfinen søger Land —
sprudler højt og haster;
ser du, paa den hvide Strand
han sit Bytte kaster.

Reinald

(fler hen, finder et Guldæg paa Strandbredden og holder det fast i sin Haand.)

Ja, sandelig! Delfin! du har det fundet —
hav Tak! du tro, utrættelige Ven!

du iler til dit dybe Hjem igen;
men Fjenden i min Haand er ej forsvundet —

(betragter Ægget.)

Hvad lönlig Trolddomsmagt indsluttes her
i denne gyldne Skal? — maa end den huse
i snævre Rum et Helved, jeg skal knuse
det Helved med min Fod! —

(han lægger Ægget paa en Sten og træder paa det af al Magt, men forgæves.)

Ha, Trold! du ler
vel i din Afgrund nu; du mig har givet
en Skal at bryde, som er mig for haard:
min Lanse brast — mit Sværd var og som Sivet —
selv ej et Æg at knuse jeg formaar.

(Han slaar en stor Sten imod det.)

Selv Stenen jo som Vokset giver efter —
forunderligt! — kom hid du Levning af
mit Riddersværd! prøv dine gamle Kræfter
for sidste Gang.

(griber Heftet af det sønderbrudte Sværd og knuser Guldskallen ved første Slag.)

Hvad mon den Kraft dig gav!

Se! Skallen aabnes — hvad er det jeg skuer?

(tager en lille Guld nøgle ud, besat med Diamanter og med Grebet dannet i
Form af et Sværdhefte.)

(betragter den.)

En Nøgle? nej, et Sværd — et Kors — hvor luer
det i de trende Ædelstenes Glans!

Hvad skal jeg tro? det blænder fast min Sans —

. . . end saa jeg ej paa Jorderige

saa rent et Lys omstraale mig;

maa det fra Himlen selv nedstige?

hvad heller bor det underlig

i Skatten, som jeg her har fundet?

Var det med diamantne Lænker bundet?

Har Mørkets Aander skjult det her

saa længe for vort Öje?

Jeg søgte det i Stjerneskær,

i fjerne Dyb, som hisset i det höje;

saa maatte Jord og Luft og Hav

mig aabne Lysets Grav?

. . . Ja, visselig! det maa den Nøgle være,
 jeg finde skal — den vorde skal mit Sværd —
 den skal mig aabne Trylleborgen her
 og frelse dem, som Trolddomstænker bære.

(nærmer sig Slottets store Kobberport.)

Men, ak! saa liden Nøgle passer ej
 til denne store Borg . . .

(Han sætter Nøglen mod Porten, og den springer straks op af sig selv.)

Hvad ser jeg? — Himmel!
 forunderligt du aabner selv mig Vej —
 du vinker — var det Dröm? — bort, Tvivl og Svimmel!

(Han iler ind i Borgen. Porten springer tilbage efter ham og lukker sig selv
 med stort Bulder.)

Fuglene

(kvidre ængstlig mellem hverandre.)

Han er indgangen —
 Porten sig efter ham lukked igen —
 ak! han er fangen —

Skovtroldens Mure indslutte vor Ven.
 Lad os saa langt, som vi kan, ham ledsage,
 sætte os höjt paa de kobberne Tage,
 høre og se, hvad i Borgen der sker.

(De sætte sig paa Taget.)

Hør, hvor de Hunde i Lænkerne tude!
 Hvo titter hist gennem søndrede Rude?
 — Katten forundret paa Ridderen ser.
 Sagtelig han paa de Brostene træder . . .
 se! nu afløser han Hundenes Kæder,
 venligt de lægge sig ned ved hans Fod.

. . . Fremad han vanker;
 nu staar han stille og falder i Tanker —
 hvad mon han taled? — vi ej det forstod;
 atter med stærke Skridt han fremiler,
 udbreder Armen mod Hallen og smiler,
 trykker til Hjertet Klenodet, han fandt.

. . . . Nu han det svinger —
 Døren opspringer —
 Ridderen inderst i Hallen forsvandt. —

. . . Det er saa stille, som Borgen var øde;
er den da ene beboet af døde?

. . . Ak! kom igen!
Grusomme Mure! dræb ej vor Ven!

Det fortryllede Jernslot.

(Prinsesse Mathilde ligger paa Löjbænken, bleg som forhen
og med tillukte Öjne. Reinald staar for hende og betragter
hende med Forundring og Henrykkelse.)

Reinald.

Saa aned jeg da sandt! — ja, det er hende —
Guddommelige skønne! lever du?
Maa intet flygtigt Syn mig atter blænde?
Nej, hvad jeg drömte, jeg oplever nu!
O! dette Aasyn har saa tit mig smilet:
jeg saa det, da i Moders Arm jeg hviled;
men ej saa blege vare disse Kinder —
du er dog ikke død? — du aander dog?
— du slumrer — smiler — drömmer; ak! hvad binder
din skønne Læbe? — tal! — Ak! för opslog
du Öjet, og din søde Stemme toned,
naar höjt du i min Barnehimmel troned;
nu kommer jeg til dine Drömme kun,
som du til mine för. — O! sig, hvorlunde
skal jeg dig vække af den dybe Blund?
O! nævn den Löndom, der saa mangen Stund
saa mægtig dog din Aand løsrive kunde
af denne underfulde Trolddomsmagt.
Kan lyse Aander her til dig nedstige?
Har de dig laant den lette Skyggedragt,
hvori jeg saa dig i mit Drömmerige?

Du tier — ak! jeg för indslumre vilde
 og drömme her med dig til Dommedag,
 end stirre paa de Lænker, som dig hilde,
 og ej dem knuse. — Er min Arm da svag!
 Fordömte Trold! det følte du i Døden;
 du svor mig Hævn, du lo ad Morgenrøden —
 ha! Kæmpeaand! du for for evig hen;
 dog vældigt staar dit Trolddomsværk igen.
 Det sønderknuses skal — maa selv jeg stige
 ned efter dig i de fordömtes Rige.

Mathilde (hvviser i Drömme.)

Det staar paa Jorden.

Reinald.

Taled du? — ak! nej,
 en ussel Trolddomskunst den Aand maa tvinge,
 som vilde sig blandt Lysets Engle svinge,
 hvis den var fri — ak! hører du mig ej?
 Maa du for evig disse Öjne lukke,
 hvori min Himmel jeg i Dröm kun saa?
 Du tier — ak! du svarer kun med Sukke;
 kan ej din Aand i Slumren mig forstaa?
 Den kan dog i hint Skyggeland mig møde,
 lig venlig Fe i Sommermorgenrøde.
 O! kan, udløst af tunge Trolddomsbaand,
 dit Liv genblomstre der, hvor Kæmpens Haand
 din Ungdomsrose planted blandt de døde?
 . . . Ak! du er dog et Menneske, som jeg,
 og intet Væsen fra en fremmed Bolig?
 Du svæved som en Engel paa min Vej;
 dog slutted vore Væsner saa fortrolig,
 saa kærlig sig tilsammen; det kan ej
 forskellige Naturer. — Nej, o! nej,
 du har som jeg i Jordens Sphære vandret;
 men onde Væsner har den Form forandret,
 hvori du rørte dig i Livets Land --

.. O! staa mig bi nu, Himmel! — hist jeg skuer
en sælsom Sten; en Indskrift paa den luer.

(gaar hen og betragter den.)

Lad se! — de Cifre jeg ej læse kan —
ha! Trolddomsværk!

(Han slaar forbitret med Staalhandsken paa Stenen, saa det gnistrer; Prinsessen bevæger den ene Arm som for at hæve sig, men synker straks tilbage.)

Reinald

(iler hen og styrter sig for hendes Fødder.)

Hvad ser jeg? — du dig rører —
o Fryd! o store Himmel! — saa bönhører
du mig da endlig — elskte! vaagner du?
Ak nej! ak nej! du sover jo endnu;
o! ve mig! Hvo uddyder mig alt dette?
Hun slumrer bleg og følesløs igen.
.. Ha! denne Skrift! — bor Troldens Kraft i den?
Nu! saa skal jeg med Staalhaand den udslette!

(Han farer atter hen og slaar tre stærke Slag i Stenen; Prinsessen rejser sig halvt op med tillukte Øjne.)

Reinald (iler atter hen til hende.)

O Salighed! — her har jeg den da fundet,
den Talisman, som binder grumt din Aand?

(Hun synker tilbage igen.)

O ve! nu er du jo paa ny henblundet,
og hine Tegn udsletter ingen Haand.
Fordönte Sten! kan jeg dig ej bortbære
og kaste dig i dybest Afgrund ned?

(løfter Stenen.)

Du skal ej Luften her forpeste mere,
og ej paa Jorden findes skal dit Sted!

(Han styrter ud med den.)

Mathilde (i Drømme.)

Held dig, at du saa og ej forstod!
Tro ej, du de vises Sten har fundet.
Helvedlist hin Visdom har opspundet —
giftig skjuler sig dens dybe Rod;
ak! — saa mange Aander har den bundet.
— Kast den, Ridder! knus den ved din Fod!

Lad dens Flammeskrift dig ej bedaare!
 Knus den! — ak! nu ængstes jeg saa saare —
 se! han tøver — forskende han staar,
 vil den underfulde Skrift udtyde —
 ve dig! — hvis dit Ønske du opnaar,
 vil du selv dens Trolddomsmagt adlyde.
 — Se! mod Ruden ængstlig Duen slaar
 sine hvide Vinger . . Ak! formaar
 ej min Aand sit Baand at sønderbryde!
 Ak! kan du mit Varsel ej fornemme? *
 Kast den! kast den! hør din Skytsaands Stemme!
 (Et stort Bulder høres i Gaarden af den sønderknusede Sten.)

Mathilde

(rejser sig op, men bleg endnu og med tillukte Öjne.)

Ja, han har hørt det — Sejer er vundet!
 Knuset er Stenen, som knuged mit Bryst,
 Lænken skal løses, som os har bundet —
 salige Lindring! salige Trøst!

To smaa hvide bevingede Væsner

(omsvæve hende med Blomsterkranse og synge:)

Vi komme tilbage,
 vi Husvenner smaa;
 vor Skænk du modtage,
 og Öjet opslaa.
 Vi Barndommens Kranse
 dig bringe igen
 og fro dig omdanse,

mens Skyggernes Hær farer hen.

(Den ene berører hendes Kind med en Rose; den anden sætter en Lilje ved hendes Barm. De synge igen:)

Smil til dine smaa Veninder!
 Indaand Livet i vor Arm!
 Rose! pryd de hvide Kinder!
 Hæv dig, rene Liljebarm!

Mathilde

(slaar de skønne Öjne op og smiler; hendes Barm hæver sig; en mild Rødme udbreder sig over hendes Kinder.)

Venlige, blide
 Skytsengle, fromme og hvide!

huldsalige Væsner! velkommen igen!
for eder fly Taagerne hen.

Skysenglene.

Længe, ak! længe
kunde vi ej gennem Mørket os trænge,
som os forviste fra gyldene Borg;
dog i din Slummer
kom du til os og bortdrømte din Kummer,
og i det fjerne vi lindred din Sorg.

Vi dig ledsaged
ofte i Drømmenes sælsomme Rige;
ej har det venlige Syn dig bedraget —
nu skal det elskede Billed ej dig undvige.
Nu skal vi atter omsvæve fortrolig,
jordiske Søster! din gyldene Bolig.
Hallen er lutret . . Helligdom! rejs dig paa ny!
Nu skal vi aldrig mere dig fly.

(Jernborgen forvandler sig til et Guldslot, og den inderste Hal til et prægtigt Kapel. Larm høres i Gaarden, som bleve Brøstenene oprevne, og tusinde Menneskestemmer juble mellem hverandre; Prinsessen knæler henrykt for Alteret, og de to Skytsengle udbrede deres hvide Vinger over hende.)

Menneskestemmer (udenfor.)

Vor Befrier priset være!
Lovet være Lysets Aand!
Lutret er vor tunge Sphære,
knuste vore Trældomsbaand.
Hvad vi var, vi atter ere —
os har frelst en mægtig Haand;
Jubler tone gennem Skoven,
højt i Luften, dybt i Voven.

Se! hisset fremstyrter med vældige Hær
den Ridder med Bjørneskindspanser;
hans Banner er Grene af løvrige Træer —
med Blomster den Hær dig bekranser.
Og ser du, fra Bjærgget paa susende Gang
hin Ørnehelt Fjerfanen svinger;
ham Tusinder følge med jublende Sang
og slynge de løsnede Vinger.

Hist strömmen en Hær fra det brusende Hav,
 med Perler dens Høvding er smykket;
 han bringer dig Skatten, som Dybet dig gav:
 din Sejr hans Fred har betrygget.
 Se! Heltene følge paa jublende Gang
 tre Dronninger, smilende, skönne;
 af Lavrens¹ Smaablade de flette med Sang
 til Sejrherren Kronerne grønne.

Mathilde (rejser sig fra Alteret.)

Vær lovet, du, som Sejr gav! dig Jorderig lovsynger;
 han kommer, som os Liv gengav — med ham de glade
 Klynger.
 Velkommen, Reinald Underbarn! — genrejst er Hellig-
 dommen.

Lysengle her omsvæve os — vor Højtidsdag er kommen.

(Hun nærmer sig til Reinald, som træder ind i Kapellet, ledsaget af Folkeskærer og de tre Prinser med Alvilde, Anna og Emma ved Hænderne; Orgeltoner lyde ham i Møde fra alle Mure.)

Reinald.

O Syn! o Fryd! — du himmelske! du vandrer mig i
 Møde —
 og Templet toner underfuldt — de gyldne Buer gløde.
 Opfyldt er Underbarnets Dröm — en Himmel her mig
 tryller —
 vær lovet, du, som Sejr gav og alle Savn udfylder!
 (knæler.)

Alvilde, Emma og Anna

(række ham deres Lavrbærkranse.)

Broder! du velsignet være!

De tre Prinser (til Mathilde.)

Søster! hæv ham i din Favn!

¹ Hos Oldtidens Grækere belönnedes Sejrherren med en Krans af Lavrbærtræets Blade; Myrtekranse (jvf. nedenfor) brugtes ogsaa meget ved højtidelige Lejligheder.

Mathilde

(hæver ham og bekranser ham med en Myrtekrans.)

Reinald! din skal Prisen være!

Prinserne.

Reinald! du skal Kronen bære!

du skal bære Kongenavn!

(De række ham en tredobbelt Krone.)

Folket.

Lavren bringer sin Krone dig glad, Myrterne fro dig
omslynge;

Himlens Fugle i højen Sky Elskovssange dig synge;

Dybet hilser med Bølgesang Reinald, Kæmpebetvinger! —

Skovens, Bjergets og Dybets Drot tredobbelt Krone dig
bringer.

Christella (træder ind.)

Velsignelse bringer din Moder dig, Søn!

Smaafugle mig Sejren forkyndte.

Reinald.

O Moder! dig favned end Hjertet i Lön.

Søstrene.

O! nu først vor Glæde begyndte.

Christella (omfavner dem.)

Omfavner mig, alle! — kom, Ørnebrud!

kom, du, som i Skov var forsvunden,

kom, du, som paa vildene Hav førtes ud.

. . O! nu er vor Jammer forvunden.

(almindelig Omfavnelser og glad Tummel.)

De to Skytsengle (syngende usynlige:)

Fred og Glæde!

Kærlighed hernede!

Salighed, hvor ingen Skygge naar!

Reinald.

Knæler! knæler! Lysets Engle sjunge —

o himmelske Fryd! o! har du paa Jorderig Tunge?

(Alle knæle.)

Skytsenglene (usynlige.)

Vi skal kvæde
 evig om vor Glæde,
 selv naar Jordens Herlighed forgaar;
 frelste Sjæle!
 I med os skal knæle
 der engang, hvor ingen Skygge naar.
 Men først I med glødende Hjerter omvandre
 genfødt i Omskiftelsers Rige.
 I Herren lovprise og elske hverandre!
 og vi skal ej fra eder vige:
     vi skal jer omsvæve
     paa straalende Vinger,
 tilvifte jer Fryd, selv naar Hjerterne bæve,
 og Stormen sig over jer svinger;
     og fro skal I høre
     i Skov og paa Vang,
 i Skyen, som spøgende Vinde bortføre,
 i Stjernernes Rullen, i Bølgernes Gang
 det evigtmangfoldige Liv sig at røre,
 og istemme Englenes Sang. —
     Fred og Glæde!
     Kærlighed hernede!
 Salighed, hvor ingen Skygge naar!

Alle.

Salighed, hvor ingen Skygge naar!

